

ဂဏ္ဍတေ

ဂေါဟာမြေစောင်း

ဇော်ဝင်းယု နှင့်

ရွာခေါင်းကိုးတောင်ဘုရင်မ

Shawin Mying
2/10/18

ရခိုင်ဂန္ထဝင်ပုံနှိပ်ရေး

ဤစာအုပ် ထုတ်ဝေရန်အတွက်
ကုန်ကျစရိတ် အားလုံးကို
တာဝန်ယူ ကူညီပေးပါသော
ရခိုင်ပြည်နယ် အစိုးရအဖွဲ့
ပြည်နယ်လျှပ်စစ် စက်မှုနှင့်
လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာန
ဝန်ကြီး ဦးအောင်ကျော်ခံအား
အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ဂေါ်ယာမြေစောဝင်း

**ငပျင်းယေနှင့်
နာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ**
ရခိုင်ဂန္ထဝင်ပုံဝတ္ထုများ

ဂေါယာမြေစာဝင်း

ပုံနှိပ်ပွတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၁၈၊ ဒီဇင်ဘာလ
- ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၂၅၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှထွန်းအောင်(၀၀၁၂၂)
 ဟိန်းထက်စာပေတိုက်
 ၂၇၁(၃-ပဲ)၊ ဥဇလမ်း(ထက်)
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
- မျက်နှာဖုံးနှင့် - ဦးဝင်းအောင် (၀၅၁၃၁)
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - သန်းထိုက်ရတနာပုံနှိပ်တိုက်
- ဒီဇိုင်းနှင့်ကွန်ပျူတာစာစီ - MC Myo (ဟိန်းထက်စာပေ)
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - စောတင်မောင်

ကတ်တလောက်အညွှန်း

ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေး

ဟိန်းထက်စာပေ

အမှတ်(၂၇၁)၊ (၃-ပဲ)

ဥဇလမ်း(အထက်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့၊

ဖုန်း-၀၁-၃၈၂၄၄၅

၀၉-၄၂၅၀၂၈၀၇၈

ခေါယာပြေစာဝင်း

၀ပျင်းဇယနှင့် နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ

ဂစ္ဆပစာပေ

၁၆၂- စာ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ

၀ပျင်းဇယနှင့် နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ

မာတိကာ

နိဒါန်းစကားဦး	၆
စာရေးသူ၏ အမှာစကား	၇
၁။ မင်းသားငယ်နှင့် မြလေးဖော်	၁၀
၂။ ငပျင်းလင်မယား	၂၀
၃။ ညောင်ခေါင်းမယ်	၂၆
၄။ ပိထိုင်နှင့် မျက်ကန်း	၃၆
၅။ ဘီလူးမနှင့် မင်းသားငယ်	၄၂
၆။ အဘာသမက်	၅၀
၇။ နွားကျောင်းသား ဖြူကောင်း	၅၆
၈။ ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး	၆၆
၉။ ပညာရှိနှင့် ငပျင်းယေ	၇၂
၁၀။ သေမင်းကို ရှာဖွေသူ	၇၈
၁၁။ မချိုသွားကျဲ ရယ်ယောင်ထင်	၈၆
၁၂။ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ	၉၄
၁၃။ ပညာရှိလေးယောက်	၁၀၄
၁၄။ စကားကုန်သည်	၁၁၂
၁၅။ ငနှမ်းယေရွာ	၁၂၀
၁၆။ ငပျင်းယေ	၁၂၈
၁၇။ လူထူးဆန်းများ	၁၃၄
၁၈။ နားပင်းတို့ရွာ	၁၄၂
၁၉။ အကြံယုတ်သော ခဲဝါဘုရင်	၁၅၂
၂၀။ ကျီးမကျိန်စာ	၁၅၆

နိဒါန်းစကားဦး

ဝတ္ထုပုံပြင်တို့သည် လူမျိုးတစ်မျိုး၏ ဓလေ့စရိုက်ကို အခြေခံ ထင်ဟပ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် သဘောရှိသည်။ ယင်းကြောင့် ရခိုင် ဝတ္ထုပုံပြင်တို့သည် ရခိုင်ဓလေ့စရိုက်ကိုပင် အခြေခံလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည် ပါသည်။

ရခိုင်ဝတ္ထုပုံပြင်၏ အစမှာ ဝေသာလီခေတ်ကပင် စတင်သည် ဟု ဆိုကြပါသည်။ ရခိုင်ဝေသာလီဘုရင် အာနန္ဒစန္ဒြမင်းကြီးထံ အိန္ဒိယ တာမြပတ္တနပြည်ရှင်၏ သမီးတော် ဒဏ္ဍာဒေဝီကို ဆက်သလာပြီးနောက် နန်းတွင်းထဲ၌ ထိုမင်းသမီး၏ ပြောပြသည့် ပုံပြင်များကတစ်ဆင့် ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင် ဖြစ်လာရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ယင်းမတိုင်မီကပင် ရခိုင်သို့ သက္ကတဘာသာဖြင့် ဝတ္ထုပုံပြင်များ ရောက်ရှိပြီးဟုလည်း ဆိုကြသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ မူလအခြေခံမှာ အိန္ဒိယမှ မြစ်ဖျားခံလာရိုးပင် ဖြစ်သော် လည်း မိမိဒေသတွင်း ရောက်ရှိသောအခါ မိမိလူမျိုး၏ ဓလေ့စရိုက်တို့ ဖြင့် မိမိ၏မူပိုင်ဟန် ရခိုင်ဝတ္ထုပုံပြင်များ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

မြောက်ဦးခေတ် ကုန်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ရခိုင်ဝတ္ထုပုံပြင်တို့ သည် ထီးသုံးနန်းသုံးမှ အရပ်သုံးအဆင့်သို့ ခရီးဆန့် ကျယ်ပြန့်လာခဲ့ပြန် သည်။ ပြည်သူပိုင်သော ပြည်သူ့စာ၊ ပြည်သူ့ဝတ္ထုပုံပြင်များ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က မိဘလူကြီးများထံမှ ဝတ္ထုပုံပြင်များကို ညဉ့်အိပ်ရာဝင် ပုံပြင်များအဖြစ် ကြားသိခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သည်ဘက်ပိုင်းတွင် ဝတ္ထုပုံပြင် ပြောသံများ ဆိတ်ငြိမ်းခဲ့ရသည်။ ရုပ်ဝတ္ထု များ အစားထိုးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ရခိုင်စာပေ၏ ကွက်လပ်ဟင်း လင်းပြင်ကြီး တစ်ခုဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ထိုကွက်လပ်ကို စာရေးဆရာ ဂေါယာမြေစောဝင်းက သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် ဖြည့်စွက်နေသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ယခုလည်း ဤစာအုပ်ဖြင့် ထိုကွက်လပ်ကိုပင်လျှင် ဖြည့်စွမ်းနိုင် လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။

အောင်ကျော်ခံ

(ဝန်ကြီး)

လျှပ်စစ်၊ စက်မှုနှင့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး

စာရေးသူ၏ အမှာစကား

နိုင်ငံတိုင်း၊ လူမျိုးတိုင်းတွင် ပုံပြင်များရှိကြသည်။ မိမိတို့လူမျိုးစု အလိုက်လည်း ရိုးရာပုံပြင်များ ရှိကြသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပုံပြင်နှင့် ကင်းသော တိုင်းပြည်၊ ပုံပြင်မရှိသော လူမျိုးဟူ၍ မရှိပေ။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံသည်လည်း ပုံပြင်ထွန်းကားသည့် နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်သည်။ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုအလိုက်၊ လူမျိုးနွယ်စုအလိုက် ရိုးရာပုံပြင်များ အသီးသီးရှိကြသည်။

တိုးတက်လာသော ကမ္ဘာကြီးတွင် ကြည့်စရာ၊ ရှုစရာ၊ ကစား စရာများ တီထွင်ဆန်းသစ် ပေါများလာသည်။ သို့ဖြင့် ယနေ့ခေတ်တွင် ဝတ္ထုပုံပြင်တို့ လိုအပ်ပါသေးသလားဟု မေးစရာရှိပါသည်။ လိုအပ်သည် ဟုဘဲ ဆိုရပါမည်။

ဂေါယာမြေစာဝင်း ■

ရုပ်ဝတ္ထု မည်မျှပင် တိုးတက်ထွန်းကားပါစေ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ ဖို့အတွက် အထိမ်းအကွပ်၊ အဆုံးအမ၊ ဥပဒေသတို့ကား လိုအပ်မြဲဖြစ် သည်။ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးခြင်းနှင့်အတူ ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများလည်း တစ်နေ့ ထက် တစ်နေ့ တီထွင်ဆန်းသစ်မှုများဖြင့် ပေါသထက် ပေါများလာသည်။ ကလေးတို့လည်း ထိုဆန်းသစ်သော ရုပ်ဝတ္ထုများကြားတွင် နစ်မြုပ်ကာ ခိုးရာယဉ်ကျေးမှုတို့ တစ်စတစ်စဖြင့် ကင်းပကွယ်ပျောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ အထိမ်းအကွပ် အဆုံးအမ မဲ့လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရိုးရာဝတ္ထု ပုံပြင်တို့သည်ကား ထိုသို့မဟုတ်၊ အထိမ်းအကွပ်၊ အဆုံးအမ၊ ဥပဒေသ ရှိသည်။ လူကြီးသူမတို့က မိမိတို့၏ သားသမီး၊ မြေးမြစ်တို့ကို အစဉ်အမြဲ အကဲခတ်လျက် ရှိတတ်ကြသည်။ အပြုအမူ၊ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အသွားအလာ၊ အစားအသောက်ကအစ မကောင်းမြစ်တာ ကောင်းရာညွှန်လတ်ဟူသော စကားဥပမာအတိုင်း မှန်ကန်သော ကျင့်ဝတ်ကျင့်စဉ်တို့ကို ကျင့်ဆောင်နိုင်ရန် တားမြစ်ဆုံးမ ပေးကြသည်။ ဤသို့ ပဲ့ပြင်ဆုံးမ သွန်သင်ရာ၌ ပုံဝတ္ထုများဖြင့် ဥပမာ ပေး၍ ဆုံးမခြင်းက ပို၍အကျိုးရှိ ထိရောက်မှုများသည်။

သို့သော် ပုံပြင်၏ အနာဂတ်ကား ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းနေပါ သည်။ ယနေ့ကလေးငယ်တို့သည် ပုံပြင်များနှင့် ဝေးကွာနေကြပါသည်။ ဖုန်း၊ တီဗီဂိမ်း ဆော့ကစားစရာများနှင့်သာ လုံးထွေးနေကြသည်ကို တွေ့ ရသည်။

ရိုးရာပုံပြင်များ ရှင်သန်ကြီးထွား ဖွံ့ဖြိုးရန်မှာ စာသင်ကျောင်း များသည် အဓိကအခရာ ကျပါသည်။ ကလေးတို့၏ သဘာဝမှာ အိမ်မှ မိဘလူကြီး ဆိုဆုံးမသည်ထက် ကျောင်းမှ ဆရာ၊ ဆရာမတို့၏ ပြောဆို ဆုံးမမှုကိုသာ ပို၍နာခံတတ်သည့် သဘောသဘာဝ ရှိတတ်၍ ဖြစ်ပါ သည်။ စာသင်ရင်း ကျောင်း၌ ပုံပြောလေ့ကျင့်၊ ပြိုင်ပွဲများ ကျင်းပခြင်း ဖြင့် ကလေးသူငယ်တို့၏ စာရိတ္တကို အလိုလို ဆုံးမသွန်သင်ပြီးသား ဖြစ်နေပါသည်။ ရိုးရာအမွေကိုလည်း ထိမ်းသိမ်းရာ ရောက်ပါသည်။ စာသင်ကျောင်းများက ပြုစုပျိုးထောင်ယူသွားရပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင်လည်း တိုင်းရင်းသား မျိုးနွယ်စုများ များစွာရှိသည်။ ထိုအထဲတွင် ရခိုင်တိုင်းရင်းသားလည်း ပါသည်။ ရခိုင်တို့ တွင်လည်း ဝတ္ထုပုံပြင်များ များစွာရှိသည်။ ရခိုင်ဝတ္ထု ပုံပြင်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးစွာဖော်ထုတ်ပေးသူတို့လည်း ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ကြပြီ။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျေးဇူးတရားလည်း ကြီးမားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ရှိနှင့်ပြီးသော ရခိုင်ဝတ္ထု ပုံပြင်တို့ကို မိမိနေ ဟန်ဖြင့် “ရတနာပန်းခင်း မဂ္ဂဇင်း” တွင် ပြန်လည်ဆန်းသစ်၍ နေသား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုပုံပြင်တို့ကို စုစည်း၍လည်း စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ယခုလည်း ကျန်ရှိနေသေးသည့် ဝတ္ထုပုံပြင်တို့ကို စုစည်းလျက် ကလေးသူငယ်တို့၏ အနာဂတ်အကျိုးကို မျှော်ကိုး၍ စီးပွားအကျိုး အမြတ်ကို မမျှော်ကိုးဘဲ ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အနာဂတ်တွင် ကလေးသူငယ်များ လိမ္မာယဉ်ကျေးသော လူရည်ချွန်ကောင်းများ ဖြစ်နိုင်ကြပါစေ။

မျှော်ကိုးလျက်
ဂေါ်ယာမြေစာဝင်း

၁။ မင်းသားငယ်နှင့်
မြလေးဖော်

မင်းသားငယ်နှင့် မြလေးဖော်

ရှေးအခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ဘုရင်တစ်ပါး အုပ်ချုပ်လေ၏။ ထိုဘုရင်၌ သားတော် (၇)ပါး ထွန်းကားလေ၏။

တစ်နေ့ည၌ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခုကို မြင်မက်မိလေ၏။ မြပင်၊ မြခက်၊ မြပွင့်၊ မြသီး ဟူသည့် "မြလေးဖော်" ကို ရရှိပါက ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာချမ်းသာပြီး အသက်ရှည်လိမ့်မည်ဟု မြင်မက်လေ၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ထိုထူးဆန်းသည့် အိပ်မက်အကြောင်းကို သားတော်များအား ပြောပြပြီး မြပင်၊ မြခက်၊ မြပွင့်၊ မြသီး "မြလေးဖော်" ကို လိုက်ရှာခိုင်းလေ၏။ ရှာဖွေဆက်သပေးနိုင်သည့် သားတော်ကိုလည်း အိမ်ရှေ့အရာပေးမည်ဟု ပြောလေ၏။

သားတော်ခုနစ်ပါးမှာ မြလေးဖော်ကို မြင်လည်း မမြင်ဖူး၊ ကြားလည်း မကြားဖူးသော်လည်း ရရှိအောင် ရှာဖွေဆက်သပါမည်ဟု ကတိပေးပြီး နန်းတော်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

မြို့ပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါ ခမည်းတော်အလိုကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သူမှသာလျှင် အိမ်ရှေ့အရာ ထီးမွေ့နန်းမွေ့ကို ဆက်ခံရမည်ဖြစ်သဖြင့် မြလေးဖော်ကို ညီအစ်ကိုခုနစ်ပါး တပြိုင်တည်း အတူတူသွားရောက်ရှာဖွေရန် မသင့်။ ကိုယ့်အစွမ်းနှင့်ကိုယ် တကွတပြားစီ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပြီး ရှာဖွေမှ သင့်တော်မည်ဟု သဘောတူကြ၏။ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်သည့်အခါ ဤနေရာမှာပင် ဆုံတွေ့ကြမည်ဟု ကတိပြုကြပြီးလမ်းခွဲကာ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မင်းသားညီနောင် ခုနစ်ဦးမှာ မြလေးဖော်ကို မည်သည့်နေရာတွင် သွားရောက်ရှာဖွေရမှန်း မသိသဖြင့် ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ခြေဦးတည့်ရာသို့သာ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ရောက်လေရာအရပ်တိုင်း၌ မြပင်၊ မြခက်၊ မြပွင့်၊ မြသီးတို့ကို တွေ့လိမ့်နိုးနိုးဖြင့် စုံစမ်းရှာဖွေကြ၏။

အထွေးဆုံးသော မင်းသားငယ်မှာ သွားရင်းသွားရင်းဖြင့် ခရီးအတော်အတန် ပေါက်သောအခါ တောအုပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။ တောအုပ်ထဲ၌ ဝိဇ္ဇာ ဇော်ဂျီတစ်ဦးနှင့် တွေ့လေ၏။ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီက . . .

“အသင်မင်းသား အသင်သည် ဤတောအုပ်ထဲသို့ မည်သည့်ကိစ္စကြောင့် ရောက်လာရသနည်း”ဟု မေးလေ၏။

မင်းသားငယ်ကလည်း အကျိုးအကြောင်းများကို အားလုံးပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဇော်ဂျီက . . .

“မင်းသားငယ်၊ သင်ကံကောင်းလေစွ၊ ဤကိစ္စမှာ သာမန်လူတို့ရယူနိုင်သည့် အရာမဟုတ်၊ သင်ကံကောင်းထောက်မ၍ ငါနှင့်တွေ့ရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ငါ့ထံမှာ တပည့်ခံလော့၊ မြပင်၊ မြခက်၊ မြပွင့်၊ မြသီးတို့ ရရှိရေးအတွက် ငါကူညီလိုက်မယ်”

မင်းသားငယ်လည်း ဇော်ဂျီထံတွင် တပည့်ခံလေ၏။ ဇော်ဂျီကလည်း မင်းသားငယ်အား ဆေးသုံးလုံးကို ပေး၏။

“မင်းသား၊ ဤနေရာကနေပြီး အရှေ့မြောက်စူးစူး အရပ်သို့ ခရီးဆက်လော့။ တောင်သုံးလုံးနှင့် တောတစ်တောကို ဖြတ်ကျော်ပြီးလျှင် တစ်တောလုံး တုန်လှုပ်မြည်တီးလျက် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အသံ တို့ကို ကြားရလိမ့်မည်။ သို့သော် မကြောက်လေနှင့်။ ဓား၊ လှံ၊ လက်နက် မျိုးစုံတို့လည်း သင့်နောက်သို့ အရပ်လေးမျက်နှာက ထွက်ပြီး လိုက်လာ လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ပထမ ဆေးလုံးနီဖြင့် ပစ်ပေါက်လော့။ အားလုံး ပျောက်အံ့။ ထိုမှတစ်ဖန် အရှေ့သို့ ခရီးဆက်ပါ။ အလွန်ကျယ်ပြန့်သော မြစ်ကြီးတစ်မြစ်ကို အသင်တွေ့ရလိမ့်မည်။ ထိုမြစ်ကို ဖြတ်ကူးစဉ် ငါးကြီး များ၊ မီးကျောင်းကြီးများ လိုက်လာအံ့။ ထိုအခါ ဒုတိယ ဆေးပြာလုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်လော့။ အားလုံးပျောက်အံ့။ သင်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက် သောအခါ သင်အလိုရှိသည့် မြလေးဖော်သည်ရှိ၏။ ဉာဏ်ဖြင့်သာ ရှာဖွေ ပေလော့။ မြလေးဖော်တို့ကို ရရှိပြီး ပြန်လာသည့်အခါ နောက်ဆုံး တတိယ ဆေးလုံးစိမ်းဖြင့် မြစ်ထဲသို့ ပစ်ပေါက်ပြီး ကူးလာခဲ့လော့။ တခြား အခက်အခဲများ ကြုံတွေ့ရပါကလည်း ငါဆရာဇော်ဂျီကို တမ်းတပါလေ။ ငါရောက်လာအံ့။ အသင်မင်းသား ခရီးဆက်ပေတော့” ဟုပြောပြီး ဇော်ဂျီ လည်း ဆေးတောင်ဝှေးကို ထောက်ပြီး လေထဲသို့ ပျံကာထွက်သွားလေ၏။

မင်းသားငယ်သည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခရီးဆက်လာခဲ့၏။ တောင်သုံးလုံးနှင့် တောတစ်တောကို ဖြတ်လာခဲ့၏။ တောကြီးထဲသို့ ဖြတ် ကျော်သည့်အခါ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသည့် အသံမျိုးစုံတို့ မြည် ဟည်းလာလေ၏။ လက်နက်မျိုးစုံတို့လည်း အရပ်လေးမျက်နှာမှ ထွက် ပေါ်လာ၏။ မင်းသားငယ်သည် ပထမ ဆေးနီလုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကြောက်စရာကောင်းသော အသံမျိုးစုံတို့နှင့် လက်နက်မျိုးစုံတို့ သည် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

မင်းသားငယ်သည် ရှေ့ကထက်ပို၍ အားတက်သရော ဖြစ်လာ ခဲ့၏။ တောင်ကိုဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ မြစ်ကြီးတစ်မြစ်ကို တွေ့ရလေ ၏။ မြစ်ကြီးကို ကူးဖြတ်သည့်အခါ ငါးကြီး၊ မီးကျောင်းကြီးများ ကိုက်စား ရန် လိုက်လာကြ၏။ ထိုအခါ ဒုတိယဆေးလုံးဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ ငါးကြီး၊ မီးကျောင်းကြီးတို့လည်း ရုတ်ချည်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ

၏။ မင်းသားငယ်လည်း မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ အလွယ်တကူပင် ကူးရောက်နိုင်ခဲ့ပြန်၏။

မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါ မင်းသားငယ်သည် မြပင်၊ မြခက်၊ မြပွင့်၊ မြသီးတို့ကို လိုက်ရှာလေ၏။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ကို အသေးစိတ် ကြည့်ရှုလာရာ တစ်နေရာတွင် အလွန်ထူးဆန်းလှပသော သစ်ပင်လေးပင်ကို စိတ်တန်းညီညာလျက် တွေ့ရလေ၏။ ထိုသစ်ပင်တို့မှာ ပန်းပေါင်းဝေဆာစွာ ပွင့်နေ၏။ မင်းသားငယ်သည် ထိုသစ်ပင်လေးပင် တို့၏ လှပသော ပန်းခင်းများကိုငေးပြီး ကြည့်ရှုနေရာ သစ်ပင်တစ်ပင် စိ၌ အလွန်ကြီးမားပြီး အားလုံးသော ပန်းပွင့်များထက်လည်း ပိုပြီးလှပသော ပန်းပွင့်တစ်ပွင့်ကို သတိပြုနေမိလေ၏။ မင်းသားငယ် ထိုသို့ကြည့်ရှုနေစဉ်မှာပင် ထိုလှပသည့် ပန်းပွင့်ကြီးမှ ပွင့်ချပ်လွှာတို့သည် ကားကားစွင့်စွင့် ပွင့်လာ၏။ အလွန်ချောမောလှပသည့် မင်းသမီးလေးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ မင်းသားငယ်မှာလည်း ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩလျက်ပင် ဖြစ်နေ၏။

မင်းသမီးလေးဦးအနက်မှ လက်ထဲတွင် သန်လျက်ကိုင်ထားသော အစ်မအကြီးဆုံးဖြစ်သူ မင်းသမီးက...

“အသင်မင်းသား၊ လူသူမနီး သာမန်လူသားတို့ မရောက်မပေါက်နိုင်သည့် ဤတော ဤနေရာသို့ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ရောက်လာရသနည်း။ ဤနေရာသည် သလ္လာဘီလူးကြီး၏ ပိုင်နက်နယ် မြေဖြစ်သည်။ ဘီလူးကြီးနှင့်တွေ့လျှင် အသင်မင်းသားသည် သေကြေပျက်စီးရအံ့။ သို့သော်လည်း အသင်မင်းသားသည် ဤနေရာ ဘီလူးပိုင်နက်အထိ ပေါက်ရောက်လာသည်မှာ ဘုန်းကံရှိသူတစ်ဦးဖြစ်၍သာလျှင် ဖြစ်ရမည်”

မင်းသားလည်း သူလာရောက်ရသည့် အကြောင်းရင်းကို ပြောပြသည်။

“အသင်မင်းသမီးတို့ကော အဘယ်သူတွေနည်း”

“ငါတို့ကား အသင်မင်းသား အလိုရှိနေသည့် မြပင်၊ မြခက်၊ မြပွင့်၊ မြသီးတို့ပင် ဖြစ်လေ၏။ ဤသစ်ပင်တို့မှ သန္ဓေတည် မွေးဖွားလာ

ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ အကြီးဆုံးသူက မြပင်၊ အလတ်တွေက မြခက်၊ မြပွင့်၊ အငယ်ဆုံးကတော့ မြသီးဖြစ်၏။ သလ္လာဘီလူးက သူ့ပိုင်နက်မှာ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ငါတို့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ငါတို့မှာ ဘီလူးလက်ထဲက မည်သို့မျှ ပြေးမလွတ်နိုင်ကြ။ အသင်မင်းသားလည်း ဘီလူးနှင့်တွေ့ပါက ပြေးလွတ်မည်မဟုတ်။ သေကြေရအံ့။ ဘီလူးလည်း လာခါနီးပြီ၊ ငါတို့ မင်းသားကို လုံခြုံသည့် တစ်နေရာမှာ ဝှက်ထားရအံ့” ဟုပြောပြီး မြလေးဖော် မင်းသမီးတို့က သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည် အခေါင်းထဲ၌ ထည့်ကာ ဝှက်ထားကြ၏။

မကြာမီ ညနေစောင်းလောက်တွင် သလ္လာဘီလူးလည်း ရောက် ရှိလာ၏။ ဘီလူးက ဒီနေ့ညတွင် တစ်မူထူးခြား လူသားအနံ့ရသည်ဟု ပြော၏။ မြလေးဖော်တို့ကလည်း ဤနေရာသို့ လူသားများ အဘယ်သို့ ရောက်နိုင်အံ့နည်း၊ စိတ်ထင်လို့ပါဟုဆိုကာ မယာပရိယာယ်ဖြင့် လှည့်ဖြား လျက် ဥယျာဉ်တောမှာပင် ဘီလူးကို တစ်ညကုန်ဆုံးစေ၏။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် ဘီလူးလည်း အခြားတစ်နေရာသို့ ထွက် သွား၏။ ထိုအခါ မြလေးဖော်တို့လည်း မင်းသားငယ်ကို ပုန်းကွယ်လျှိုး နေသော သစ်ခေါင်းထဲမှ ထွက်စေ၏။ မွေးမြဲသော သစ်သီးတို့ဖြင့် ကျွေး မွေးကြ၏။ မင်းသားငယ်က မြလေးဖော်ဆိုသည်မှာ အမှန်တကယ် သင် တို့လား၊ သင်တို့က သစ်ပင်၊ သစ်သီး၊ သစ်ပွင့်၊ သစ်ခက်များသာ မဟုတ် လောဟု မယုံတဝက်ဖြင့် မေးလေ၏။

မြလေးဖော် မင်းသမီးတို့ကလည်း “အသင်မင်းသား မယုံကြည် ပါက ဤသန်လျက်စားဖြင့်ပင် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ကြိမ်စီ ခုတ်ပိုင်းပါ။ ခုတ်ပိုင်းပြီးသည်နှင့် မြပင်၊ မြခက်၊ မြပွင့်၊ မြသီး အသီးသီး ဖြစ်သွားကြ ပါလိမ့်မည်။ ထိုသန်လျက်ဖြင့်ပင် ပြန်ပြီး မြပင်၊ မြခက်၊ မြပွင့်၊ မြသီးတို့ကို တစ်ကြိမ်စီခုတ်ပိုင်းပါ။ လူပြန်ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်” ဟု ပြောပြီး သန်လျက် ကိုပေးအပ်ကာ ခုတ်ပိုင်းစေ၏။

အစပထမတွင် မင်းသားငယ်မှာ မယုံတဝက်ဖြင့် မခုတ်ရဲရဲ ဖြစ်နေ၏။ မြလေးဖော်တို့ကလည်း အတင်းတိုက်တွန်းသဖြင့် မင်းသား ငယ်မှာ စိုးရိမ်စိတ် မဝံ့မရဲဖြင့်ပင် ခုတ်ပိုင်းလေ၏။ ခုတ်ပိုင်းပြီးသောအခါ

မင်းသမီးတို့ ပြောသလိုပင် အမှန်တကယ် မြပင်၊ မြခက်၊ မြပွင့်၊ မြသီးတို့ ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မင်းသားလည်း စိတ်အားထက်သန်လာ ပြီး နောက်ထပ်တစ်ဖန် ခုတ်ပိုင်းပြန်၏။ ထိုအခါ လူပကတိ ဖြစ်လာကြ သည်ကို ဝမ်းသာအံ့ဩစွာ တွေ့လိုက်ရလေ၏။ မင်းသားလည်း သူလိုက် ရှာနေသည့် မြလေးဖော်ကို အမှန်တကယ် တွေ့ရပြီဖြစ်သဖြင့် အတိုင်း ထက်အလွန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလေ၏။

မြလေးဖော်တို့ကို မင်းသားငယ်က သူနှင့်အတူ လူတို့၏နေရာ ဖြစ်သည့် သူတိုင်းပြည်သို့ လိုက်ပါရန် စိတ်ခေါ်လေ၏။ မြလေးဖော်တို့ ကလည်း...

“အကျွန်တို့ လိုက်လိုကြပါသည်။ သို့သော်လည်း သလ္လာဘီလူး ကြီး၏ ဖမ်းဆီးမှု လက်တွင်းက လွတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမမြင်ပါ”

“လွတ်အောင်ပြေးကြတာပေါ့”ဟု မင်းသားက ပြော၏။

“ပြေး၍မလွတ်နိုင်ပါ။ တန်ခိုးအစွမ်းထက်သည့် ဘီလူးကြီးဖြစ် ပါသည်။ ထိုသို့ပြေးပါက အသင်မင်းသားရော အကျွန်တို့ပါ ဘီလူး၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီး အသက်ဆုံးရှုံးရပါမည်”

ထိုအခါ မင်းသားငယ်က မြလေးဖော်တို့အား ဘီလူး၏အသက် ကို အဘယ်မှာ သိုဝှက်ထားသနည်းဟု ပရိယာယ်ဖြင့် လှည့်ပတ်မေးရန် အကြံပြုလေ၏။

ညအချိန်တွင် ဘီလူးကြီးသည် ရောက်လာ၏။ မြလေးဖော်တို့ က ဘီလူးကြီး၏ အသက်ကို အဘယ်မှာထားသလဲဟု မာယာပရိယာယ် ဖြင့် လှည့်ပတ်၍ မေးကြလေ၏။ ဘီလူးကြီးမှာလည်း မြလေးဖော်တို့၏ မာယာပရိယာယ်ကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ဘဲ ပြောပြရလေ၏။

“ငါ၏အသက်ကို ဘူးတောင်းထဲမှာ ထည့်ထားတယ်။ ဘူးတောင်း ကိုလည်း ရတနာခုနစ်ပါး စီထားသည့် သေတ္တာထဲမှာထည့်ပြီး သလ္လာမြစ် ကြီးရဲ့ အောက်အလယ်တည့်တည့်မှာ မြှုပ်ထားတယ်။ ထိုသေတ္တာကို လည်း ရတနာကြီးများဖြင့် ချည်နှောင်ပြီး မြစ်ကမ်းပါး တစ်ဘက် တစ်ချက်မှာ ချည်နှောင်ထားတယ်။ ထိုကြီးနှင့် ထိခိုက်မိသူတိုင်း ငါ၏ အစာဖြစ်ရတယ်။ ဒီအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမှ မပြောရ၊ ပြောသော်

နင်တို့အသက်ကိုပါ နုတ်ရအံ့”

ဘီလူးလည်း သူ၏ အရေးအကြီးဆုံး လျှို့ဝှက်အပ်သည့် အရာကို ပြောမိသွားလေ၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း ဘီလူးလည်း ထွက်သွားလေ၏။ မြလေးဖော်တို့လည်း ဘီလူးစကားကို မင်းသားငယ်အား ပြောပြလေ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ငါတို့အတူတူ ပြေးကြစို့”

မင်းသားငယ်နှင့် မြလေးဖော်တို့သည် ထူးဆန်းသော ဥယျာဉ်တောမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ သလ္လာမြစ်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းသားငယ်သည် မြစ်ထဲသို့ ငုတ်သွားပြီး ရတနာသေတ္တာကို ဖောက်ဖွင့်လျက် ဘီလူးအသက်ထည့်ထားသော ဘူးတောင်းကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ထိုသို့ ယူသည်နှင့် တပြိုင်နက် ရတနာကြိုးလည်း လှုပ်ရမ်းသွားပြီး ငလျင်တော်လဲသံကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံကြီး ထွက်ပေါ်လာ၏။ ဘီလူးကြီးလည်း လျှင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ရောက်လာ၏။

မင်းသားငယ်လည်း ဘီလူးလိုက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဘူးတောင်းကို သန်လျက်ဖြင့် ဖောက်ခွဲလိုက်၏။ ဘူးတောင်းကဲ့သွားသဖြင့် ဘီလူးကြီးလည်း နေရာတွင်ပင် ချက်ချင်း အသက်ဆုံးရှုံးသွားလေ၏။

ဘီလူးသေဆုံးပြီးနောက်တွင် မင်းသားသည် မြလေးဖော်တို့ကို စိတ်ချမ်းသာစွာ ခေါ်ဆောင်လျက် ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ ပေးလိုက်သည့် နောက်ဆုံးဆေးလုံးစိမ်းကို မြစ်ထဲသို့ ပစ်ပေါက်ပြီး အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ဖြတ်ကူးခဲ့လေ၏။ တောတစ်တောနှင့် တောင်သုံးတောင်တို့ကိုလည်း ကျော်ဖြတ်လာခဲ့၏။

အစ်ကိုနောင်တော်များနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရန် ကတိကဝတ်ပြု လမ်းခွဲခဲ့သည့်နေရာသို့ အရောက်တွင် မင်းသားငယ်အား စောင့်ဆိုင်းနေကြသော နောင်တော်ခြောက်ပါးကို တွေ့ရလေ၏။ မင်းသားငယ်လည်း ဖခမည်းတော် ရှာဖွေခိုင်းသည့် မြပင်၊ မြခက်၊ မြပွင့်၊ မြသီး၊ မြလေးဖော်တို့ကို ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမြလေးဖော်မှာ လူမက နတ်မပျူအောင် အလွန်ချောမောလှပသည့် ဤမင်းသမီးများပင်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အဖြစ်အပျက်များကို ဝမ်းသာအားရ အားလုံးပြောပြလေ၏။

နောင်တော်အစ်ကိုများမှာလည်း ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော်လည်း မြလေးဖော်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသူကသာ အိမ်ရှေ့အရာကို ဆက်ခံရမည်ဖြစ်သဖြင့် ညီငယ်အပေါ် မနာလိုဝန်တိုစိတ် ဖြစ်သွားကြ၏။ သို့ဖြင့် အကောက်ကြံဖို့ ကြိုးစားကြ၏။ အစ်ကိုတော်များက “ငါ့ညီငယ်၊ ခရီးပင်ပန်းလာတယ်၊ ကျောက်စက်စမ်းရေတွင်းမှာ အပန်းဖြေ ရေချိုး သန့်စင်ပါလော”ဟု တိုက်တွန်းပြောဆိုကြ၏။ မင်းသားငယ်လည်း အစ်ကိုများကို ယုံကြည်သဖြင့် ရေဆင်းချိုးလေ၏။ ထိုအခါ အစ်ကိုတော် တို့က ကျောက်စမ်းရေတွင်းအား ကျောက်ဖျာချပ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ပိတ်လိုက် လေ၏။ မြလေးဖော်တို့ကို ခေါ်ဆောင်ကာ နန်းတော်သို့ ဝင်ကြလေ၏။

မင်းသားခြောက်ပါးတို့သည် နန်းတော်ထဲ ဖခမည်းတော်ရှေ့ တွင် မင်းသမီးတို့ကို သူရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ငါရရှိခဲ့ကြောင်း တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ဖြင့် ငြင်းခုန်ကာ လျှောက်တင်ကြ၏။ မြလေးဖော် မင်းသမီး တို့မှာလည်း မည်သို့မှ ဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ကျောက်ဖျာပိတ်မိနေသော ညီငယ်မင်းသားမှာ အခက်အခဲဖြစ်က ငါဆရာအား တမ်းတပါဟု ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ မှာထားသည့် အတိုင်း တမ်းတလိုက်၏။ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ ရောက်ရှိလာပြီး ကယ်တင်လိုက် လေ၏။ ဇော်ဂျီလည်း မင်းသားငယ်နှင့်အတူ နန်းတော်သို့ ဝင်လာခဲ့၏။

နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းသမီးတို့က မင်းသားငယ်ကို ဖက်လဲတကင်း ဆီးကြိုကြ၏။ မင်းသားငယ်သည် ဖခမည်းတော်အား အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလေ၏။ မြလေးဖော် မင်းသမီးတို့ကလည်း ထောက်ခံပြီးပြောကြ၏။ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီလည်း ထောက်ခံဝင်ပြောလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မင်းသားငယ်အား ဝမ်းသာအားရ ချီးမွမ်း ပြောဆိုလျက် ထိုမင်းသမီး မြလေးဖော်နှင့်ပင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်စေပြီး ထီးနန်းကိုပင် လွှဲအပ်လေ၏။ နောင်တော်ခြောက်ပါးတို့ကား မင်းသား ငယ်၏ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်စေ၏။

မင်းသားငယ်သည် အစ်ကိုတို့ကို အပြစ်မှခွင့်လွတ်ပြီး မြို့စား၊
နယ်စားများအဖြစ် ခန့်အပ်လေ၏။ တိုင်းပြည်ကိုလည်း တရားနှင့်အညီ
အုပ်ချုပ်လေ၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂလင်း
အတွဲ(၆) အမှတ်(၇)
စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၁ခုနှစ်

၂။ ငပျင်းလင်မယား

ငပျင်းလင်မယား

ရှေးအခါက တောရွာတစ်ရွာတွင် ဆင်းရဲသော ငပျင်းလင်
မယားနှစ်ဦး ရှိကြလေ၏။ လင်းမယား နှစ်ဦးစလုံးမှာ မည်သည့်အလုပ်
ကိုမှ မည်မည်ရရ မလုပ်ဘဲ ဖြစ်သလို၊ ကြုံသလို ရှာဖွေစားသောက်နေကြ
၏။ လင်ဖြစ်သူမှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှဆိုသလို မူးယစ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာလေ့
ရှိ၏။ အိမ်ရောက်ပြန်လျှင်လည်း မိန်းမဖြစ်သူအား အလကားနေရင်း
ဆူပူကြိမ်းမောင်း ရိုက်ပုတ်လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့၌ဖြစ်၏။ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူသည် ညနေစောင်း၌
သောက်စားမူးယစ်ပြီးမှ အိမ်ပြန်လာ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ထမင်း
စားရန် မယားဖြစ်သူအား ထမင်းပွဲပြင်ခိုင်း၏။ မယားဖြစ်သူက “ချက်
စရာ ဆန်ဟင်းမရှိလို့ ဘာမှချက်မထားဘူး”ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လင်က အိမ်နီးနားချင်းတို့ထံ ချေးငှားပြီး ချက်မထားရ ကောင်းလားဟု အပြစ်တင် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းလေ၏။ “ချေးငှား၍လည်း အိမ်တိုင်း စေ့ငှကုန်ပါပြီ။ ချေးစရာ အိမ်မရှိတော့”ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လင်က ခံပြောရသလားဟုဆိုကာ ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့မိန်းမကို ရိုက်နှက်လေ၏။ ပြီးမှ အိမ်ရာသို့ဝင်ကာ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်ဖြစ်၏။ မယားဖြစ်သူသည် ထမင်းဟင်းချက် ပြုတ်စရာ ဘာမှမရှိသဖြင့် အိမ်ရှေ့ထွက်ကာ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်စီးနေသော ချောင်းသို့ မျက်နှာပြုလျက် ညှိုးနွမ်းစွာ ထိုင်ငေးနေ၏။ လင်ယောက်ျား ဖြစ်သူကား အိမ်ရှေ့မောင်းကာ(အဖီ) အောက်ဒန်းခံ ကွပ်ပျစ်၌ လဲလျောင်းနေ၏။

ထိုစဉ် မပုတ်မသိုး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သေဆုံးသွားသည့် ဆတ်သေတစ်ကောင် ချောင်းကြောရေစီးအတိုင်း မျောပါလာသည်ကို မယားဖြစ်သူ မြင်တွေ့လေ၏။ ထိုအကြောင်း လင်ဖြစ်သူကိုလည်း တိုက် ရိုက်ဒဲ့ဒဲ့ကြီး မပြောလိုသဖြင့် . . .

“ချောင်းကြောလယ်တွင် ဆတ်သေကောင်မြင်ယင်(ရဲ့) မကောင်းရေတွင် လင်အဆိုးကို မပြောချင်”ဟု ဆိုလိုက်၏။

လင်ငပျင်းလည်း ချောင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆတ်သေ တစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့လေ၏။ သို့သော် ဆယ်ယူဖို့ ပျင်းရိသဖြင့် . . .

“လောင်း(လှေ) မရှိလို့ လွတ်လီယင်(လေရဲ့)”ဟု ဆိုလိုက်လေ ၏။

ထိုအခါ မယားဖြစ်သူက . . .

“ချောင်းကြားချေ(ငယ်)တွင် လောင်း(လှေ)ကိုမြင် မကောင်းရေ တွင် လင်အဆိုး(ဆွေး)ကို မပြောချင်”ဟု လှေရှိရာကို ညွှန်ပြောပြော လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လင်ငပျင်းကလည်း . . .

“လောင်း(လှေ)ကား ရှိယင်၊ တက်မရှိလို့ လွတ်လီ(လေ)(ရဲ့)”ဟု ဆိုလိုက်ပြန်လေ၏။

မယားဖြစ်သူကလည်း . . .

“မောင်းကာကြားတွင် တက်ကိုမြင်၊ မကောင်းရေတွင် လင် အဆိုးကို မပြောချင်”ဟု ခေါင်မိုးအဖိ (မောင်းကာ)ကြား၌ ထိုးထားသော လှော်တက်ကို ညွှန်းဆိုပြောလိုက်လေ၏။

လင်ငျပျင်းလည်း မည်သို့မျှ မလွဲမရှောင်သာတော့ဘဲ လှေဖြင့် လှော်ကာ ဆတ်သေကောင်ကို ဆယ်ယူရလေ၏။ ဟင်းစားချက်ပြုတ်ရန် အသားများကို လှီးဖြတ်ခုတ်ထစ်ကြလေ၏။ ဟင်းချက်ရန် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်တို့ မရှိသဖြင့် လင်မယားနှစ်ဦး အကြံထုတ်ကြလေ၏။

“နင့်ကို ပါးရိုက်ဟန်ပြင်မယ်၊ နင်အိမ်ရှေ့က ဈေးဆိုင်ပေါ်ကို တက်ပြေး၊ လိုတာကို ခါးပိုက်ထဲထည့်ပြီး ယူလာခဲ့”ဟု မကောင်းသော အကြံကို စဉ်းစားမိကြလေ၏။

သို့ဖြင့် ငျပျင်းလင်မယား နှစ်ဦးသည် အိမ်ထဲ၌ အော်ကြီးဟစ် ကျယ် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းကြပြီး လင်ဖြစ်သူက မယားအား ဓားဖြင့်ခုတ် ရန် လိုက်ဟန်ပြု၏။ မယားလည်း လင်မှာထားသည့်အတိုင်း ထွက်ပြေး ပြီး အိမ်ရှေ့မှ ဈေးဆိုင်သို့ တက်ပြေးလေ၏။ ဈေးဆိုင်မှ အိမ်သားများ လည်း လင်ဖြစ်သူကို ဆွဲလားငင်လားလုပ်ကာ ဖျောင်းဖျားချကြ၏။

ထိုစဉ်တွင် ဈေးဆိုင်ပေါ်မှ မယားဖြစ်သူမှာ ဆန်၊ ဆီ၊ ငရုတ် တို့ကိုယူပြီး ဖြစ်နေလေ၏။ ဆားမှာမူ လေသလပ်ပြီး မာတောင့်ခဲနေ သဖြင့် လွယ်လွင့်တကူ ယူ၍မရ ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြင့် လင်ကိုဆဲသလို ပြု လိုက်ပြီး အသံပေးလိုက်၏။

“လက်ကြောမတင်း လူငျပျင်း၊ ဆားပိုင်(ကဲ့သို့) တောက်တောက် ကျန်း(အလွန်မာ)မသား”

လင်ဖြစ်သူ နားလည်သဘောပေါက်သဖြင့် . . .

“တောက်တောက်ကျန်း ဇာဖြစ်လေ(ဘာဖြစ်လဲ) ဂုံးခွံ(ကယုခွံ)နဲ့ ခြစ်မရဲ့”

ဆားမာခဲနေလျှင် ကယုဂုံးခွံဖြင့် ခြစ်ယူဟု အဓိပ္ပာယ်ရအောင် ဆဲပြလိုက်၏။ လင်မယားနှစ်ဦးမှာ အသွင်တူများ ဖြစ်သဖြင့် မယားဖြစ် သူကလည်း နားလည်သဘောပေါက်ကာ ဆားကိုခြစ်ယူ ရရှိသွားလေ၏။

လင်ဖြစ်သူမှာလည်း ဖြန်ဖြေပေးကြသူတို့၏ စကားကို နားထောင်သလိုလိုဖြင့် သူ့အိမ်သို့ဝင် သွားလေ၏။ မယားဖြစ်သူကိုလည်း ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ရန် ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်းကြ၏။ သို့ဖြင့် မယားဖြစ်သူ ဆိုင်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ ဈေးဆိုင်ခြံဝ ရောက်လုလုတွင် လင်ဖြစ်သူက တစ်ဖန် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာပြီး မိန်းမကို ဆဲဆိုကာ မားဖြင့်လိုက် ခုတ်ဟန်ပြုပြန်၏။ ထိုအခါ မယားဖြစ်သူက ဈေးဆိုင်ခြံဝင်းထဲရံ (ခြံစည်း ရိုး)များကို ဆွဲနှုတ်ပြီး လင်ကို ပစ်ပေါက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ငပျင်းလင်မယားတို့မှာ ချက်ပြုတ်ရန် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်ကအစ ထင်းပါ ရရှိကြလေ၏။ မိမိအိမ်ထဲသို့ ပြန်ရောက် သွားကြသည့်အခါ လင်းမယားနှစ်ဦး အေးဆေးစွာဖြင့် ချက်ပြုတ်ကြလေ ၏။

လူအများလည်း နောက်ကျမှ သူတို့လင်မယား၏ ပရိယာယ်ကို ရိပ်မိသွားကြလေ၏။ ဈေးဆိုင်ရှင်တို့လည်း မည်သို့မှ မပြောသာတော့ဘဲ အောင်သက်သက်ဖြင့်သာ နေလိုက်ရလေ၏။

ဆတ်သားအိုး ကျက်ခါနီး၌ မယားဖြစ်သူက ရေခတ်ရန် ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ် လင်ဖြစ်သူက မယားမသိအောင် ဆတ်သား ဦးစွာစားချင်သဖြင့် အိုးထဲမှ ဆတ်သားတစ်ပွဲ ခူးခပ်ပြီး အိမ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ တိတ်တိတ်ကလေး စားနေ၏။

မယားလည်း ရေခပ်ရာမှ ပြန်ရောက်လာ၍ လင်ကို မတွေ့ရတော့သောအခါ သူလည်း လင်မမြင်စဉ် ဆတ်အား ဦးစွာစားလိုသဖြင့် တစ်ပန်းကန် ခူးခပ်ယူကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

အိမ်ခန်းထဲတွင် နှစ်ဦးသား ခွက်ကိုယ်စီဖြင့် ပက်ပင်းဆုံမိကြ၏။

ထိုအခါ လင်က ရယ်ကြဲကြဲဖြင့် . . .

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ နင်လည်း လာသလား”

“ကုန်ပြီထင်လို့ လာပို့တာ” ဟု မိန်းမက ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ လင်မယားနှစ်ဦးလည်း သင့်တင့်စွာပင် ထမင်းပွဲပြင်ကာ မြန်ရှက်စွာဖြင့် စားသောက်ကြလေ၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂလင်း
အတွဲ(၆) အမှတ်(၉)
နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၁ခုနှစ်

၃။ ညောင်ခေါင်းမယ်

ညောင်ခေါင်းပယ်

ရှေးအခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ဘုရင်တစ်ပါး အုပ်ချုပ်လေ၏။ ထိုဘုရင်၌ ရုပ်ရည်အလွန်ချောမောလှပသော မိဖုရားတစ်ပါး ရှိ၏။ ဘုရင်သည် ထိုမိဖုရားကို အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုး၏။ ဘုရင်နှင့် မိဖုရားတွင် သမီးတော်တစ်ပါး ထွန်းကား၏။ သမီးတော်သည်လည်း အလွန်ချောမောလှပသူ မင်းသမီးတစ်ပါးဖြစ်၏။ သမီးတော်ကိုလည်း ဘုရင်ကြီးသည် အထူးချစ်မြတ်နိုး၏။

တစ်နေ့၌ မိဖုရားသည် နာမကျန်းဖြစ်လေ၏။ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးများနှင့် အထူးကြပ်မတ်ကုသ၏။ သို့သော်လည်း ရောဂါဝေဒနာမှာ သက်သာခြင်း ရှိမလာဘဲ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုး၍လာ၏။ တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပို၍ဆိုးလာ၏။ သမားတော်ကြီးများလည်း နောက်ဆုံးတွင် လက်လျှော့ရတော့မည့်ကိန်း ဆိုက်လာ၏။

မိဖုရားတွင် ပြည်တန်ပတ္တမြား လက်စွပ်တစ်ကွင်းရှိ၏။ မိဖုရားသည် ရောဂါကျွမ်း၍ ဘဝတစ်ပါးသို့ လားရတော့မည်ကို သိပြီးဖြစ်သဖြင့် လင်တော်မောင် ဘုရင်အား ဤသို့လျှောက်၏။

“အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်မ ကွယ်လွန်သွားခဲ့လျှင် နောက်ထပ် မိဖုရားတစ်ပါးကို တင်မြှောက်ပါ။ မိဖုရားကို ရှာသောအခါ အကျွန်မမျိုးမ၏ ဤပတ္တမြားလက်စွပ်နှင့် တန်သော ဝတ်ဆင်၍ ရသော သူကိုသာလျှင် အမျိုးအနွယ်ကို မခွဲခြားပါဘဲ တင်မြှောက်ပါလေ”

ဘုရင်လည်း မိဖုရား စိတ်ကျေနပ်စေရန် ကတိပေးလေ၏။ မိဖုရားလည်း မကြာမီမှာပင် နတ်ရွာလား ကွယ်လွန်လေ၏။ ဘုရင်သည် မိဖုရား၏ အလောင်းကို ကောင်းစွာဖုတ်ကြည့်သဖြင့် ဟ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလသည် အတော်အတန် ကြာခဲ့လေ၏။ မိဖုရားအား အပူအလွမ်းအဆွေးတို့လည်း နေသားတကျ တည်ငြိမ်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် မိဖုရား၏ နတ်ရွာမလားမိက မှာကြားခဲ့သော အမှာစကားကို သတိရလာလေ၏။ မိမိကလည်း ကတိပြုထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကတိတည်ရမည်ကို သတိရလာ၏။ ယင်းကြောင့် မင်းချင်းတို့အား ပြည်တန်ပတ္တမြား လက်စွပ်နှင့်စွပ်၍ ဝတ်ဆင်၍ ရသော အမျိုးသမီးကောင်းကို ရှာဖွေစေ၏။ လက်စွပ်နှင့် တန်မတန်၊ တော်မတော် ဝတ်ဆင်စေ၏။ မင်းဆွေမင်းမျိုးထဲက မည်သည့်အမျိုးသမီး၏ လက်နှင့်မှ တန်သူ၊ တော်သူကို မတွေ့ရပေ။

မင်းဆွေမင်းမျိုးမှ မရလျှင် မှူးကြီးမတ်ရာ မျိုးနွယ်တို့မှ ရှာဖွေစေ၏။ ထိုမှလည်း မတွေ့ရသဖြင့် စစ်သည် သေနာပတိတို့ထံမှ ရှာစေပြန်၏။ မတွေ့ရလေရာ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ကုန်သည်၊ လယ်လုပ်၊ သူဆင်းရဲ၊ သူတောင်းစားများပါ မကျန် အမျိုးအနွယ် မခွဲခြားစေဘဲ ရှာဖွေလေရာ မည်သည့်အမျိုးသမီး၏ လက်နှင့်မှ တူတန်သည်ကို မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြင့် မြို့စွန်မြို့ဖျား ဇနပုဒ်၊ ကျေးလက်တောရွာများပါမကျန် ရှာဖွေစေပြန်၏။ ထိုတွင်လည်း မတွေ့ရသဖြင့် မည်သို့ကြံရမှန်းလည်း မသိတော့ချေ။ သို့ဖြင့် ဘုရင်အား လျှောက်တင်ကြရ၏။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့လည်း တစ်တိုင်းပြည်လုံး တစ်ယောက်မကျန်

ရှာဖွေရာ လက်စွပ်နှင့်တော်သူ အမျိုးသမီး တစ်ဦးတလေကိုမှ မတွေ့ရပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“အိမ်... မည်သို့လုပ်ရပါ့မင်းချင်းတို့၊ ငါချစ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ မိဖုရားအပေါ် ပေးထားခဲ့တဲ့ ကတိကိုလည်း ဖျက်လို့မကောင်းပေဘူး”

မင်းချင်းတို့မှာ မဝံ့မရဲဖြင့် ဤသို့လျှောက်တင်ကြ၏။

“ထားရင်လည်း နေရပါမည်၊ သတ်ရင်လည်း သေရပါမည်၊ အမျိုးသမီးဆို၍ ဘုရင်သမီးတော် မင်းသမီးလေးတစ်ပါးတည်းသာ လက်စွပ်ဝတ်မကြည့်ရသေးဘဲ ကျန်ပါတော့တယ် ဘုရား...”ဟု လျှောက်ထားကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် သမီးတော် မင်းသမီးလေးအား မည်သို့ရှိမည်နည်းဟု ဝတ်ကြည့်ခိုင်းရာ ပစ္စမြားလက်စွပ်ဖြင့် ကွက်တိတန်နေသည်ကို ထူးဆန်းတဲ့သြဇာ တွေ့ကြရလေ၏။ အားလုံးမှာလည်း ဟာကနဲဖြစ်ပြီး မှင်တက်မိကာ ဖြစ်သွားကြရ၏။

“အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပါဘဲကွယ်ရဲ့”

မည်သို့စီမံ၊ ကြံကြရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“မသင့်တော်၊ မဖွယ်မရာ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာပါကလား”

ကတိအတိုင်း သမီးတော်ကိုပင် မိဖုရားမြှောက်ရတော့မှာလား။

ပေးထားခဲ့သည့် ကတိကို ဖျက်ဖို့ဆိုသည်ကလည်း မသင့်။

“လူမဆန်သည့် အလုပ်ကို လုပ်ရမှာလားကွယ်ရဲ့”

အမျိုးအနွယ်ကို မကြည့်ပါနှင့်ဟုလည်း မှာကြားချက်က ရှိနေပြန်သည်။ ဘုရင်လည်း မည်သို့ကြံရမှန်းမသိ။ များမတ်တို့ကလည်း အဖြေမထုတ်နိုင်ဖြင့် စိတ်ရှုပ်စရာအဖြစ်ကို တိုင်းပြည်တွင် ကြုံတွေ့နေရ၏။

တစ်တိုင်းပြည်လုံးကလည်း ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် အဖြစ်တစ်ရပ်ဖြင့် ကြုံတွေ့နေရသဖြင့် ဝေခွဲမရစွာ မည်သို့ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေကြ၏။

ဤအဖြစ်မှာ မည်သူ့ကိုမှ အပြစ်တင်၍ မရသော အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေ၏။ မလွဲမရှောင်သာ ကြုံတွေ့လာရသော ကံကြမ္မာအဖြစ် အပျက်သာဟု နောက်ဆုံးတွင် ဖြေသိမိကြရမည့်ကိန်း ဆိုက်ရောက်လာရ၏။

ကွယ်လွန်သူ မိဖုရား၏ မှာထားချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ ဘုရင်အဖို့မှာလည်း ပေးပြီးသော ကတိစကား သစ္စာကို မည်သို့သော အခက်အခဲမျိုးနှင့်ကြုံစေ ကတိသစ္စာ မဖောက်ဖျက်အပ်ဟု ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက မြင်လာကြ၏။ အပြစ်မမြင်ဘဲ သမီးတော်နှင့်ပင် လက်ထပ်သင့်ကြောင်း ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက ဆုံးဖြတ်ပေးကြလေ၏။ သို့ဖြင့် မလွဲမရှောင်သာဘဲ လက်ထပ်ပွဲ ကျင်းပမည့်နေ့ရက်တို့ကိုလည်း ရွေးချယ်သတ်မှတ်ကြရ၏။

လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတော် ကျင်းပမည့် နေ့ရက်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ၏။ နန်းတွင်းနန်းပြင် တစ်တိုင်းပြည်လုံးလည်း ထူးခြားသော ပွဲသဘင်များကို ဆင်ယင်ကျင်းပကြ၏။ နီးဝေးတိုင်းပြည်များကလည်း ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်ကြောင့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများ ပေးပို့ကြ၏။

လက်ထပ်ရက် နီးလာသည်နှင့်အမျှ သမီးတော် မင်းသမီးလေး မှာ ထူးဆန်းစွာ ဖန်တီးထားသော ကံကြမ္မာကိုတွေးရင်း ဝမ်းနည်းပက် လက် ဖြစ်သထက် ဖြစ်လာခဲ့၏။ မည်သို့ကြုံရမှန်းလည်း မသိတတ်ချေ။

မင်းသမီးလေးလည်း ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက ခွီးသားပြောင့် မတ်သူ၊ သီလကိုယ်ကျင့်တရားမြဲသူ၊ ကောင်းသူဖြစ်၏။ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပ မည့် တစ်ရက်အလိုတွင် မင်းသမီးလေးသည် အသိတစ်ခု ရလေ၏။ မိမိ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကိုပင် ယုံကြည်အားကိုးစွာဖြင့် ဤဖြစ်ရပ်မှ လွတ် မြောက်အောင် ကြံဆောင်မည်ဟု အသိဝင်မိ၏။

သို့ဖြင့် ခမည်းတော် ဘုရင်ထံမှ မှတ်မိသော ကလေးဘဝ အရွယ် ကတည်းကပင် ကစားရန် ရရှိထားသော လှေငယ်ကလေးကို တွေ့မြင်မိ ရာမှ အသိတစ်ခု ရလာကာ ဤသို့အဓိဋ္ဌာန်ပြု ကြံဆောင်လေ၏။ လှေ ငယ်မှာ ညောင်ပင်၏ ဖြောင်တန်းသော ညောင်ကိုင်းဖြင့် ပြုလုပ်ထား သော လှေငယ်ဖြစ်၏။

“အကျွန်ုပ်မသည် မှတ်မိသော ကလေးဘဝအရွယ်ကတည်းက ပင် ငါးပါးသောသီလကို လုံခြုံတည်မြဲစွာ ဆောက်တည်လာသူ ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ပါးမှ မပျက်မလွင်းရအောင် ထိန်းသိမ်းခဲ့ပါ၏။ ဤစကားသည် မှန် သောသစ္စာ ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် မဖွယ် မရာသော ကံကြမ္မာအဖြစ်ဆိုးမှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါစေသတည်း။ ထိုသို့ လွတ်မြောက်နိုင်ရန် ဤညောင်သားဖြင့် ထွင်းလုပ်ထားသော လှေငယ် သည် သစ်တုံးအသွင်ပြောင်းပြီး သစ်တုံး၏ သစ်ခေါင်းထဲ၌ ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းနေနိုင်ပါစေသတည်း”ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုလေသည်။

မင်းသမီးလေး အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည့်အတိုင်းပင် လှေငယ်သည် ချက်ချင်း သစ်တုံးသဖွယ်ဖြစ်သွားပြီး မင်းသမီးလေးလည်း သစ်ခေါင်းထဲ သို့ ရောက်ရှိသွားကာ သစ်တုံးတစ်တုံး အသွင်သို့ လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့ ၏။

လက်ထပ်ပွဲနေ့ရက်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းသမီးလေးကို လုံးဝရှာဖွေမတွေ့ ဖြစ်သွားကြရ၏။ မင်းသမီးလေး၏ အခန်းထဲမှ တွေ့ရ သော သစ်တုံးကိုမူ အမှန်တကယ် သစ်တုံးအမှတ်ဖြင့် မြစ်ထဲသို့ မျှောချ

လိုက်ကြ၏။

သစ်တုံးသည် ရေစီးအတိုင်း မျှောပါလာ၏။ ဤသို့ဖြင့် သစ်တုံးသည် အခြားတိုင်းပြည် တစ်ပြည်၏ ပြည်တွင်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထိုတိုင်းပြည်မှ မင်းညီမင်းသား ခုနစ်ဖော်တို့သည်လည်း မြစ်ထဲ၌ ရေကစားနေကြ၏။ သစ်တုံးသည် ရေစီးဖြင့် လျှောလာရာ အထွေးဆုံး မင်းသားထံသို့ တည့်တည့်ဆိုက်ရောက်လာ၏။ မင်းသားထံပါး၌ တဝဲဝဲလည်လည်ဖြင့် ပတ်ချာလည်လျက် သစ်တုံးကဝဲလည်နေရာ ဤအခြင်းအရာမှာ ထူးဆန်းသည့် အခြင်းအရာဖြစ်သဖြင့် မင်းသားလေးသည် အခြေအရံများအား သစ်တုံးကို ဆယ်မယူစေပြီး နန်းတော်သို့ ဆောင်ယူလာကာ နန်းတော်အောက်၌ ချထားလေ၏။

ညအချိန်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းသားလေးသည် အိပ်မက်မြင်မက်လေ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ သစ်တုံးထဲမှ အလွန်ချောမောလှပသော မင်းသမီးလေးတစ်ပါး ထွက်လာပြီး “မောင်တော်မင်းသား အကျွန်ုပ်အား ဘာဖြစ်လို့ နန်းတော်အောက်မှာ ပစ်ထားရတာလဲ၊ နန်းဆောင်ပေါ်သို့ တင်ထားပါလား” ဟူ၍ အိပ်မက် မြင်မက်ခြင်းဖြစ်၏။ မင်းသားလည်း ထူးဆန်းသည်ဟုဆိုကာ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် သစ်တုံးအား နန်းဆောင်တော် ပေါ်ထပ်သို့ ရွှေပြောင်းထားလိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ညတွင်လည်း အိပ်မက် မက်ပြန်၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ “မောင်တော်... မောင်တော် အဘယ့်အတွက်ကြောင့် အကျွန်ုပ်အား ကျက်သရေ တိုက်ခန်းထဲ၌ မထားရပါသလဲ” ဟု မင်းသမီးလေးက မင်းသားလေးအနီးသို့ လာရောက်ပြီး စကားပြောနေသည်ကို မြင်မက်လေ၏။ မင်းသားလေးလည်း အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ပါလားဟုဆိုကာ သစ်တုံးအား ကျက်သရေ တိုက်ခန်းထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့သွင်းထားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့ညတွင်မူ မင်းသမီးလေးသည် သစ်တုံးထဲမှထွက်ပြီး ကျက်သရေဆောင် တိုက်ခန်းထဲ၌ ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ကာ ကွမ်းအစ်ကိုတွေ့သည်နှင့် ကွမ်းတယာ စားမိလေ၏။ ကွမ်းစားပြီး ကွမ်းသွေးရည်ကို ကွမ်းအစ်နံ့ဘေးတွင် ထွေးမိခဲ့၏။ ပြီးလျှင် သစ်ခေါင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါတွင် ကွမ်းသွေးရည်ကို တွေ့ကြလေ၏။
 ညဉ့်အချိန် မည်သူကွမ်းစားသလဲဟု မင်းသားလေးက မောင်းမမိသံများ
 အား စစ်မေးလေ၏။ မည်သူမှ မစားကြပါဟု အမှန်အတိုင်း ဖြေကြ၏။
 ဤအခြင်းအရာမှာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်တစ်ရပ်ဟု မင်းသားလေးက
 တွေးမိလေ၏။ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကိုလည်း သတိရမိလေ၏။ ဤသို့
 ဖြင့် မင်းသားလေးက ညဉ့်အချိန်တွင် မည်သူမှမအိပ်ဘဲ အိပ်ဟန်ဆောင်
 လျက် ထူးခြားမှုကို စောင့်ကြည့်ကြရမည်။ အထူးသဖြင့် ဤသစ်တုံးကို
 သတိချပ်စွာ အထူးစောင့်ကြည့်ရမည်ဟု ပြောလေ၏။ ငါကိုယ်တိုင်လည်း
 မအိပ်ဘဲ စောင့်မည်ဟု ဆိုလေ၏။

ညဉ့်အချိန်ရောက်လာ၏။ အားလုံးသူတို့သည် သတိဝီရိယဖြင့်
 ရှိနေကြ၏။ အိပ်စက်ဟန်ဆောင်ကာ စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ မင်းသား
 လေးလည်း အထူးသတိဖြင့် စောင့်နေ၏။ သန်းခေါင်ယံအချိန်သို့
 အရောက်တွင် မင်းသမီးလေးသည် နန်းတွင်းသူများ အိပ်စက်လောက်ပြီ
 ဟု ယူဆသဖြင့် သစ်ခေါင်းထဲမှ ထွက်လာ၏။ အလွန်ချောမော လှပလွန်း
 သော မင်းသမီးလေးကို မြင်ကြရသူတို့မှာ ရင်သပ်ရှုမောစွာဖြင့် မှင်တက်
 မိ ငေးမောလျက် ရှိကြ၏။ မင်းသားလေးလည်း အံ့လည်းအံ့သြ မြင်မြင်
 ချင်းပင် ချစ်ခင်နှစ်သက်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မင်းသမီးလေး
 သည် အလှပြင် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်လေ၏။

မင်းသားလေးသည် သတိဝင်လာပြီး အားလုံးကို နိုးလိုက်၏။
 သစ်တုံးကိုလည်း မင်းသမီးလေး ဝင်မပြေးနိုင်စေရန် ကာကွယ်ဖယ်ရှား
 ထားလိုက်ကြ၏။ မင်းသမီးလေးမှာ အားလုံး၏ ဝိုင်းဝန်းခြင်းကို ခံလိုက်ရ
 ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို စစ်မေးသောအခါ မင်းသမီးလေးက သူမ၏
 ဘဝကံကြမ္မာ ဖန်လာပုံကို ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြလေ၏။ အဓိဋ္ဌာန်ကြောင့်
 ရှောင်တိမ်းလာရပုံ၊ သစ်တုံးထဲ ရောက်ရပုံတို့ကို ပြောပြလေ၏။ ကြားသိ
 ရသူတို့မှာ သနားကရုဏာသက်ကာ အံ့သြစွာ ဖြစ်ကြရ၏။

နံနက်မိုးလင်း၍ အဖြစ်စုံကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ တင်လျှောက်
 ကြလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်က မင်းသမီးတိုင်းပြည်သို့ လျှို့ဝှက်ထောက်
 လှမ်း စုံစမ်းစေ၏။ ဖြစ်ရပ်မှန်ကန်သည်ကို သိရသည့်အခါ ဘုရင်မင်း

မြတ်သည် မင်းသမီးလေးကို အလွန်သနားကရုဏာ သက်သွားပြီး မင်း
သားလေးနှင့် မင်းသမီးလေးနှစ်ဦး စုံမက်ပါက လက်ဆက်စေဟု ခွင့်ပြု
လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ညောင်ခေါင်းမယ် မင်းသမီးလေးသည် မဖွယ်မရာ
ဆိုးဝါးလှသော ကံကြမ္မာမှ လွတ်မြောက်ကာ မင်းသားလေးနှင့်အတူ
သိုတိုင်းပြည်တွင်ပင် စံစားနေလေတော့၏။

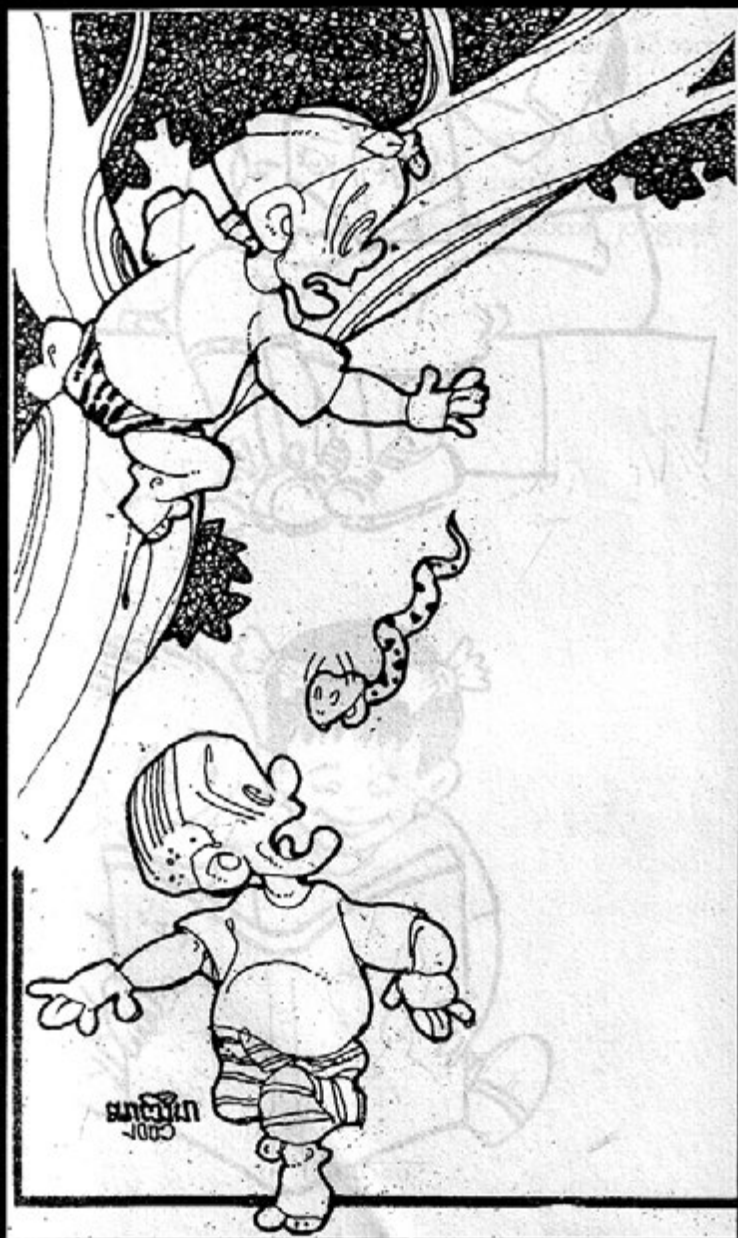
ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂလင်း

အတွဲ(၁၄)၊ အမှတ်(၈)

အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၉ခုနှစ်

၄။ ပိထိုင်နှင့် မျက်ကန်း

ပိထိုင်နှင့် မျက်ကန်း

ရှေးအခါက တောရွာတစ်ရွာ၌ “ပိထိုင်” ဟူ၍ အမည်တွင်သော လူရွယ်တစ်ဦးနှင့် “မျက်ကန်း” ဟူ၍ အမည်တွင်သော လူရွယ်တစ်ဦးတို့ ရှိကြလေ၏။

ထိုသူတို့သည် ပိထိုင်နှင့် မျက်ကန်းဟူ၍ အမည်တွင်ရသည်မှာ တစ်ဦးက ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး မသန်စွမ်းသဖြင့် မြေကြီးတွင်ပင် တရွတ်တိုက်ကာ သွားလာရသဖြင့် “ပိထိုင်” ဟူ၍ အမည်တွင်ခြင်းဖြစ်၏။ အခြားတစ်ဦးမှာလည်း မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး မျက်လွှာပိတ်ကာ ဖွင့်မရဘဲ ကန်းနေသဖြင့် “မျက်ကန်း” ဟူ၍ အမည်တွင်လာခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သည် မိမိဘဝကို မိမိတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြလေ၏။ သူများတကာလို မလုပ်နိုင်၊ မကိုင်နိုင်၊ မသွားနိုင်၊ မလာနိုင်၊ မမြင်နိုင်၊ မစွမ်းနိုင်ကြသဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်တွေးကာ ဒေါသဖြစ်ကြရလေ၏။ စိတ်ပျက်မိလာကြ၏။ သူများပေးမှ၊ ကမ်းမှ၊ လုပ်ပေးမှ စားရ၊ သောက်ရ သဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ပို၍ မကျေမချမ်းဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သည် တောင်းရမ်းစားသောက်ရမည့် သူတောင်းစားဘဝ ကိုလည်း မနှစ်သက်၊ အလိုမရှိသဖြင့် လောကကြီးတွင် ဒုက္ခိတဘဝမျိုးဖြင့် ယခုကဲ့သို့ နေရမည်ကို စိတ်နှလုံးထဲတွင် လုံးဝမပျော်ပိုက် ဖြစ်လာ၏။ ရွာတွင်လည်း မနေလိုကြသဖြင့် ရောက်ချင်ရာရောက်၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သဘောမျိုးဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ရည်မှန်းချက် လုံးဝမရှိဘဲ၊ မထားဘဲ ထွက်လာကြ၏။

ရွာနှင့် မနီးမဝေး တောအုပ်အစပ်တွင် နှစ်ဦးသား ဆုံမိကြလေ ၏။ တစ်ဦးအကြောင်းကို တစ်ဦး ပြောပြကြ၏။ နှစ်ဦးစလုံးသည် အဖြစ် ကိုယ်စီ၊ အတွေးကိုယ်စီ တူညီသလို ဖြစ်နေသဖြင့် ဘဝတူချင်း သေအတူ ရှင်မကွာ မခွဲမခွာစတမ်းဟူ၍ သဘောတူညီကြကာ စိတ်တူကိုယ်တူ ပူးပေါင်းလိုက်ကြလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် မသွားနိုင်၊ မလာနိုင်သော ပိထိုင်ကို သွား နိုင်လာနိုင်သော မျက်ကန်းက ကျောပိုးလျက်၊ မျက်စိမမြင်သော မျက် ကန်းကို မျက်စိမြင်သော ပိထိုင်က လမ်းညွှန်ပြသလျက်ဖြင့် ရှေ့ခရီး ဆက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့ ခရီးဆက်လာခဲ့ကြရာ ခရီးအတော်အတန် ပေါက်လာခဲ့၏။ နေလည်း မွန်းတည့်လာပြီဖြစ်၏။ သူတို့သည် ခရီးပမ်း၊ လူပမ်း ဝိုက်လည်း ဆာလာကြပြီး ဖြစ်သဖြင့် လမ်းခရီး တစ်နေရာရှိ သစ်ရွက်သစ်ခက်များ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် အရိပ်ကောင်းသည့် ညောင်ပင် ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် တစ်ထောက်နားကြလေ၏။

ညောင်ပင်အောက်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြင့် ပက်လက်လန် လျက် အညောင်းအညာဖြေရင်း ပိထိုင်သည် ဟိုဟိုသည်သည် မျက်စေ့ ဝေ့ရမ်း၍ ကြည့်မိလေ၏။ ထိုသို့ကြည့်ရင်းဖြင့် မနိမ့်မမြင့်သော ညောင်

ပင်ခွကြား တစ်နေရာ၌ အတော်အသင့် ကြီးမားသည့် ငှက်သိုက်တစ်
သိုက်ကို တွေ့မြင်သွားမိ၏။

“ဟာ . . . အဆွေမျက်ကန်း၊ ကျုပ်တို့ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်
ဘဲ၊ ဟန်ကျပြီဗျို့။ ဟိုညောင်ပင်ခွကြားမှာ ငှက်သိုက်တစ်သိုက်တွေ့တယ်”

“ဟုတ်လား အဆွေပီထိုင်၊ ဒါဆို ငှက်ဥတော့ ရှိရမှာပဲ၊ ကျွန်ုပ်
တို့ ငှက်ဥတွေ ဖောက်သောက်လိုက်ရရင် ဗိုက်ဆာတာတော့ ပျောက်သွား
မှာဘဲ”

“ဒါပေမဲ့ ငှက်သိုက်ကို ဘယ်လိုတက်ပြီး နှိုက်မှာလဲ”

“အို . . . အဆွေပီထိုင်ကလည်း ကျုပ်တက်မှာပေါ့ဗျာ၊ အဆွေ
ပီထိုင်ကသာ ဘယ်လိုတက်၊ ဘယ်လိုလှမ်း၊ ဘယ်ကိုင်းကိုကိုင်း၊ ဘယ်ကိုင်း
ကိုကူး စသည်ဖြင့်သာ လမ်းညွှန်ပြောပေးပါ”

“ဟုတ်ပြီဗျို့။”

သို့ဖြင့် မျက်ကန်းသည် ပီထိုင်၏ လမ်းညွှန်မှုဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်
တက်လေ၏။ ငှက်သိုက်ရှိရာသို့ ရောက်သောအခါ . . .

“ရောက်ပြီ အဆွေမျက်ကန်း၊ အဆွေ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ငှက်
သိုက်ပါပဲ၊ အဆွေ ရင်ညွှန်တည့်တည့်နဲ့သာ ချိန်ပြီး ရှေ့ကငှက်သိုက်ကို
နှိုက်ပေတော့”

ဤသို့ဖြင့် ပီထိုင်၏ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း မျက်ကန်းသည်
ငှက်သိုက်ရှိရာသို့ မှန်းဆပြီး နှိုက်လေ၏။ ငှက်သိုက်ထဲတွင် ငှက်ဥများကို
စမ်းမတွေ့ဘဲ ပျော့စိစိ အရာတစ်ခုကိုသာ စမ်းတွေ့ကိုင်မိလေ၏။ မျက်
ကန်းလည်း တအားညစ်ကိုက်ကာ အသိုက်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။ မျက်
ကန်းစမ်းမိသည်မှာ မြွေတစ်ကောင်ဖြစ်နေ၏။ မျက်ကန်းမှာ ကံကောင်း
ထောက်မသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ သူ့ကိုင်မိ ညစ်မိသည်မှာ မြွေ၏လည်
ပင်းကို ကိုင်ညစ်မိသွား၍ ဖြစ်၏။ မြွေမှာ မျက်ကန်း၏လက်ထဲတွင်
ထိုးထိုးတွန့်တွန့်ဖြင့် ပါလာခဲ့၏။

ထိုသို့ မျက်ကန်း၏လက်ထဲတွင် မြွေပါသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ
သော ပီထိုင်သည် အတော့်ကို ထိတ်လန့်သွား၏။ မျက်ကန်းအတွက်

လည်း အလွန်စိုးရိမ်သွားလေ၏။ သူ့အတွက်လည်း စိုးရိမ်ပြန်၏။ မျက်ကန်းမှာ မြွေမှန်းမသိဘဲ သတိပေါ့လျော့စွာ ကိုင်လိုက်ပါက မြွေက မျက်ကန်းကို ကိုက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်၏။ မြွေမှန်းသိသွား၍ လွတ်ချလိုက်ပါက သူ့အပေါ် တည့်တည့်ကျကာ သူ့ကိုပါ မြွေကိုက်မှာလည်း စိုးရိမ်မိ၏။ သူ့မှာ ထ၍မရ၊ ပြေး၍မရသဖြင့် အလွန်စိုးရိမ်သွားမိ၏။ သို့ကြောင့် . . .

“အဆွေမျက်ကန်း၊ တအားသာဆုပ်ပြီး ညှစ်ကိုင်ထား၊ လွတ်မချလိုက်နဲ့၊ မဖြေလိုက်နဲ့ အဆွေရော ငါပါ သေသွားမှာ၊ အဆွေလက်ထဲမှာ ပါလာတာ မြွေ . . . မြွေကြီး”

ပိထိုင်သည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြောမိ၏။ မျက်ကန်းသည် ပိထိုင်၏စကားကြောင့် သူ့လက်ထဲတွင် မြွေမှန်းသိသွားရာ အလွန်ကြောက်လန့်သွား၏။ ထိုသို့စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့စိတ်ကြောင့် မျက်လုံးကို တအားကုန်ဖွင့်၍ ကြည့်မိလေ၏။ ထိုအခါ အတွင်းအာရုံကြောများ ပွင့်သွားကာ ပိတ်နေသော မျက်လွှာလည်း ပွင့်သွားလေ၏။ မျက်ကန်းလည်း မြွေကိုမြင်ရသောအခါ လက်ထဲတွင် ကိုင်မထားရဲတော့ဘဲ ပိထိုင်ပေါ်သို့လည်း တည့်တည့်မကျအောင် အခြားတစ်ဘက်သို့ လွှဲကာ ပစ်လွှတ်ချလိုက်သည်။

ပိထိုင်သည် မြွေလွင့်ကျလာသည်နှင့် အလွန်စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားကာ (အမိလေး-အဘာလေး)ဟုအော်ရင်း အတွင်းစိတ်ကို အားကုန်ညှစ်ကာ တအားကုန် ထခုန်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် အတွင်းအာရုံကြောများ ပြေသွားပြီး ပိထိုင်လည်း မတ်တပ်ရပ်သွားနိုင်၏။

မြွေသည်လည်း အသက်ဘေးမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ခေါင်းဦးတည်ရာဘက်သို့ ဝရုန်းသုန်းကားဖြင့် ထွက်ပြေးလေ၏။

သစ်ပင်ပေါ်မှ မျက်ကန်းလည်း ဆင်းလာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြွေတစ်ကောင်ကို အကြောင်းပြု၍ မမျှော်လင့်ဘဲ အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားကြရသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြေးဖက်ကာ ဝမ်းသာအားရ ပျော်ရွှင်ကြလေ၏။

“မိတ်ဆွေ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ဘဝကံတူ အကျိုးပေးတွေ
ပဲ၊ ဒီနေ့ကစလို့ ငါတို့နှစ်ဦး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လမ်းမခွဲဘဲ အတူနေပြီး
ဘဝသစ်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လှမ်းကြပါစို့”

ပိထိုင်နှင့် မျက်ကန်းသည် ထိုနေ့မှစ၍ ရွာသို့ပြန်ကြပြီး အတူ
တကွ နေထိုင်ကာ လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ကြလေ၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂဇင်း
အတွဲ(၆)၊ အမှတ်(၁၁)
ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၂၃နှစ်

၅။ ဘိလူးမနှင့် မင်းသားငယ်

ဘီလူးမနှင့် ပင်းသားငယ်

ရှေးအခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ဘုရင်တစ်ပါး အုပ်စိုးလေ၏။ ထိုဘုရင်၌ မိဖုရား ခုနစ်ပါး ရှိလေ၏။ မိဖုရားများမှာလည်း ညီအစ်မအရင်းများပင် ဖြစ်ကြလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဘုရင်သည် နယ်စွန်နယ်ဖျားရှိ သူပုန်တို့ရန်ကို နှိမ်နင်းရန် စစ်ချီထွက်ခဲ့ရ၏။ စစ်မြေပြင်၌ အောင်ပွဲရပြီး အပြန်တွင် တောစပ်တစ်နေရာရှိ ဇရပ်တစ်ဆောင်၌ တစ်ညနားကြလေ၏။

ထိုအရပ်တွင် ဘီလူးမတစ်ကောင်သည် နေထိုင်လေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်လာသည့်အခါတွင် ဘီလူးမသည် လူမိန်းမအသွင် ဖန်ဆင်းလိုက်လေ၏။ အလွန်ချောမောလှပသည့် ရုပ်ပျိုးကို ဖန်ဆင်းထားခြင်းဖြစ်ရာ ဘုရင်မှာ သူ၏မိဖုရား အချောအလှတို့ထက် အဆရာထောင် သာလွန်ချောမောသော အမျိုးသမီးကို မထင်မှတ်သောနေရာ၌ တွေ့ရရာ အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။ ချစ်စရာကောင်းသော ရူပကာ ရုပ်ရည်ပေါ်တွင်လည်း စွဲလန်းချစ်ခင် တပ်မက်သွားလေတော့၏။ သို့ဖြင့် မမေးမမြန်း မစုံစမ်းတော့ဘဲ တော်ကောက်လျက် နန်းတော်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့၏။ နန်းတော်သို့ရောက်လျှင် နန်းတော်ရှိ မိဖုရားအားလုံးကို ကျော်လွန်ပြီး မိဖုရားခေါင်ကြီးအရာကို တောင်ညာစံဒေဝီ မဟေသီဘွဲ့ဖြင့် တင်မြှောက်လေ၏။

ဘုရင်သည် ရှိနှင့်ပြီးသော မိဖုရား ညီအစ်မခုနစ်ဖော်ထက် လူအသွင် ဖန်ဆင်းထားသော ဘီလူးမ မိဖုရားကို လွန်စွာချစ်ခင်မြတ်နိုး လျက်ရှိသည်။ သို့ဖြင့် အစစအရာရာကို ဦးစားပေးလေ၏။ အခွင့်သာ မြောက်စားလေ၏။ ယခင်မိဖုရား ခုနစ်ဖော်ကို လုံးဝအရေးတယူ မလုပ် တော့၊ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှိလေ၏။ ပစ်ပယ်ခြင်း ခံနေရသော မိဖုရားတို့မှာ မျက်နှာမသာမယာ ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ရှိနေကြရ၏။

မိဖုရားခေါင်ကြီး ဘီလူးမသည် ဘီလူးတို့၏ ဝိဇ္ဇာတိုင်း ညဉ့် အချိန်များတွင် လူအသွင်ကိုဖျောက်ပြီး လူသေအလောင်းတို့ကို ဖော်ယူ စားသောက်လေ၏။ စားသောက်ပြီး အကြွင်းအကျန် အရိုးအဆစ်တို့ကို လည်း နန်းတော်သို့ယူလာပြီး သလွန်ညောင်စောင်း ကုတင်အောက်တွင် ဝှက်ထားလေသည်။

ရက်များကြာလာသောအခါတွင် မိဖုရားခုနစ်ဖော်တို့ ရိပ်မိသိရှိ သွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် ဘုရင်ကြီးအား အယုံသွင်းပြီး လှည့်စားရန် ကြံစည်လေ၏။

“အရှင်မင်းကြီး ညီအစ်မခုနစ်ဖော်တို့ဟာ လူစင်စစ်များ ဟုတ် ကြပါရဲ့လား၊ အကျွန်မကတော့ လူစင်စစ်လို့ မထင်ပါ” ဟု အယုံသွင်းကာ လျှောက်တင်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လျှောက်တင်ဖန်များလာ သောအခါ ဘုရင်ကြီးလည်း မိဖုရားခုနစ်ဖော်တို့အပေါ် သို့လော သို့လော ဖြင့် ယုံမှားသံသယ ဖြစ်လာလေ၏။ မိဖုရားခေါင် ဘီလူးမအား အဘယ် အကြောင်းကြောင့် လူဟုမထင်ရသနည်း၊ သက်သေပြနိုင်သလားဟု မေးလေ၏။ ဘီလူးမသည် အကြံရှိနှင့်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် သလွန်ညောင် စောင်း ကုတင်အောက်မှ လူအရိုးများကို ထုတ်ယူပြသ၏။

“ညီအစ်မခုနစ်ဖော်တို့သည် လူသားစင်စစ်များ မဟုတ်ကြဘဲ ဘီလူးမများသာ ဖြစ်ကြပါသည် အရှင်မင်းကြီး” ဟု လျှောက်တင်လေ၏။

ဘုရင်ကြီးသည် မစဉ်းမစားဖြင့် မိဖုရားခေါင် ဘီလူးမလျှောက် တင်သည့်အတိုင်း ယုံမှတ်လေ၏။ သို့ဖြင့် မိဖုရား ခုနစ်ဖော်တို့ကို မျက် လုံးများအား ဖောက်ထုတ်ပြီး လှိုဏ်ခေါင်းတွင်းနက်ကြီး တစ်တွင်း၌ ချထားကာ အစာရေစာ အငတ်ထားလိုက်လေ၏။ မိဖုရားခေါင် ဘီလူးမ သည် ဖောက်ထုတ်ထားသည့် မျက်လုံးတို့ကို အိုးသစ်တစ်လုံးတွင် ထည့်

ကာ သူမ၏ ဘီလူးပြည်သို့ လျှို့ဝှက်စွာ ပို့ထားလိုက်၏။

ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်တို့သည် လှိုက်ခေါင်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသည့် မြေဆီဩဇာ တစ်မျိုးကိုပင် စားသောက်ကာ အသက်ရှင်ကြရ၏။ အထွေး ဆုံးမိဖုရား၌ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ပါရှိလာခဲ့ရာ မကြာမီမှာပင် သား ယောက်ျားလေး တစ်ဦးကို ဖွားမြင်လေ၏။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကြာညောင်း လာသည်နှင့်အမျှ ကလေးသည်လည်း ကစားတတ်သည်အရွယ်သို့ ရောက်လာလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ကလေးငယ်သည် လှိုက်ခေါင်းတွင်းဝသို့ ထွက်ပြီး ကစားနေ၏။ ထိုသို့ကစားနေသည်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ တွေ့ မြင်သွားကြရာ ကျောင်းသို့ ခေါ်ယူသွားကြ၏။ ကောင်းစွာကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားကြ၏။ ကလေးလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိသဖြင့် ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှ ထမင်းကျန် ဆွမ်းကျန်များကိုယူကာ မိခင်တို့ကို ပေးကျွေးလေ ၏။

ဘီလူးမလည်း ကလေးငယ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ ရှိနေကြောင်း မကြာမီမှာပင် သိရှိသွားလေ၏။ သို့ဖြင့် ဘုရင်အား ကလေးငယ်ကို ခေါ်ယူပေးရန် ပူဆာလေ၏။

“ဘီလူးတို့တိုင်းပြည်၌ ပဒုမ္မာကြာညိုပန်းဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ထို ကြာညိုပန်းကို နှမတော် အလွန်ပန်လိုလှပါတယ်။ ဒီသူငယ်ဟာ ထိုပဒုမ္မာ ကြာညိုပန်းကို ဆောင်ယူနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ပဒုမ္မာကြာညိုပန်းကို မရပါက နှမတော် သေရမှာမူ့ချပါ” ဟု ဘီလူးမက လိမ်လည်ပြီး လျှောက် တင်ပြန်၏။ ဘုရင်လည်း ဘီလူးမကို အချောအလှဆုံး မိဖုရားဟု ထင် မှတ်ပြီး အချစ်ကြီး ချစ်နေသဖြင့် အလိုလိုက်ရပြန်လေ၏။

သူငယ်ကလေးအား ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ခေါ်ယူပြီး ဘီလူးတို့ တိုင်းပြည်သို့ စေလွှတ်လေ၏။ ဘီလူးမသည် ပေစာရွက်တစ်လိပ်တွင် “ဤသူငယ်လေးကို ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သတ်ပြီး စားသောက်ပစ် ကြပါ” ဟုရေးပြီး သူငယ်နှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်၏။ သူငယ်လေးမှာ စာပေမသင်ကြားရသေးသဖြင့် မည်သည့်စာမှန်း မသိချေ။ မဖတ်တတ်ဘဲ ရှိလေ၏။

သူငယ်သည် ဘီလူးတိုင်းပြည်သို့ တိုက်ရိုက်တစ်ခါတည်း မသွား

ဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ဦးစွာသွားလေ၏။ ဆရာတော်ဘုန်းကြီးကို အကိစ္စ အကြောင်းပြောပြ လျှောက်တင်လေ၏။ ပြီးနောက် အညောင်းအညာ တရားတမော အိပ်လေ၏။ စာရွက်မှာ သူငယ်၏ နားရွက်ကြားတွင် ညှပ်လျက်ရှိ၏။ ဆရာတော်ဘုန်းကြီးသည် ပေစာရွက်လိပ်ကို တွေ့မြင် လေရာ ယူ၍ဖတ်ကြည့်လေ၏။ ပေစာရွက်မှစာကို တွေ့မြင်ရရာ ဆရာ တော်မှာ ထိတ်လန့်သွားလေ၏။ ထိုစာကိုလည်း မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်လေ ၏။ ဆရာတော်သည် ပေစာရွက် အသစ်တစ်ရွက်ကိုယူကာ စာရေးပြီး သူငယ်၏ နားကြားတွင် ညှပ်ထားလိုက်လေ၏။

ဆရာတော်ရေးလိုက်သည့် စာမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

“ဤသူငယ်အား ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မြေပေါ်မှာ ခြေမကျ စေနှင့် ထမ်းရွက်သယ်ပိုးပြီး ခေါ်ဆောင်သွားကြ၊ ဤသူငယ်မှာ ငါမိဖုရား ခေါင်ကြီး တောင်ညာစ် မဟေသီ၏သားတည်း၊ ကောင်းစွာပြုစုကြ၊ သူ အလိုရှိရာ ပေးလေ”

သူငယ်သည် တရားနိုးလာသည့်အခါ ဆရာတော်အား ရှိခိုးလေ ၏။ ဆရာတော်က...

“အမောင်လုလင်၊ သင်သည် ဘီလူးတိုင်းပြည်သို့ ရောက်က သစ်ပင်မြင့်တစ်ပင်သို့ တက်ပြီးနေပါ။ ဘီလူးတို့က သင့်ထံသို့ ဝိုင်းလာကြ လိမ့်မည်။ ထိုအခါမှ စာလိပ်ကို ပစ်ချပေးလိုက်”ဟု မှာကြားလေ၏။

သူငယ်လည်း ဆရာတော်၏ စကားကို ကောင်းစွာမှတ်သားပြီး ခရီးသွားလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ဘီလူးတိုင်းပြည်သို့ ရောက်လေ၏။ ရောက် ရောက်ချင်းမှာပင် ဆရာတော် မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း နီးစပ်ရာ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့တက်ပြီး နေလိုက်၏။ မကြာမီတွင် ဘီလူးတို့သည် လူသားတစ်ဦး ရောက်လာသည်ဆိုကာ ဝိုင်းလာကြ၏။ ထိုအခါ သူငယ် သည် နားရွက်ကြားက စာရွက်လိပ်ကို အောက်သို့ပစ်ချလိုက်၏။ ဘီလူးတို့ သည် စာလိပ်ကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်ကြည့်ကြ၏။

ထိုအခါ ဘီလူးတို့မှာ “ဟင်... ဒါ... ငါ့ညီမ သားပါလား။ ငါ့တူပေါ့” “ဟင်... ဒါက ငါ့မြေးလေးပဲ” “ဒါဖြင့် ငါ... ပါလား” စသည်ဖြင့် ဆွေမျိုးစပ်ကာ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ကြောက်စရာ ဘီလူး ရုပ်သွင်တို့လည်း လူအသွင် ဖန်းဆင်းဖြစ်သွားကြ၏။

ဘီလူးတို့သည် စာပါအတိုင်း သူငယ်ကို သစ်ပင်ပေါ်မှ ပွေ့ယူချီ ပိုးသွားကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူငယ်သည် ဘီလူးတို့တိုင်းပြည်၌ အချိန်အတန်ငယ် ကြာစွာ နေထိုင်လေ၏။ ဘီလူးတို့၏ ဓလေ့စရိုက်တို့ကို လေ့လာမေးမြန်း စုံစမ်းလေ၏။ ဘီလူးတို့၏ ငိုစေနိုင်သော၊ ရယ်စေနိုင်သော၊ ကစေနိုင်သော စောင်းအတတ်ပညာကိုလည်း သင်ကြားတတ်မြောက်လေ၏။ ဘီလူးတို့၏ အသက်ထားရှိရာ ဘူးဒေါင်းကိုလည်း သိရှိရလေ၏။ မျက်လုံးများကို ထိုးဖောက်ယူလျက် ပြန်တတ်နိုင်သော ဆေးအတတ်ကိုလည်း သင်ကြားတတ်မြောက်လေ၏။ တောင်ညာစံ ဘီလူးမပို့ထားသည့် သူငယ်၏ အမိ၊ မိထွေး၊ မိကြီးတို့၏ မျက်လုံးများကိုလည်း တွေ့ရှိရပြီးဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် သူငယ်သည် အခွင့်ကောင်းကို ရသည်နှင့် ငိုစေ၊ ရယ်စေ၊ ကစေသောစောင်း၊ မျက်လုံးများ ပြန်တတ်နိုင်သောဆေး၊ ဘီလူးတို့ အသက်ထားရှိသည့် ဘူးဒေါင်းကိုယူကာ ဘီလူးပြည်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးလေ၏။

အိုး...
၀၂၆၈၅၅

မကြာမီတွင် ဘီလူးတို့ သိရှိသွားသဖြင့် နောက်မှ လိုက်လာကြ၏။ ထိုအခါ သူငယ်သည် ငိုစေတတ်သောစောင်းကို တီးခတ်လေရာ ဘီလူးတို့မှာ ပြဲပြစ်ကာ ငိုကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူငယ်သည် ခရီးတွင် လာခဲ့၏။ မကြာမီ ရယ်စေတတ်သော စောင်းကို တီးခတ်လေရာ ဘီလူးတို့မှာ အူလိုက်သဲလိုက် ရယ်ကြပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ခရီးတွင်လာပြန်၏။ မကြာမီတွင် က၊စေတတ်သော စောင်းကို တီးခတ်လိုက်ပြန်ရာ ဘီလူးတို့မှာ ကွေးနေအောင် ကကြရပြန်၏။ ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်၊ ကလိုက်ဖြင့် ဘီလူးတို့မှာလည်း ဖတ်ဖတ်မော ဖြစ်ကြရ၏။ ဤသို့ဖြင့် နန်းတော်နှင့် နီးကပ်လာသောအခါ သူငယ်သည် ဘီလူးတို့၏ အသက်ထားရှိသည့် ဘူးဒေါင်းကို ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်လေ၏။ ဘူးဒေါင်းကွဲသဖြင့် ဘီလူးတို့လည်း အားလုံးသေဆုံးသွားကြရလေ၏။

နန်းတွင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ သူငယ်သည် ဘုရင်အား အကြောင်းမျိုးစုံကို လျှောက်တင်လေ၏။ မိခင်တို့၏ မျက်လုံးများကိုလည်း ပြသလေ၏။ ဘုရင်မှာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေ၏။

သူငယ်က “ဘုရင်ဖခမည်းတော်၊ မယုံကြည်ပါက လက်တွေ့စမ်းသပ်ပါ”ဟု လျှောက်တင်လေ၏။

ဘုရင်သည် လူသားမိဖုရား ညီအစ်မများနှင့် ဘီလူးတောင်ညာစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့ကို ခေါ်ယူစေကာ သူငယ်အား လက်တွေ့စမ်းသပ်စေ၏။ သူငယ်သည် ဦးစွာပထမ ရယ်စေသော စောင်းကို တီးခတ်လေရာ တောင်ညာစံ အယောင်ဆောင် ဘီလူးမကြီးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ငိုစေတတ်သော စောင်းကို တီးပြန်ရာ ငိုကြွေးရပြန်လေ၏။ က၊စေသော စောင်းကို တီးခတ်လိုက်ရာ ဘီလူးမမှာ ထ၊ကလေတော့၏။ လူသားမိဖုရားများမှာမူ မည်သို့မျှ မဖြစ်ကြချေ။

အယောင်ဆောင်ဘီလူးမ မိဖုရားသည် ငိုရ၊ ရယ်ရ၊ က၊ရသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းသွားရလေ၏။ အယောင်ဆောင်ထားရသည့် လူ့အသွင်လည်း ပျောက်ကာ ဘီလူးအသွင် ဖြစ်သွားရလေ၏။

ထိုအခါမှ ဘုရင်သည် ကြီးစွာနောင်တရလေ၏။ ဘီလူးမကြီးအား သူ့သတ်တို့လက်သို့ ပေးအပ်ကာ သတ်ဖြတ်လိုက်လေ၏။ သူငယ်သည် မိခင်ရင်းတို့၏ မျက်လုံးများကို ဆေးအတတ်ဖြင့် ပြန်တပ်ပေးလိုက်

ရာ မိဖုရားခုနစ်ဖော်မှာ မျက်စေ့အလင်းရကာ အလွန်ပျော်ရွှင်ကြလေ၏။ သားငယ်ကိုလည်း အထူးချီးမွမ်း ကျေးဇူးတင်မဆုံး ရှိကြလေ၏။ ဘုရင်သည် သားငယ်ကို အိမ်ရှေ့အရာပေးအပ်ပြီး မိဖုရားခုနစ်ဖော်ကိုလည်း ယခင်အဆောင်အယောင်များ ပေးအပ်နှင်းကာ တိုင်းပြည်ကို ကောင်းမွန်စွာ အုပ်ချုပ်လေတော့၏။

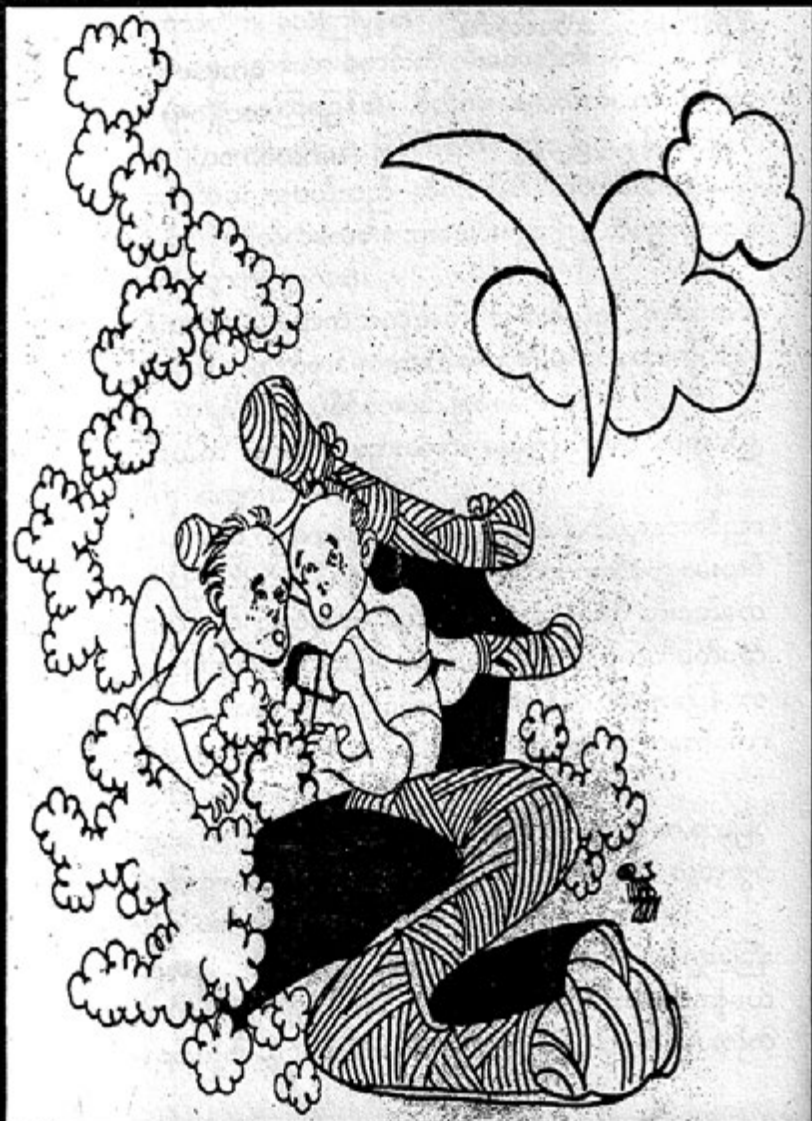
ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂလင်း

အတွဲ(၁၅)၊ အမှတ်(၇)

စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၁၀ခုနှစ်

၆။ အဘာသမင်္ဂ

အဘာသမက်

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် မုဆိုးမတစ်ဦး ရှိလေ၏။ ထိုမုဆိုးမ တွင် သမီးတစ်ယောက် ရှိ၏။ သမီးနှင့်ပတ်သက်သော သမက်တစ်ဦး လည်း ရှိလေ၏။ သူတို့သုံးဦးသည် တစ်အိမ်တည်း အတူနေထိုင်ကြ၏။ တောရွာခလေ့အလျောက် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေထိုင်ကြ၏။

မုဆိုးမသည် ဝတ္ထုပုံပြင်များကို လွန်စွာကြိုက်နှစ်သက်ကာ နား ထောင်လေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့သော ညအိပ်ရာဝင်ချိန်၌ မုဆိုးမက သမက်ဖြစ်သူအား

...

“အဘာသမက်၊ အရိုး(အဒေါ်)ကို ဝတ္ထုပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြပါ လား”ဟု ပုံပြောခိုင်းလေ၏။

သမက်ဖြစ်သူမှာလည်း မည်သည့်ပုံဝတ္ထုတို့ကိုမှ စိကာပတ်ကုံး ပြောတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် ပုံပြောရန် အခက်တွေ့လေ၏။ သို့ဖြင့် ပြီး စလွယ်သဘောဖြင့်...

“ကျွန်တော် ဝတ္ထုပုံပြင် မပြောတတ်ပါအရီး” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။
သို့သော်ငြားလည်း မုဆိုးမသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ညစဉ်ညတိုင်း ပင်လျှင် သမက်ဖြစ်သူအား ဝတ္ထုပုံပြင်ကိုသာ ပြောခိုင်းနေလေ၏။ သို့ဖြင့် ပုံမပြောတတ်သော သမက်ဖြစ်သူမှာ အခက်တွေ့နေလေ၏။

ထိုသို့ဖြင့်နေလာရာမှ တစ်နေ့တွင် သမက်ဖြစ်သူမှာ ငြင်းရ ပေါင်းကလည်း များလှပြီဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ တကျီကျီ တစာစာဖြင့် ပုံပြောခိုင်း ပူဆာနေမှုကို နားငြီးသက်သာစေရန်အတွက်လည်းကောင်း “မနက်ဖြန်ညမှာ ပြောပြပါမည်အရီး” ဟု ဝန်ခံကတိပြုလိုက်လေ၏။

နံနက်မိုးလင်းလျှင် သမက်ဖြစ်သူသည် သူ၏မယားထံမှ ငွေ တစ်ကျပ် တောင်းယူပြီး ဝတ္ထုအရှာ ထွက်လာခဲ့၏။ ညနေကျလျှင် ယောက္ခမကို ဝတ္ထုပုံပြင် ပြောပြရမည်ဖြစ်သဖြင့် ထိုနေ့အဖို့ ဝတ္ထုပုံပြင် တစ်ပုဒ် မရမက ရှာဖွေရမည်ဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် ရွာတစ်ရွာသို့ ရောက်သွား၏။ ရွာထိပ်ရပ်အနီးတွင် ကောက်ညှင်းပေါင်း ရောင်းနေသော အဘွားကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ ၏။ ထိုအဘွားကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး . . .

“အဘောင် . . . အဘောင် (အဘွား-အဘွား) အဘောင်မှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းအပြင် ဝတ္ထုပုံပြင်ရောင်းဖို့ ရှိပါသလား” ဟု မေးလေ သည်။

ကောင်းညှင်းပေါင်းရောင်းသည့် အဘွားကြီးသည် လူထူးလူဆန်း တစ်ဦးကို တွေ့ရသကဲ့သို့ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းလေ၏။ အကြောင်းစုံကို သိရသောအခါ . . .

“မောင်ချေ(လူကလေး)က ဝတ္ထုဇာလောက်တန် (ဘယ်လောက် တန်)ကို လိုချင်လို့လဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ကျွန်တော့်မှာ ငွေတစ်ကျပ် ပါပါတယ်။ တစ်ကျပ်တန် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လောက်ရရင် တော်ပါပြီ”

ကောင်ညှင်းပေါင်းရောင်းသည့် ဝါကြီးမ(အဘွားကြီး)သည် လည်း ဝတ္ထုပုံပြင် ပြောတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ အဘာသမက် ဖြစ်သူမှာ လည်း ပုံပြင်ကို သိသူတတ်သူ မဟုတ်ဆိုသည်ကို လူကဲခတ်ပြီး ငွေတစ်

ကျပ် အချောင်ရမည့်အရေးကို မြင်သဖြင့် တစ်ခုခုကို ပေါက်တတ်ကရ ပါးစပ်မှထွက်လာသည့်အတိုင်း လုပ်ကြံကာ ပြောလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးရ လေ၏။

“ကောင်းပြီ မောင်ယေ၊ မောင်ချေအလိုရှိသည့် တစ်ကျပ်တန် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို အဘောင်ရှင် ပြောပြလိုက်မယ်။ သေသေချာချာ မှတ်ယူ သွား။ ကဲ... မှတ်ပေတော့”ဟုဆိုကာ...

“အိမ်ကြောက်မှာ အိမ်ကြောက်မှာ”

(အိမ်အောက်မှာ အိမ်အောက်မှာ)

“ပြိန်းတောထဲဝင်လားဗျာယ်၊ ဝင်လားဗျာယ်”

(ပိန်းတောထဲဝင်သွားပြီ၊ ဝင်သွားပြီ)

“ပြီးလားခဗျာယ်၊ ပြီးလားခဗျာယ်”

(ပြေးသွားပြီ၊ ပြေးသွားပြီ)ဟူ၍ ပေါက်တတ်ကရ ပြောပြလိုက် လေ၏။

အဘာသမက်လည်း ထိုသို့ တောင်စဉ်ရေမရ ပေါက်ကရ တွေ့ ကရာ ပြောလိုက်သည်ကိုပင် အဟုတ်ထင်မှတ်သွားလေ၏။ မုန့်ရောင်း သည့် အဘွားကြီးကို ငွေတစ်ကျပ် ထုတ်ပေးပြီး ဝမ်းသာအားရဖြစ်စွာဖြင့် အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။

ညနေမိုးချုပ် အိပ်ရာဝင်ကြမည်ပြုစဉ် ယောက္ခမဖြစ်သူက သမက်ဖြစ်သူအား ဝတ္ထု ပုံပြင် အပြောခိုင်းလေ၏။ အဘာသမက်လည်း ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း ဝတ္ထုပုံပြင် ပြောပြရန် လုပ်ရလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် သူ့ခိုးနှစ်ဦးတို့သည်လည်း ခိုးဝှက်ရန်အတွက် အိမ်အောက်တွင် ပုန်းအောင်းလျက် စောင့်ဆိုင်းနေကြလေ၏။

“အရိုး... ကျွန်တော်ပြောပြမယ် နားထောင်”

“အင်း... ပြော...”

“ဟာ... အိမ်ကြောက်မှာ အိမ်ကြောက်မှာအရိုး”

(အိမ်အောက်မှာ အိမ်အောက်မှာ အဖေါ်)

အိမ်အောက်တွင် ပုန်းနေသော သူ့ခိုးတို့လည်း ထိုစကားကို ကြားမိရလေ၏။ ထိုအခါ သူ့ခိုးတို့က ပုံပြောနေသည်ဟု မထင်ဘဲ သူတို့

ပုန်းနေသည်ကို မြင်တွေ့သွားပြီဖြစ်၍ သမက်ဖြစ်သူက ယောက်ျားဖြစ်သူ အား ပြောနေသည်ဟု ထင်မှတ်သွားလေ၏။ သူ့ခိုးတစ်ဦးက . . .

“ဟေ့ကောင်၊ အိမ်ပေါ်ကလူတွေ ငါတို့ကို မြင်တွေ့သွားပြီ”

“ဒါဖြင့် ခြံထောင့်က ပြိန်းတော(ပိန်းပင်တော)ထဲ ဝင်ပုန်းနေကြ ရအောင်”

သူ့ခိုးတို့လည်း ခြံထောင့်က ပိန်းတောထဲတွင် ဝင်ပုန်းကြ၏။ အဘာသမက်လည်း သူ့ဝတ္ထုပုံပြင်ကို ဆက်ပြောလေ၏။

“ပိန်းတောထဲဝင်သွားပြီ၊ ပိန်းတောထဲဝင်သွားပြီ အရီး”

သူ့ခိုးတို့လည်း ထိုစကားကို ကြားရပြန်ရာ . . .

“ဟေ့ . . . ဟေ့ . . . ငါတို့ ပိန်းတောထဲဝင်ပုန်းတာ မြင်သွားပြန်

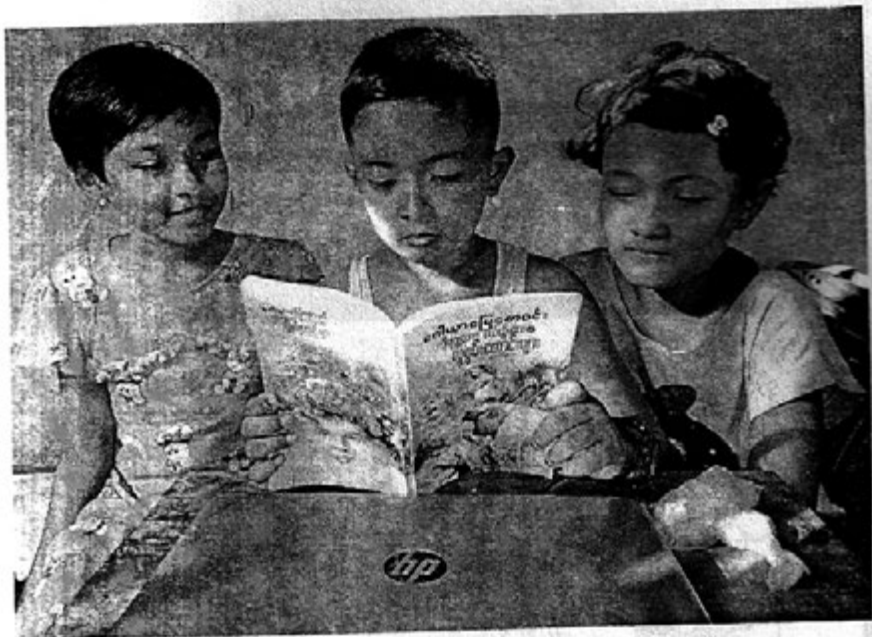
ပြီ”

“ဒါဖြင့် ပြေးကြစို့”ဟု ပြောကာ သူ့ခိုးတို့သည် ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး ကပ်နေအောင် တအားကုန် ထွက်ပြေးသွားကြလေ၏။

“အို . . . အရီး၊ ပြေးသွားပြီ ပြေးသွားပြီ”

အဘာသမက်မှာလည်း သူ့တစ်ကျပ်တန် ပုံပြင်ကို ပြီးအောင် ပြောပြလိုက်လေ၏။ ပုံပြင်ပြီးသောအခါ နှစ်ခြိုက်စွာပင် အိပ်ပျော်သွား ကြလေ၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂဇင်း
အတွဲ(၆) အမှတ်(၅)
ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၁ခုနှစ်

၇။ ခွားကျောင်းသား

ဖြူကောင်း

နွားကျောင်းသား ဖြူကောင်း

ရှေးအခါက ရွာငယ်တစ်ရွာ၌ နွားကျောင်းသားလေးတစ်ဦး ရှိ၏။ သူ၏အမည်မှာ မောင်ဖြူကောင်းဟု ခေါ်၏။ အမည်နှင့်လိုက် အောင်ပင် သူ့အသားအရေတို့မှာ ဖြူဖွေးနေ၏။ စိတ်ကောင်း နှလုံး ကောင်းလည်း အလွန်ပြည့်ဝသူဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်ကပင် သူ၏မိဘများမှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ့ဘဝကိုသူ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် သူ တစ်ပါးတို့၏ နွားများကို ထိန်းကျောင်းလျက် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ၏။

တစ်နေ့တွင် သူသည် ရွာအပြင် တောစပ်ကွင်းပြင် တစ်နေရာ၌ နွားကျောင်းနေ၏။ နွားများ အစာရှာစားနေစဉ်တွင် မောင်ဖြူကောင်း သည် အရိပ်ကောင်းသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၍ ပလွေမှုတ် လျက် အနားယူနေ၏။ ထိုစဉ်တွင် တောစပ်တစ်နေရာမှ မြွေနဂါးတစ် ကောင်သည် နွားကျောင်းသားလေး မောင်ဖြူကောင်းရှိရာသို့ အလျှင် အမြန် ပြေးလာနေ၏။ နဂါးနောက်မှလည်း ငှက်ဂဠုန်တစ်ကောင်လည်း လိုက်ပါလာ၏။ မြွေနဂါးသည် နွားကျောင်းသားလေးအား...

“အဆွေနွားကျောင်းသား၊ ငါ့ကို သိန်းငှက်ဂဠုန်တစ်ကောင် ရန်ရှာနေတဲ့အတွက် ငါ့အသက်ကို အမြန်ကယ်ပေးပါ။ အဆွေကျေးဇူးကို မမေ့ပါ။ ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”ဟုပြော၏။

ထိုအခါ နွားကျောင်းသားလေးက “အဆွေမြွေနဂါး သင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကား ရှည်လျားကြီးမားလွန်းသည်။ သေးငယ်အောင် ပြုလုပ်၍ ရလျှင် ငါ၏ ခယောက်ဒယော(ပုဆိုး) ပုံစထဲတွင် ထည့်သွင်းဝှက်ထား ပေးမည်”ဟုပြော၏။

သို့ဖြင့် မြွေနဂါးသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သေးငယ်အောင် ပြု လုပ်ဖန်ဆင်းလိုက်၏။ နွားကျောင်းသား မောင်ဖြူကောင်းသည် မြွေနဂါး ကို ခါးပိုက်ပုံစထဲသို့ ထည့်သွင်းကာ ဝှက်ထားလိုက်လေ၏။

မကြာမီတွင် သိန်းငှက်ဂဠုန်ရောက်လာ၏။ နွားကျောင်းသား မောင်ဖြူကောင်းအား နဂါးတစ်ကောင် ဤနေရမှ ပြေးထွက်သွားတာ တွေ့မိလိုက်သလားဟု မေးလေ၏။

နွားကျောင်းသား မောင်ဖြူကောင်းကလည်း “တွေ့ပါသည် အဆွေငှက်ဂဠုန်၊ ထိုနဂါးသည် ဤလမ်းအတိုင်းပင် ပြေးသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ပါတယ်”ဟု မလိမ့်တပတ် ဆိုလိုက်လေ၏။

ငှက်ဂဠုန်လည်း နွားကျောင်းသား ညွှန်လိုက်သည့် လမ်းအတိုင်း ပင် လိုက်သွား၏။ ထိုအခါမှ နွားကျောင်းသားသည် သူ့ခါးပုံစထဲမှ နဂါးကို ထုတ်လိုက်၏။ နဂါးသည် မူလနဂါးအရွယ်အတိုင်း ဖြစ်သွားပြီး နွားကျောင်း သား မောင်ဖြူကောင်းအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလေ၏။

“အဆွေနွားကျောင်းသား၊ အကျွန်ုပ်၏အသက်ကား သင်ကယ် တင်ပေးသည့် အသက်သာ ရှိပါတော့သည်။ သင်သည် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်က သင့်အား ကျေးဇူးဆပ်သည့် အနေဖြင့် တိရစ္ဆာန်ဟူသမျှတို့၏ စကားကို နားလည် တတ်ကျွမ်းသော ပညာကို ကျွန်ုပ်သင်ပေးခဲ့ပါမည်”ဟုပြောပြီး ပညာပေး လေ၏။

“သို့သော် တစ်ခုတော့ မှာကြားပါရစေ။ ဤပညာကို မည်သူထံမှ ရသည်၊ မည်သူက သင်ပေးသည်ဟူ၍ကား သင်သည် မည်သူကိုမှ လုံးဝ မပြောပါလေနှင့်၊ ပြောပါက ကျွန်ုပ်က သင့်ကို ပေါက်သတ်ရလိမ့်မည်”ဟု သတိပေးစကားပြောပြီး ထွက်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူထိန်းကျောင်းနေသည့် နွားအုပ်ကြီးထဲမှ

အလွန်အကျင့်ဆိုးသည့် နွားမကြီးတစ်ကောင်သည် သူတစ်ပါး၏ တောင်
ယာခြံကိုဖောက်၍ တောင်ယာစပါးများကို ဝင်ရောက်စားလေ၏။

ထိုအဖြစ်ကို တွေ့ရှိသော နွားကျောင်းသား မောင်ဖြူကောင်း
သည် ထိုနွားမအား ဤမျှဆိုးသွမ်းရသလားဟူသည့် သဘောဖြင့် ပြင်းပြင်း
ထန်ထန် ရိုက်နှက်ဆုံးမလေ၏။ ထိုအခါ နွားမကြီး၏ သားငယ် နွားပေါက်
ကလေးက...

“အမိ ဤမျှအရိုက်ခံရရတာ မနာဘူးလား”ဟု နွားမကြီးအား
မေးလေသည်။ နွားမကြီးက...

“နာတာပေါ့သား၊ သို့သော်လည်း နွားကျောင်းသား ထိုင်နေ
တတ်တဲ့ ဟောဟိုညောင်ပင်ကြီးရဲ့ အောက်အရှေ့စူးစူး ငါးလံအကွာ
လောက်မှာ ရွှေအိုးငါးလုံး မြှုပ်နှံထားတာရှိတယ်။ အဲဒီရွှေအိုးမြှုပ်တဲ့
မြေပြင်မှာ လူးလိမ့်လိုက်ရင် အမိရဲ့ နာကျင်နေတဲ့ ဝေဒနာတွေဟာ
ချက်ချင်းပျောက်သွားတာဘဲ”ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

နွားကျောင်းသားလေးသည် မြွေနဂါးသင်ပေးခဲ့သော ပညာဖြင့်
နွားမကြီး၏ စကားကို နားလည်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ညောင်ပင်ကြီး
အောက်သို့သွားပြီး မြေကြီးကို တူးဖော်ကြည့်ရာ နွားမကြီးပြောသည့်
စကားအတိုင်းပင် ရွှေအိုးငါးလုံးကို ရရှိလေ၏။

နွားကျောင်းသားလေးသည် “ဤမျှရွှေအိုးများမှာ ငါနှင့်မတန်
ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်သာ တန်သည်”ဟု သဘောရပြီး ဘုရင်ထံမှောက်သို့
သွားရောက်ဆက်သလေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း နွားကျောင်းသား၏ ရိုးသားဖြောင့်မတ်
သောဂုဏ်ကို သဘောကျပြီး ရုပ်လက္ခဏာကလည်း မဆိုးသဖြင့် သမီး
တော်အထွေးဆုံးနှင့် ပေးစားလိုက်လေ၏။ မြို့တစ်မြို့ကိုလည်း အပိုင်စား
ပေးသနားတော်မူ၏။ ဤသို့ဖြင့် မြို့စားကြီး ဖြစ်လာရ၏။

မိဖုရားကြီးကား ဤကဲ့သို့ မထင်မရှား ဆင်းရဲသား နွားကျောင်း
သားတစ်ဦးနှင့် သမီးတော်လေးကို ပေးစားလိုက်ရသဖြင့် လုံးဝမကျေ
မချမ်း ဖြစ်နေ၏။ အခြားသမီးတော်တို့၏ လင်ယောက်ျားများမှာမူကား
မျှမတ်၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ မင်းညီ မင်းသားများသာ ဖြစ်ကြ၏။ မောင်ဖြူ

ကောင်းတစ်ဦးသာလျှင် နွားကျောင်းသားဖြစ်သဖြင့် မျက်နှာလွန်စွာငယ်ရ၏။

တစ်နေ့တွင် ဘုရင်ကြီးသည် သမက်များအားလုံးကို ခေါ်လေ၏။ ပင်လယ်ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ ကုန်စည်ကူးသန်း သွားလာကြရန် စေခိုင်းလေ၏။ သို့ဖြင့် သမက်အားလုံးတို့မှာ သင်္ဘောကိုယ်စီနှင့် ကုန်ကူးသန်းသွားလာရန် အသင့်ဖြစ်နေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း နွားကျောင်းသား မောင်ဖြူကောင်းမှာသာ ဘာတစ်ခုမျှ အသင့်မဖြစ်နေသေးပေ။

သင်္ဘောထွက်ခါနီးမှာမှ မောင်ဖြူကောင်းသည် ဘုရင့်သမက်တော် အကြီးဆုံးဖြစ်သူထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် သူလည်း အတူလိုက်ပါရစေကြောင်း တောင်းပန်လေ၏။ သမက်ကြီးမှာလည်း စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိသူဖြစ်သဖြင့် သနားကာ လိုက်ပါခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် သင်္ဘောရွက်လွင့်ပြီး ခရီးထွက်လာခဲ့ကြရာ အခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။ မောင်ဖြူကောင်းက သူ့ကို . .

“ဤတိုင်းပြည်တွင် ချထားခဲ့ပါ။ အစ်ကိုတို့ ခရီးဆက်ကြပါ။ အပြန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ဝင်ခေါ်ဖြစ်အောင်သာ ခေါ်ခဲ့ကြပါ” ဟု ပြောသဖြင့် သမက်ကြီးဖြစ်သူကလည်း ထားခဲ့ရလေ၏။ မောင်ဖြူကောင်းသည် မြို့စွန်အနီးနားရှိ မထင်မရှားသော သူဆင်းရဲ၏ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ပြောဆိုတည်းခိုလေ၏။ ပြီလျှင် မြို့ရွာ၏ အခြေအနေတို့ကို လေ့လာလေ၏။

ဥအချိန် ရောက်သောအခါ တစ်မြို့လုံးသည် မီးမထွန်းရပါဘဲနှင့် လင်းထိန်နေသည်ကို မောင်ဖြူကောင်းသည် အံ့ဩဖွယ်ရာအဖြစ် တွေ့ရလေ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို သူဆင်းရဲမအား မေးကြည့်၏။

ဘုရင်မင်းကြီး၏ မွေးစားထားသည့် ဝေဘူဌက်ကြီး ခုနစ်ကောင် ရှိ၏။^၁ ထိုဌက်တို့သည် အိပ်တန်းဝင်တိုင်း သစ်ပင်ပေါ်၌ မစင်စွန့်ကြရာ မစင်ထဲ၌ ပတ္တမြားတစ်လုံးစီ ပါလာတတ်ကြောင်း၊ ယင်းကြောင့် ထိုပတ္တမြား အရောင်ဖြင့် တစ်မြို့လုံးသည် ဤသို့လင်းထိန်နေရကြောင်း သိရလေ၏။

ပတ္တမြားမှာ တန်ဖိုးကြီးသော ပတ္တမြားများ ဖြစ်ရမည်ဟု စဉ်း

စားမိသော မောင်ဖြူကောင်းသည် တစ်ည၌ ထိုငှက်ကြီးများ၏ မစင်များကို တိတ်တဆိတ်သွားယူပြီးလျှင် အိုးတစ်အိုးတွင် ထည့်ထားလိုက်၏။ မစင်များအပေါ်မှ ရွှံ့များဖြင့် အပြည့်ထည့်ကာ ပိတ်ထားလေ၏။ ထိုအိုးကို မည်သူမှ မသိရအောင်လည်း ငှက်ထားလေ၏။ ထိုည၌ တစ်မြို့လုံးသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ လင်းထိန်မနေဘဲ မှောင်အတိကျသွားလေ၏။

တစ်မြို့လုံး အလင်းရောင် မရသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က စုံစမ်းစေရာ ငှက်တို့၏ မစင်များကို မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြင့် ယနေ့ညတွင် ငှက်တို့ မစင်မစွန့်ကြ၍ များလားဟုလည်း ထင်မှတ်ကြ၏။ တစ်စုံတစ်ဦးတို့က ငှက်တို့၏ မစင်ကို ခိုးယူသွား၍လားဟုလည်း တွေးကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် ငှက်ကြီးများ ပြန်လာသောအခါ မစင်စွန့်မြဲ စွန့်ကြပြန်ရာ ပတ္တမြားများ ပါလာသဖြင့် ထိန်လင်းမြဲ လင်းပြန်လေ၏။ သို့ဖြင့် ဟိုတစ်နေ့က အဖြစ်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ဖြစ်သွားကြလေ၏။

ဘုရင့်သမက်တော်ကြီး၏ သင်္ဘောမှာ ထိုတိုင်းပြည်သို့ ပြန်လည်ဆိုက်ကပ်လာသဖြင့် မောင်ဖြူကောင်းသည် သူဆင်းရဲမအား ငွေကြေး ဥစ္စာတို့ဖြင့် တုံ့ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ပြီး ပတ္တမြားပါသည့် ငှက်တို့၏ မစင်ထည့်ထားသော အိုးကိုထမ်းယူကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ပြန်လည်လိုက်ပါလာ၏။

ဘုရင့်သမက်တော်များလည်း အသီးသီး စုံစုံလင်လင် ရောက်ရှိလာကြသောအခါ သမက်တော်တို့က ပါလာသည့် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို ဆက်သကြလေ၏။ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများမှာ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်များချည်း ဖြစ်ကြသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ သမက်ကြီးများအပေါ် အထူးနှစ်သက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေ၏။ သမက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် မောင်ဖြူကောင်း၏ လက်ဆောင်အိုးကို ဖွင့်ကြည့်သည့်အခါ ရွှံ့အပြည့်၊ ငှက်ချီးအပြည့် ဖြည့်ထားသည့်အိုးကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ငါ့ကို မခန့်လေးစား လုပ်လေရသလားဟု အမျက်တော်ထကာ အိုးကိုယူပြီး နန်းတော်ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ မောင်ဖြူကောင်းကိုလည်း အပြစ်ဒဏ် ချမှတ်လိုက်၏။

ထိုညတွင် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာလေ၏။ ရွံ့များ အရည်ပျော်သွားပြီး ပတ္တမြားတို့သည် အရောင်လင်းထိန်စွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ပတ္တမြားအရောင်ကြောင့် နန်းတော်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေလေရာ ဘုရင်ကြီးသည် ထူးဆန်းသည့်အဖြစ်ကို စုံစမ်းမေးမြန်း၏။ အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်သည့် နေရာသို့ ကြည့်လိုက်ကြသည့်အခါ မောင်ဖြူကောင်း ယူလာသည့်အိုးကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည့် နေရာမှ ဖြစ်နေသဖြင့် သွားရောက် ကြည့်ရှုရာ ပတ္တမြားများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါမှ ဘုရင်ကြီးလည်း နောင်တကြီးစွာရကာ ချက်ချင်းပင် မောင်ဖြူကောင်းအား အပြစ်မှလွတ်စေပြီး ဝမ်းသာအားရဖြင့် ချီးမွမ်းခန်းထုတ်ပြီး ဆုလာဘ်များ ပေးအပ်ချီးမြှင့်လေ၏။

တစ်နေ့တွင် ဘုရင်မင်းကြီးသည် သမက်တို့၏ အရည်အချင်းကို စုံစမ်းသိရှိလိုပြီး သင့်တော်သူကို အိမ်ရှေ့အရာ အပ်နှင်းချင်၏။ သမက်များကိုခေါ်၍ “သင်တို့သည် အကောင်းဆုံးသော မြင်းတစ်ကောင်စီကို ရှာကြရမည်။ ထိုမြင်းကိုစီး၍ အမြန်ဆုံးပြေးနိုင်သူကို အိမ်ရှေ့အရာ ပေးအပ်မည်”ဟုပြော၏။ သို့ဖြင့် သမက်တော်များသည် မြင်းရှာထွက်ကြလေ၏။

သမက်ကြီး ခြောက်ယောက်တို့မှာလည်း လျှင်မြန်စွာ ပြေးနိုင်သည့် အကောင်းဆုံးမြင်းတို့ကို တန်ဖိုးကြီးစွာပေး၍ ဝယ်ယူကြလေ၏။ နွားကျောင်းသား မောင်ဖြူကောင်းသည် မြင်းမွေးသူ တစ်ဦးထံသို့ ရောက်သွားလေ၏။ မြင်းအုပ်ထဲတွင် အလွန်ပိန်ကျွံပြီး အားနည်းနေသည့် မြင်းတစ်ကောင်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့ရလေ၏။ မြင်းမွေးသူသည် အားလုံးသောမြင်းများကို အတူတူ ကျွေးမွေးပါလျက် ဤမြင်းတစ်ကောင် တည်းသာ အဘယ်ကြောင့် ကြုံလှိပ်ပိန်နေရသနည်းဟု စဉ်းစားလေ၏။

ထိုသို့စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ထိုမြင်းက “ငါ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိကြ။ ငါ့ခြေထောက်လေးချောင်းရဲ့ ခွာထဲမှာ ပတ္တမြားလေးလုံး ရှိတယ်။ ထိုပတ္တမြားတွေကို ထုတ်ယူလိုက်ရင် ငါ့ခွန်အားဗလ ပြည့်ဖြိုးလာမယ်။ ဘယ်မြင်းမှ လိုက်မမီအောင် လျှင်မြန်လာမယ်။ မိုးပေါ်သို့ ပျံတက်နိုင်မယ်”ဟု ကြုံးဝါးပြောဆိုပြီး မြည်ဟီးလိုက်လေ၏။

မောင်ဖြူကောင်းသည် မြင်းပြောသည့် စကားကို ကြားရသော အခါ ဝမ်းသာသွားလေ၏။ ထိုမြင်းကိုပင် တန်ဖိုးနည်းနည်းဖြင့် ဝယ်ယူ လိုက်လေ၏။ ပတ္တမြားများကို ထုတ်ယူပြီး မြင်းကိုကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေး ပြုစုလေ၏။ မကြာမီမှာပင် မြင်းလည်း သန်မာထွားကျိုင်းလာ၏။ ငှက် များကဲ့သို့ ကောင်းကင်ယံတွင် ပျံသန်းလာနိုင်၏။

မြင်းပြိုင်ပွဲရက် ရောက်သည့်ခါ မောင်ဖြူကောင်း၏ မြင်းက ရှေ့ဆုံးမှ ပန်းဝင်သဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က ကတိအတိုင်း မောင်ဖြူ ကောင်းအား အိမ်ရှေ့အရာ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

နွားကျောင်းသားတစ်ဦးက အိမ်ရှေ့နန်းညွှန်နန်းလျာ ဖြစ်လာ သည်ကို မိဖုရားကြီးက မနာလိုပေ။ သို့ဖြင့် အကောက်ကြံလေ၏။ မိဖုရား ကြီးက သမက်တော်အားလုံးအား ပွဲတော်ထမင်း တည်ခင်းကျွေးမွေးလို သည်ဟုဆိုပြီး ဖိတ်ခေါ်၏။ မောင်ဖြူကောင်း၏ ထမင်းပွဲ၌ အဆိပ် ခပ်ထားလိုက်လေ၏။

ထမင်းပွဲ၌ အားလုံးထိုင်မိသောအခါ ယင်ကောင်လင်မယား တစ်စုံသည် ပျံသန်းလာ၏။ မောင်ဖြူကောင်း ထမင်းပွဲရှေ့သို့ ရောက် သောအခါ ယင်ဖိုက ယင်မအား သတိပေးစကား ပြော၏။

“ဤထမင်းပွဲမှာ မနားနဲ့ ရှင်မ၊ အဆိပ်ခပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်၊ စားမိရင် သေမယ်”ဟုပြောပြီး အခြားသမက်တို့၏ ထမင်းပွဲရှိရာသို့ ပျံသွားကြ၏။ ထိုစကားကို မောင်ဖြူကောင်း ကြားသောအခါ ထမင်း မစားဘဲနေ၏။ မိဖုရားကြီးက “ငါတည်ခင်းသော ပွဲတော်စာကို မစားရ ကောင်းလား”ဟု ဒေါသဖြစ်ပြီး မင်းကြီးထံ လျှောက်တင်လေ၏။

မင်းကြီးက မေးမြန်းသောအခါ သူ့ထမင်းပွဲ၌ အဆိပ်ခပ်ထား ကြောင်း ပြောပြ၏။ အဆိပ်ခပ်ထား မထားကြောင်း ကြောင်တစ်ကောင် အား ထိုထမင်းပွဲကို ပေးကျွေးရာ ကြောင်မှာ သေဆုံးသွားရ၏။ ဘုရင် ကြီးကလည်း အဆိပ်ခပ်ထားကြောင်း မည်သို့သိသနည်းဟု မေးလေ၏။ မောင်ဖြူကောင်းကလည်း ယင်လင်မယားတို့၏ ပြောစကားကြောင့် သိရ သည်ဟု ဖြေ၏။ ဘုရင်ကြီးက တိရစ္ဆာန်စကားကို မည်သို့ တတ်မြောက်ရ သနည်းဟု မေးသောအခါ မောင်ဖြူကောင်းမှာ ဖြေကြားရန် အခက်တွေ့

ရလေ၏။ မဖြေဘဲလည်းနေ၍ မရ။ သို့ဖြင့် ခုနစ်ရက် ခွင့်တောင်းလေ၏။
ခုနစ်ရက်ပြည့်သောအခါ မောင်ဖြူကောင်းသည် သူ၏မြင်းကိုခေါ်ပြီး
ဘုရင့်ရှေ့သို့ ဝင်လာ၏။ မင်းကြီးကို လျှောက်တင်လေ၏။

“အရှင်မင်းကြီး ဤပညာကို နဂါးထံမှ ရပါသည်”ဟုပြောပြီး
သည်နှင့် မြင်းကျောကုန်းပေါ်သို့ ရုတ်ကနဲ လျှင်မြန်စွာတက်စီးလိုက်၏။
ထိုစဉ်တွင် မြွေနဂါးသည်လည်း မြေကြီးထဲမှ ဝုန်းကနဲဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ
လေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဖြူကောင်းသည် . . .

“အဆွေမြင်း ငါ့ကို နဂါးရန်မှ လွတ်မြောက်အောင် ယူဆောင်ပါ
တော့”ဟု ပြောလေ၏။

မြင်းလည်း မင်းကြီးရှေ့မှာပင် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ပြေးလေ
၏။ နဂါးလည်း လိုက်လာခဲ့၏။ မြင်းကလည်း ပြေးလိုက်၊ ပျံလိုက်ဖြင့်
နဂါးကလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာလိုက်ဖြင့်။ ကြာသောအခါ မြင်း
လည်းမော၊ နဂါးလည်းမော ဖြစ်လာကြ၏။ မပြေးနိုင်ကြတော့ချေ။

သို့ဖြင့် မြင်းလည်း မောင်ဖြူကောင်းအား သစ်ပင်ခေါင်းတစ်ခု၌
ထည့်ဝှက်၍ သစ်ခေါင်းဝရှေ့မှ ကာကွယ်ပြီး ရပ်နေ၏။ မကြာမီ နဂါး
လည်း ရောက်လာခဲ့၏။ နဂါးက . . .

“အသင်မြင်း၊ ကတိသစ္စာဖောက်သော ဤလူသားအား ငါ
ပေါက်သတ်ရအံ့။ အသင်မြင်း ဖယ်လော့”ဟုပြော၏။ မြင်းကလည်း
“ငါ၏ ကျေးဇူးရှင်ကို ငါကာကွယ်ရမည်။ အသင်နဂါးပေါက်က ငါလည်း
ကန်ကျောက်ရလိမ့်မည်”ဟုပြော၏။

သို့ဖြင့် နဂါးနှင့်မြင်း ပေါက်လိုက် ကန်လိုက်ဖြင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ကြ
လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် နဂါးရော မြင်းပါ နှစ်ကောင်စလုံး သေဆုံးကြရ
၏။ မောင်ဖြူကောင်းလည်း သစ်ခေါင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး မိမိကို အသက်
ပေး၍ ကာကွယ်သွားသည့် မြင်းအတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမိ၏။ ကျေးဇူး
သိတတ်သော မြင်းအတွက် ပူဆွေးပြီး မောင်ဖြူကောင်းသည် ငိုကြွေးနေ
မိ၏။

ထိုအခါ ငှက်တစ်ကောင်သည် ပျံဝဲလာ၏။ ထိုငှက်က . . .

“သစ်ပင်ရွှေ့နားက ကျောက်ဖျာကြီးအောက်မှာ အရွတ်သုံးခွဲနဲ့ ရွှေဝါရောက်ရှိတဲ့ အပင်ငယ်တစ်ပင် ရှိတယ်။ အဲဒီအပင်ကို နုတ်ယူပြီး ဒဏ်ရာတွေပေါ်မှာ လိမ်းပေးလိုက်လျှင် မြင်းနဲ့နဂါး ပြန်ရှင်ကြမှာပဲ” ဟု ဆို၏။

ငှက်စကားကို မောင်ဖြူကောင်း ကြားရသောအခါ ထိုအပင်ကို ရှာဖွေနုတ်ယူပြီး ဆေးကြိတ်လေ၏။ ကြိတ်ပြီး ဆေးဖတ်များကို မြင်းနှင့် နဂါးတို့၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများပေါ်တွင် လိမ်းကျံပေး၏။ မကြာမီ တွင် မြင်းနှင့် နဂါးတို့သည် အသက်ပြန်ရှင်လာကြလေ၏။

အသက်ရှင်လာသော နဂါးသည် နောင်တရ စကားကို ဆိုလေ ၏။

“အဆွေလူသား နွားကျောင်းသား၊ ငါအမှားကြီး မှားလေပြီ။ ငါ့အသက်ကို ကယ်သည်မှာ ယခုပါနဲ့ဆိုလျှင် နှစ်ကြိမ်ရှိပြီ။ အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် အဆွေ ကတိမတည် ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကို ငါမစဉ်းစား၊ မဝံ့ကွက်ခဲ့။ ဒေါသအလျောက် ငါလုပ်မိသည်။ ငါ့အမှားကို ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု ပြောပြီး တောင်းပန်လေ၏။ နွားကျောင်းသားလေးလည်း . . .

“ခွင့်လွှတ်လို့သာ သင့်ကို အသက်ပြန်ရှင်စေသည် မဟုတ်လား” ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ နဂါးက . . .

“နောက်နောင်ကိုလည်း အသင်အလိုရှိပါက ကျွန်ုပ်အား တမ်း တလိုက်ပါ။ ချက်ချင်း လာရောက်ကူညီပါမည်” ဟုပြောပြီး ထွက်သွား လေ၏။

မောင်ဖြူကောင်းသည် မိမိအသက်တမျှ မြတ်နိုးသော မြင်းပျံကို စီးပြီး ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ မင်းကြီးလည်း ဝမ်း သာအားရဖြစ်ကာ ထီးနန်းကို လွှဲအပ်ပေးလေ၏။ မောင်ဖြူကောင်း မင်း ဖြစ်လာသောအခါ တိုင်းပြည်ကို တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်လေ၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂဇင်း
အတွဲ(၄)၊ အမှတ်(၆)
ဩဂုတ်လ၊ ၁၉၉၉ခုနှစ်

၈။ ဖွတ်မရ တးမဆုံး

ဗုတ်ပရ တားပဆုံး

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာ၌ သူဆင်းရဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိလေ၏။ သူဆင်းရဲ လင်မယားမှာ စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိပြီး မိုးသားကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့၌ ရုပ်ရည် အလွန်ချောမောသော လှပသော သမီးငယ်လေးတစ်ဦး ရှိ၏။ အမည်မှာ “စောဘုန်းကြွယ်” ဟု အမည်တွင်၏။ သူတို့သည် ကွမ်းပင်၊ စားပင်များ စိုက်ပျိုးရောင်းချလျက် အသက်မွေးကြသော်လည်း ထမင်းနပ်မှန်အောင် အတော်ပင် ရှန်းကန် လှုပ်ရှားကြရ၏။

သူဆင်းရဲ လင်မယားမှာ စိတ်ထားနှလုံးကောင်း ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်အတိုင်း ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကိုလည်း အမြဲရှိသေလေးစားသူများ ဖြစ်၏။ သို့ပါသော်လည်း သူတို့မှာ ဘဝပေး ကုသိုလ်ကံ မကောင်းသဖြင့် ဆင်းရဲမြဲ ဆင်းရဲနေကြရရှာ၏။ တစ်စထက် တစ်စ ဆင်းရဲကျပ်တည်းလာရာ ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားဖို့အတွက်ကို ပင် အခက်အခဲ ဖြစ်လာရ၏။ ကိုယ်အဝတ်အထည် ဆိုလျှင်လည်း ခါးဝတ်ပုဆိုးမှလွဲ၍ တစ်ခြားဝတ်စရာ မရှိချေ။ စုတ်စုတ်ပြုပြုတို့ကိုပင် ဖာထေးပြီး အရှက်လုံအောင် ဝတ်နေရ၏။

ပေဒင်ဆရာ တစ်ဦးက သူတို့ကို သနားပြီး အခကြေးငွေ မယူဘဲ
 ပေဒင်တွက်ချက်ကြည့်ရာ ယခုထက်ပို၍ မွဲပြာကျ ဆင်းရဲဖို့ အရေးကိုပင်
 မြင်ရသည်ဟု ဟော၏။ သို့ဖြင့် စောဘုန်းကြွယ်၏ဖခင် သူဆင်းရဲမှာ
 ပို၍ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် သူဆင်းရဲသည် ဓားမတစ်ချောင်းကို ပဆိုးခါးကြား
 ညှပ်လျက် တောထဲသို့ ထင်းခုတ်ရန် ထွက်လာခဲ့၏။ တောင်ယာတောစပ်
 တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဖွတ်တစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြင့်
 သူဆင်းရဲလည်း ဖွတ်ကို လိုက်ဖမ်းလေ၏။ ဖွတ်လည်း ကုန်းကမူ တောင်ပို့
 တစ်ခု၏ တွင်းထဲသို့ ဝင်ပြေးလေ၏။ ဖွတ်တွင်းမှာ ဝင်ပေါက်နှင့် ထွက်
 ပေါက်ဟူ၍ နှစ်ပေါက်ရှိတတ်၏။ သူဆင်းရဲသည် ဖွတ်တွင်းဝင်ပေါက်ကို
 အနီးအနားတို့မှ သစ်ရွက်ခြောက်တို့ဖြင့် ပိတ်ဆို့လေ၏။ ထွက်ပေါက်ကိုမူ
 သူ၏ ပုဆိုးနံငယ်ပိုင်းနှင့် ပိတ်ဆို့လိုက်၏။ သူဆင်းရဲမှာ ကိုယ်လုံးတီးဖြင့်
 ဖြစ်နေ၏။ လူသူမရှိသော တောစပ်ချောင်း ဖြစ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊
 ရှက်ရမည့်သူ မရှိ၍လည်းကောင်း ဖွတ်ကို ရချင်ဖောဖြင့် ဤသို့ပြုလုပ်
 ခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဖွတ်ကိုဖမ်း၍ ရမည်ဆိုပါက ရောင်းချလျှင်
 ငွေများရမည် ဖြစ်၏။

သူဆင်းရဲသည် ပိတ်ဆို့ထားသော သစ်ရွက်ခြောက်များကို မီးရှို့
 လေ၏။ ထွက်ပေါက်မှ ဖွတ်ထွက်လာလျှင် ဆီးဖမ်းရန် အဆင့်သင့်စောင့်
 နေ၏။ သစ်ရွက်ခြောက်များ မီးလောင်ပြီး မီးခိုးငွေ့များ တွင်းထဲ
 တလျှောက် စီးဝင်သွားရာ တွင်းထဲရှိဖွတ်မှာ မီးခိုးငွေ့များမွန်ကာ မနေ
 နိုင်တော့၍ အတင်းတိုးဝှေ့ ထွက်လာလေ၏။ ဖွတ်လည်း ဝရုန်းသုန်းကား
 နှင့် ထွက်လာခိုက် သူဆင်းရဲလည်း လုံးထွေးဖမ်းရာ ဖွတ်ကို မဖမ်းနိုင်ဘဲ
 လွတ်ထွက်သွားလေ၏။ ဤသည်မှာ ကံမကောင်းသော သူဆင်းရဲအဖို့
 ထပ်ဆင့်၍ ကံမကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်ခြင်းမည်ပေ၏။

တွင်းကို ပိတ်ဆို့ထားသော သူဆင်းရဲ၏ တစ်ထည်တည်းသော
 ဝတ်စရာရှိသော ပုဆိုးမှာ ဖွတ်ဦးခေါင်း၌ စွပ်ပြီး ဖွတ်နှင့်အတူ ပါသွား၏။
 သူဆင်းရဲလည်း ဖွတ်နောက်သို့ လိုက်၏။ ဖွတ်လည်း ပြေးရင်းလွှားရင်း
 ချောင်းစပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်သွားရာ ချောင်းထဲသို့ သူ့အသက် လွတ်

ရာလွတ်ကြောင်း ဆင်းပြေးလေ၏။ ထိုအခါ သူဆင်းရဲသည် ဖွတ်အား သူ၏ဓားမဖြင့် လှမ်း၍ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ ဓားမမှာ ဖွတ်ကိုမထိမှန်ဘဲ ရေထဲသို့ ကျသွား၏။ သို့ဖြင့် ဓားတစ်ချောင်းလည်း ဆုံးရှုံးရလေ၏။ ဖွတ်မှာလည်း ချောင်းထဲသို့ ဆင်းပြေးကာ လွတ်မြောက်သွား၏။

ဤသို့ဖြင့် သူဆင်းရဲမှာ ဆင်းရဲမဲ့တေရသည့်အထဲ ပုဆိုးနံငယ် ပိုင်းပါ ဆုံးရှုံး၊ ရှိစုမဲ့စု လုပ်စားနေသည့် မါးမတစ်ချောင်းလည်း ဆုံးရှုံး၊ ဖွတ်လည်းမရ ဖြစ်ရသဖြင့် “ဖွတ်မရ ဓားမဆုံး”ဟူသည့် စကားလည်း တွင်လာခဲ့၏။

ကိုယ်လုံးတီးဖြင့် မိမွေးတိုင်း ဖမွေးတိုင်း ဖြစ်ရသော သူဆင်းရဲ သည် တစ်နေကုန် ချောင်းကမ်းစပ် တောထဲတွင် ပုန်းနေရပြီး ညသူငယ် ခေါင်းချချိန် ဝန်းကျင်လောက်တွင်မှ ရွာထဲသို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးဖြင့် ဝင်လာခဲ့ရလေ၏။

ရွာစွန်ရွာဖျား၌ သူဆင်းရဲ၏ အစ်မအရင်းတစ်ဦး ရှိ၏။ ထိုသူတို့ မှာလည်း သူဆင်းရဲနည်းတူ ဆင်းရဲကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့မောင်နှမ တို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နင်လား-ငါလား ဆင်းရဲခြင်း အပြိုင်အဆိုင် ပြိုင်နေကြသလို ဖြစ်၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ထောက်ပံ့ဖို့ဆိုသည်မှာ ဝေလာ ဝေး မရှိဖြစ်နေ၏။

သူဆင်းရဲသည် အမှောင်ရိပ် အိမ်အောက်မှနေ၍ သူ့အစ်မ အား အကျိုးအကြောင်းတို့ကို ပြောပြ၏။ အစ်မဖြစ်သူမှာလည်း ရင်ထု မနာဖြစ်ရကာ သူ့တွင်လည်း ပေးစရာမရှိသဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့် ရာမှ အလွန်တရာ ဟောင်းနွမ်း၍ အရောင်အဆင်း အကွက်အကွင်းတို့ ပင် မမြင်ရတော့သော တောက်လိယာတဘက် (မျက်နှာသုတ်) ပုဆိုး တစ်ထည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းကိုပင် မောင်ဖြစ်သူရှိရာသို့ မှန်းဆပြီး ပစ်ပေးလိုက်၏။ သူဆင်းရဲလည်း “မဲပြာပုဆိုး” တဘက်ကို ခါးတွင်ပတ် ကာ ထွက်လာပြီး မောင်နှမနှစ်ဦး ဘဝကံကျိုးပေး နည်းပုံတို့ကို ဝမ်းနည်း ပက်လက် ပြောကြ၊ ငိုကြ၏။

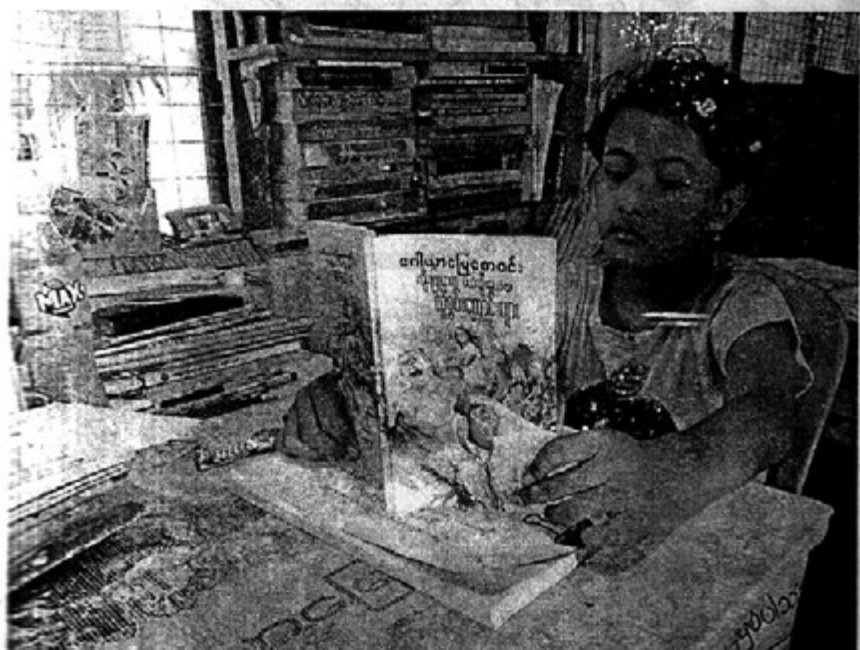
လူတို့၏ ကံဇာတာမှာ အတက်အကျ အနိမ့်အမြင့်ဟူသည် အပြောင်းအလဲ ရှိမြဲဖြစ်၏။ ထိုကံတရားကို မည်သူမှ ကြိုပြီးမမြင်ကြရ။

ယခုအခါ သူဆင်းရဲတို့၏ ကံဇာတာသည် အတက်ဘက်သို့ ဦးတည်နေပြီ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် သူဆင်းရဲတို့ သားအဖသည် တောထဲသို့ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်ခူးရန် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လည်း တိုင်းခန်းလှည့်လည်လာချိန် ဖြစ်၏။ တစ်နေရာ၌ သူတို့သည် ဆုံမိကြလေ၏။ ဘုရင်မင်းသည် မပြုမပြင် နဂိုအတိုင်း လှချင်တိုင်း လှနေသော “စောဘုန်းကြွယ်” ကို တွေ့မြင်သွားလေရာ တော်ကောက် လေတော့၏။ သို့ဖြင့် သူဆင်းရဲတို့သည် နေ့ချင်းညချင်း မိဖုရားဖြစ်၊ ဘုရင်ယောက္ခမ ဖြစ်ကြရ၏။ ရွှေမြို့တော် နန်းတော်သို့ရောက်ကာ သူကောင်းပြုခဲ့ကြရ၏။

သူဆင်းရဲသည် ယခုအခါ ဘုရင်ယောက္ခမဖြစ်ပြီး သူကောင်းပြု ခံရပြီး နယ်စားပယ်စားအထိ ဘဝအဆင့်ဆင့် ဖြစ်လာရကာ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာ ရလာခဲ့၏။ သူသည် ဘဝမပမေ့၊ အသိတရား ရှိသဖြင့် ဆင်းရဲ သားများအပေါ် ကူညီဖေးမ ထောက်ပံ့၏။ ဘုရားကျောင်းကန် တည် ဆောက်ကာ ကောင်းမှုကုသိုလ်များ ပြုလုပ်လေတော့၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂဇင်း
အတွဲ(၆)၊ အမှတ်(၁)
မတ်လ၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်

၉။ ပညာရှိနှင့် ငပျင်းမေ

ပညာရှိနှင့် ငပျင်းယေ

ရှေးအခါက တိုင်းပြည်နှစ်ပြည် ရှိ၏။ တောင်ပိုင်းပြည်နှင့် မြောက်တိုင်းပြည်ဟုခေါ်၏။

တောင်ဘက်တိုင်းပြည်တွင် ဘုရင်တစ်ပါး စိုးစံနေလေသည်။ ထိုအတူ မြောက်ဘက်တိုင်းပြည်တွင်လည်း ဘုရင်ကြီးတစ်ပါး အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုဘုရင်နှစ်ပါးမှာ ထီးပြိုင်နန်းပြိုင် ဖြစ်ကြ သဖြင့် မိမိတို့တိုင်းပြည်က မည်မျှပညာကြွယ်ဝ၍ အင်အားသာသည်ကို သိလိုကြသည်။

မြောက်ဘက်တိုင်းပြည်တွင် မိမိတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလရောက်လျှင် မီးပုံးပျံများ လွှတ်တင်ကြ လေသည်။ ညအခါဆိုလျှင်လည်း ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး မီးပုံးပျံများမှာ လူးလာပျံသန်းလျက် လေယူရာတိမ်း ပျံသွားနေကြ၏။ ထိုအခြင်းအရာတို့ ကို တောင်ဘက်တိုင်းပြည်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်က တွေ့မြင်လေလျှင် တအံ့ တကြဖြစ်ပြီး...

“အိမ်း... မြောက်ဘက်ပြည်ကတော့ ပညာအလွန်တိုးတက် ထွန်းကာနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုန်းကြီးပျံဆိုရင်လည်း ခုံးကျည်တွေနဲ့ ပစ် လွှတ်ကြတယ်။ ဒီလိုတိုင်းပြည်မှာ ပညာရှိ အမတ်ကြီးတွေ အများအပြား ရှိနေနိုင်ပေတယ်။ ပညာရှိတွေ တကယ်ရှိမရှိ အသေအချာ သိရအောင် စမ်းသပ်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်”

ဘုရင်ကြီးသည် ထိုသို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး မိမိတိုင်းပြည်မှ လက် ရွေးစင် ပညာရှိအမတ် တစ်ဦးကို ပညာစမ်းရန် မြောက်ဘက်တိုင်းပြည် သို့ စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

မြောက်ဘက်ပြည်သို့ ပညာရှိအမတ်ကြီး ရောက်သွားလျှင် ဘုရင်ကြီးအား လျှောက်တင်ရာ မြောက်ဘက်ဘုရင်မှာ များစွာအကြံရ ခက်သွားလေ၏။

မိမိတိုင်းပြည်၌ ပညာရှိ အမတ်ကြီးများမှာ တောင်ဘက်တိုင်း ပြည်မှ ထင်မှတ်နေသကဲ့သို့ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော အမတ်ကြီးများ မဟုတ်။ တောင်ဘက်တိုင်းပြည်မှ အမတ်ကြီးများမှာသာ တကယ့်ပညာရှိ အမတ်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။ မည်သို့ ပညာယှဉ်ပြိုင်ရပါအံ့နည်း။ သို့ သော်လည်း ပညာချင်း မယှဉ်ပြိုင် မစမ်းသပ်နိုင်ပါကလည်း မိမိနှင့်တကွ တစ်တိုင်းပြည်လုံး အရှက်ကွဲ၍ ဂုဏ်သိက္ခာ ညှိုးနွမ်းစေလိမ့်မည်ဟု သတိ ရပြီး အောက်ကျမခံ အရှုံးမပေးလိုဘဲ ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့မည့် လူစွမ်းကောင်းကို ရှာစေလေသည်။ သို့သော်လည်း ပညာရှိမျှမတ်ကြီးများကအစ တိုင်းသူ ပြည်သားအဆုံး မည်သူမှ ယှဉ်ပြိုင်ပညာစမ်းဝံ့မည့်သူ မပေါ်သဖြင့် ဘုရင်ကြီးမှာ များစွာအခက်တွေ့နေရသည်။

ထို့ကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့မည့်သူတစ်ဦး မရရအောင် ရှာဖွေစေရာ မြို့ပြင် ဇရပ်တစ်ဆောင်ပေါ်တွင် အရက်သမား ဘိန်းစားငယ်ငယ်ကို တွေ့ရလေ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရာ ဘုမသိ ဘမသိ၊ နောင် ဖြစ်လာမည့် အကျိုးအကြောင်းကိုလည်း မတွေးဆဘဲ ငယ်ငယ်က လက် ခံလိုက်လေ၏။ ငယ်ငယ်သည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမှလည်း လုပ်ကိုင် ခြင်းမရှိ။ သူများထံမှ ပေးစားကမ်းစားကို စားပြီး အိပ်ပြီးစားနေသူသာ ဖြစ်၏။

“အိမ်း... ငါအရက်မသောက်၊ ဘိန်းမစားရတာလည်း ကြာပြီ။ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် နိုင်တာ၊ မနိုင်တာ အပထားဘုရင့်ဆီက ဆုလာဘ် တစ်ပဲတစ်ပြား တစ်ချပ်တော့ ရတန်ကောင်းရဲ့” ဟု ဘိန်းစားငျပျင်းက စဉ်းစားပြီး ယှဉ်ပြိုင်ရန် လက်ခံခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တကယ့်ပညာရှိကြီးပါလား ဆိုသည်ကိုလည်း သူမတွေး။

မှူးမတ်တို့မှာ မည်သူမှ ယှဉ်ပြိုင်ဝံ့သူ မပေါ်ရသည်အထဲ ရှားရှားပါးပါး ပေါ်ထွက်လာသည့် ငျပျင်းယေကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ် မထူးတော့ဘူးဟုဆိုကာ နန်းတော်သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြ၏။

ဘုရင်ကြီးမှာ ဘိန်းစားငျပျင်းယေကို တွေ့သော် အလွန်စိတ်ပျက်မိလေ၏။ သို့သော်လည်း မည်သူမှ ပညာမပြိုင်ဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေကြသည့်အထဲ ငျပျင်းယေ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ပြိုင်ဝံ့သူ ရှိသည်ဖြစ်ရာ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှုံးလျှင်လည်း ရှုံးစေတော့၊ မပြိုင်ဘဲ ရှုံးရသည်ထက်၊ ပြိုင်၍ ရှုံးရသည်က ကောင်း၏ဟု အောက်မေ့ကာ ပညာယှဉ်ပြိုင်စေလေသည်။

ထိုသို့ ပညာရှိနှင့် ဘိန်းစားငျပျင်းယေတို့နှစ်ဦး ဆုံတွေ့ကြလေရာ တောင်ဘက်တိုင်းပြည်မှ ပညာရှိက ဦးစွာပညာစမ်းရမည် ဖြစ်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မိဖုရား၊ မှူးမတ်တို့မှာလည်း ရင်တမမဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။

ဦးစွာပထမ ပညာရှိ အမတ်ကြီးက “ဤတိုင်းပြည်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တိုင်းသူပြည်သားတို့အပေါ် ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ချစ်ခင်မေတ္တာ ဂုဏ်ကျင့်ဖြင့် အုပ်ချုပ်သလား” ဟု သိလို၍ စကားဖြင့်မပြောဘဲ ဉာဏ်ကိုသုံးကာ သင်္ကေတ အမူအရာဖြင့် ရင်ကိုထု၍ ပြလိုက်၏။

ထိုအခါ ငျပျင်းယေဘိန်းစားက “ဒါဟာ ငါ့ကို အရက်သောက်တဲ့အခါ ရင်ထဲက ပူသလားလို့ မေးတာဖြစ်မယ်” ဟု အရက်သမားတွေးတွေးကာ ရင်ထဲကပင်မက ကျောက်ပါ ပူသည်ဟူ၍ ပြောလိုသဖြင့် ရင်ဘတ်နှင့် ကျောဘက်ကို ထုထုပြီး ပြလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ပြသည်ကို တောင်ဘက်ပြည်မှ ပညာရှိအမတ်က “အော် မြောက်ပြည်ဘုရင်ဟာ တိုင်းသူပြည်သားများ အပေါ်မှာ ကျောသား၊

ရင်သား မခွဲခြားဘဲ အုပ်ချုပ်တာဘဲကိုး”ဟု ထင်မှတ်သွားလေ၏။

နောက်တစ်ဖန် ပညာရှိအမတ်ကြီးက “မြောက်ပြည်ဘုရင်သည် နေမင်းကဲ့သို့ တန်ခိုးကြီးသလား”ဟု မေးလို၍ လက်ကို အကွင်းလိုက်လုပ် ပြီး ဝိုင်း၍ပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ငပျင်းယေ ဘိန်းစားက “ငါ့ကို တစ် နေ့မှာ ဘိန်းဘယ်နှစ်ကွင်း စားသလဲ မေးတာဖြစ်မှာဘဲ”ဟု ဘိန်းစားတွေး တွေးကာ နံနက်တစ်ကွင်း ညတစ်ကွင်း စားသည်ကို ပြောလိုသဖြင့် အရှေ့ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးကာ တစ်ကွင်းဝိုင်းပြလိုက်ပြီး အနောက်ဘက် သို့ လက်ညှိုးထိုး၍ တစ်ကွင်း (နှစ်ကွင်း)ဝိုင်းပြလိုက်၏။

ပညာရှိကြီးမှာ “အော်. . . မြောက်ပြည်ဘုရင်က နေလို လလို တန်ခိုးကြီးတယ် ပြောတာကိုး”ဟု မှတ်ယူသွားပြန်၏။

နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပညာရှိကြီးက သင်တို့၏ ဘုရင်သည် “ငါးပါးသီလ မြဲလှလား”ဟု သိလို၍ လက်ငါးချောင်းကို ထောင်ပြလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ ငပျင်းယေက အရက်သမားတွေ၊ တွေးပြီး “ဒါ ငါ့ကို အရက်ငါးပုလင်း သောက်နိုင်သလားလို့ မေးတာဘဲ”ဟု ထင်မှတ်ကာ ဆယ်ပုလင်းတောင် သောက်နိုင်ကြောင်း လက်ဆယ်ချောင်း ထောင်ပြ လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပညာရှိကြီးမှာ “ဟာ. . . မြောက်ပြည်ဘုရင် ဆယ် ပါးသီလတောင် မြဲတာကိုး၊ ငါတို့ဘုရင်က ငါးပါးသီလသာ မြဲတာ”ဟု ထင်မှတ်ပြီး မြောက်ပြည်ဘုရင်အပေါ် ပို၍-ပို၍ အထင်ကြီးမိသွားလေ ၏။

နောက်ဆုံး ပညာစမ်းပွဲတွင် ပညာရှိကြီးသည် ပန်းချီဆေးရောင် စုံတို့ကာ မျက်နှာကြက်ထားသော ပိုးစပေါ်သို့ လွှားကနဲခုန်ကာ ပန်းချီ ရေးဆွဲလိုက်သည်။ ပြန်အကျတွင် ပိုးသားပေါ်၌ နဂါးတစ်ကောင်၏ပုံ ဖြစ်ပေါ်ကျန်ခဲ့၏။ ထိုမျှလျှင်မြန်ပြီး ပန်းချီပညာ ကျွမ်းကျင်ခြင်း အတတ် ကို ပညာစမ်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မြောက်ပြည်ဘုရင်နှင့် မှူးမတ်တို့မှာ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် အနှူး ကြီးနှူးပြီး ငပျင်းယေဘိန်းစား မည်သို့မှ တတ်နိုင်မည်မဟုတ် ဆိုသည်ကို တွေးမိကြ၏။ မျက်စေ့မျက်နှာ ပျက်နေကြ၏။ ဘိန်းစား ငပျင်းယေမှာမူ

မည်သို့မှမဖြစ်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိ၏။

သူ့အလှည့်တွင် ငပျင်းယေသည် ဘာမပြော ညာမပြောဖြင့် ဆေးပုံးရှိရာသို့ သွားပြီး ဆေးပုံးထဲသို့ လက်ငါးချောင်းကို စွပ်ကနဲ နှိုက်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက်တွင် “ကျား”ဟုအော်ကာ မျက်နှာကျက် ပိုးသားစသို့ခန့်ကာ ဆေးများပေနေသော လက်ငါးချောင်းဖြင့် ဆွဲခြစ် လိုက်လေ၏။

“ရှေ့... တီငါးကောင်”ဟူ၍လည်း အော်လိုက်၏။

ပြန်အကျတွင် မျက်နှာကျက် ပိုးသားစပေါ်၌ လက်ငါးချောင်း ဖြင့် ဆွဲခြစ်ထားခဲ့သော ကောက်လိမ်ကောက်ကွေး အစင်းကြောင်း ငါး ကြောင်း ထင်ပေါ်ကျန်နေခဲ့၏။ ယင်းကို ဘိန်းစားငပျင်းက တီငါးကောင် ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

တောင်ဘက်ပြည်မှ ပညာရှိကြီးမှာ မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးသွား လေ၏။ မင်းပရိသတ်တို့မှာလည်း လက်ခုပ်ဩဘာ တဖြောင်းဖြောင်း တီးပေးလိုက်ကြ၏။

ပြိုင်ပွဲအပြီးတွင် တောင်ဘက်ပြည်မှ ပညာရှိကြီးသည် မြောက် ဘက်ပြည်မှ ပညာရှိမှာ မည်သူမည်ဝါနည်းဟု စုံစမ်းမေးမြန်းရာ ဘိန်းစား ငပျင်းအဆင့်မျှသာ သိရလျှင် ကြီးစွာအရှက်ရကာ... “ဟူး... ဘာမျှ မဟုတ်တဲ့ ဘိန်းစားအရက်သမား ငပျင်းတောင် ဤမျှပညာရှိနေလျှင် တကယ့်ပညာရှိတွေဆို ဝီထက်မက ပညာရှိကြမှာဘဲ”ဟု တွေးကာ အနှုံး ပေး၍ ပြန်သွားရလေ၏။

ဘိန်းစားငပျင်းသည်လည်း ဘုရင်ကြီးထံမှ ထိုက်တန်စွာ ဆုများ ချီးမြှင့်ခြင်းကို ခံစားရလေ၏။

သောကြာစာစောင်

၁၀။ သေမင်းကို ဣဗေဒု

သေမင်းကို ရှာဖွေသူ

ရှေးအခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် အလွန်အလွန် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူတစ်ယောက် ရှိလေ၏။ ထိုသူသည် ဆင်းရဲလွန်းသည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် လူလောကကြီးကို ပြီးငွေ့ကာ သေချင်စိတ်ပေါက်နေ၏။ သို့ဖြင့် သူ့ကို သေပေးနိုင်မည့် သေမင်းကို လိုက်ရှာနေ၏။ တွေ့သမျှ လူများကို သေမင်း ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ နေသလဲ၊ သိရင်ပြောကြပါဟူ၍ မေးလေ၏။ ယင်းကြောင့် သူ့ကို လူအများက စိတ်မနှံ့သူ အရှုံးဟုထင်မှတ်ပြီး ဘာမှန်ပြန်မပြောဘဲ ရှောင်ဖယ်ထွက်သွားကြ၏။

ထိုသို့ လူအများက သူ့ကိုရှောင်ဖယ်သွားကြသည်မှာ ငါအလွန် ဆင်းရဲလွန်းလို့ ငါ့ကို အဖက်မတန် လူရာမသွင်းချင်ကြတာဟု ထင်မှတ်ပြီး လူအများနှင့် ရောရောနှောနှော ဆက်မနေချင်တော့သဖြင့် စိတ်နာကျည်းကာ ရွာမှထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။ ရောက်တတ်ရာရာ ခြေဦးတည့်ရာ သွားလာခဲ့ရာ ပင်လယ်ကမ်းစပ် တစ်နေရာသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ အေး . . . ဤပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ သေမင်းကတော့ ရှိနေနိုင်တယ်ဟု တွေးပြီး သေမင်းကို မတွေ့၊ တွေ့အောင် ဟိုဟိုဒီဒီသွားရင်း လိုက်ရှာနေလေတော့၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် အဘိုးဝါကြီး တစ်ဦးသည် တောင်မွှီး (တောင်ဝှေ့) တစ်ချောင်းကိုထောက်ကာ သဲသောင်စပ်မှ သူ့ထံသို့ တရွေ့ ရွေ့ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ နှစ်ဦး ဆုံတွေ့ကြ သည့်အခါ အဘိုးဝါကြီးက မေးလေ၏။

“အမောင်(လူကလေး) ဇာကို(ဘယ်သို့) လား(သွား)မလို့လဲ”

“ကျွန်တော်က အလွန်ဆင်းရဲလွန်းတဲ့ သူဆင်းရဲတစ်ဦးပါ။ ဆင်းရဲ ဒဏ်ကို မခံစားနိုင်တော့လို့ သေချင်နေပါတယ်။ ယင်းအတွက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သေပေးမယ့် သေမင်းကို လိုက်ရှာနေပါတယ်”ဟု ပြန်ပြော လေ၏။

အဘိုးဝါကြီးသည် လူဆင်းရဲ၏ စကားကို ကြားရသည့်အခါ သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မောလေ၏။ ပြီးနောက်. . .

“ဟား. . . ဟား. . . မင်းလိုက်ရှာနေတဲ့ သေမင်းဆိုတာ ငါဘဲ ဟေ့”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လူဆင်းရဲမှာ သူ့ကို ပျက်ရယ်ပြုနေသည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး စိတ်ပျက်ကာ လှည့်ထွက်သွားရန်ပြု၏။ ထိုစဉ် အဘိုးဝါကြီး သည် သူ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး. . .

“ဟုတ်တယ် သူငယ်၊ သူငယ်လိုက်ရှာနေတဲ့ သေမင်းအစစ်ပါ။ အမှန်ပါ”

ထိုအခါ သူဆင်းရဲက “ဒါဆို အဘိုးဝါကြီး အရှင်သေမင်းက ဇာဖြစ်လို့ ရယ်နေတာလဲ။ ကျွန်တော်က သေချင်နေတဲ့သူ၊ ကျွန်တော့်ကို သတ်လိုက်ပါလား”ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ဒီမှာသူငယ်၊ သေချင်တိုင်း သေလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ သူငယ်က သေချင်နေပေမယ့် သေနေ့မှ မရောက်သေးတာ၊ ဒါကြောင့် မသေသေး ဘူး။ အဲ. . . သေနေ့ရောက်လို့ကတော့ မင်းမသေချင်လို့ ပုန်းနေလည်း မလွတ်နိုင်၊ သေရမှာဘဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဘယ်တော့သေရမှာလဲ၊ မြန်မြန်သေချင် တယ်၊ ဒီဆင်းရဲဒဏ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်တော့ပါ”ဟု ပြောလေ၏။

“မင်း- နောက်ထပ် ခုနစ်ရက်စေ့ရင် သူဌေးကြီး ဖြစ်ဦးမှာ”

“ဟာ... ဒီအဘိုးဝါကြီး ကျွန်တော့်ကို အမူးလုပ်နေတာဘဲ၊ စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့အထဲ”

“ငါ အမှန်ပြောတာ သူငယ်၊ မင်း- သူဌေးဘဝနဲ့ ဆယ်နှစ်တိတိ နေရလိမ့်မယ်။ အဲ... ဆယ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်တဲ့နေ့မှာ မင်း- မုချသေ ရလိမ့်မယ်” ဟု အဘိုးကြီးက ပြော၏။

“ကဲ... မင်းကို ငါ-လေးတစ်စင်းနဲ့ မြားစူးဆယ်ချောင်း လက် ဆောင်ပေးခဲ့မယ်။ မင်းအလိုရှိသလို၊ ဉာဏ်ရှိသလို သုံးပေတော့” ဟု ပြောပြီး ရုတ်ကနဲ ပျောက်သွားလေ၏။

သူဆင်းရဲသည် လေးနှင့်မြားကိုကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။ ထမင်း မစားရသည်မှာလည်း ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် သွားရင်းလာရင်းနှင့် သစ်ပင် ပေါ်မှ ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်တွေ့လေရာ လေးနှင့်ပစ်ချလိုက်၏။ ငှက်မှာ ရိုးရိုးငှက်မဟုတ်ဘဲ ရွှေငှက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ ဆင်းရဲသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရွှေငှက်ကို ကောက်ယူပွေ့ပိုက်ကာ ထွက် လာခဲ့၏။

ခရီးအတန် လျှောက်လာသည့်အခါ မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်လာ လေ၏။ ထိုမြို့မှာပင်လျှင် အခြေချရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် နေရာ ကောင်းတစ်ခုကို ရွှေငှက်ဖြင့် လဲလှယ်လိုက်လေ၏။ ထိုနေရာမှာပင် ရွှေငွေအပြည့်ဖြင့် အိမ်ကောင်းတစ်ဆောင်ကို ယခုချက်ချင်း ရောက်စေ ဟုဆိုကာ မြားတစ်ချောင်းကို လေးနှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ ရွှေငွေပြည့်စုံ စွာဖြင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း တစ်ဆောင်သည် ချက်ချင်းပင် ထိုနေရာ၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ သူဆင်းရဲသည် အလိုလိုနေရင်း သူဌေးဖြစ်သွားရ ၏။

သူဆင်းရဲ သူဌေးသည် ကြီးကျယ်ခန်းနားသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ များ၊ အခြွေအရံ အသင်းအပင်းများဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်လိုက်သည် မှာ အချိန်များ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားလေ၏။ သေမင်းအဘိုးအို ပြော ကြားခဲ့သည့် စကားများကိုလည်း လုံးဝသတိမရတော့ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ အပျော်အပါးများဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဆယ်နှစ်ပြည့်ရန် ကိုးနှစ်နှင့် နှစ်လပိုင်းသို့ ရောက်

လာလေ၏။ တစ်နေ့တွင် အိပ်ပျော်နေစဉ် သူ့ဌေးဘဝသို့ မရောက်မီ စပ်ကြား သေမင်းဟုဆိုသော အဘိုးကြီးနှင့် တွေ့ဆုံမိသည်များကို အိပ်မက်မက်လာ၏။ အိပ်မက်ကြောင့် လန့်ဖြတ်ကာ နိုးလာ၏။ အဘိုးဝါကြီး ပြောလိုက်သည့် စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိ၏။ သို့ဖြင့် နေ့ရက်များကို ရေတွက်ကြည့်လိုက်ရာ ဆယ်နှစ်ပြည့်ရန် နှစ်လသာ လိုတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သို့ဖြင့် သေရတော့မည်ကို ပို၍စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မိလေ၏။

သို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် သူ၏အခြေအရံများကို ခေါ်ပြီး ရေလုံသော သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို အလျှင်အမြန် လုပ်စေ၏။ ထိုသေတ္တာထဲ၌ နှစ်လ၊ သုံးလစာမျှ အထားခံသည့် မပုတ်မသိုးသည့် အစားအစာများကို ထည့်စေလေ၏။ ပြီးလျှင် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သယ်ယူလာစေ၏။

ကမ်းခြေသို့ရောက်လျှင် ထိုသေတ္တာအား အလွန်ရှည်လျားသော ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်လေ၏။

“ကဲ... ဒီသေတ္တာထဲမှာ ငါဝင်နေမယ်၊ သေတ္တာကို ပယ်လယ်ရေအောက်ထဲ ချထားလိုက်၊ သေတ္တာကို ရေမဝင်ရအောင် လုံအောင်ပိတ်၊ ကြိုးစကို ကမ်းစပ်တစ်နေရာက သစ်တစ်ပင်မှာ ချည်ထား၊ နောက်နှစ်လကျော်မှ ဒီသေတ္တာကို ကမ်းပေါ်ရောက်အောင် ဆွဲတင်ကြ”ဟု မှာကြားကာ သေတ္တာထဲ ဝင်ပုန်းလိုက်လေ၏။ သူဆင်းရဲ သူဌေး၏ အခြေအရံများကလည်း မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ကြ၏။

သေမင်းသည် လူ့ပြည်လူ့ရွာမှ သေဆုံးရမည့်သူများ စာရင်းကို ကြည့်သည်အခါ သူဆင်းရဲသူဌေး အလှည့်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဪ... သေချင်လွန်းလို့ ငါ့ကို လိုက်ရှာနေခဲ့တဲ့ သူငယ်ကိုး၊ ဆင်းရဲလွန်းလို့ သူဌေးအရသာကို တွေ့ဖူးတယ်ရှိအောင် ငါက ဆယ်နှစ်ခွင့်ပြုထားခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူး၊ ဆယ်နှစ်လည်းပြည့်ပြီ၊ ကဲ... ငါလိုက်ရှာရမယ်”

သေမင်းသည် သူဆင်းရဲ သူဌေးကို ရှာဖွေရန် ထွက်လာခဲ့လေ

၏။ တစ်မြို့ပြီးတစ်မြို့၊ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် လိုက်ရှာပါသော်လည်း မတွေ့ဘဲဖြစ်နေ၏။ သေမင်းလည်း ရှာဖွေရလွန်းသဖြင့် မောကြောဆိုက်လာလေ၏။ သေတမ်းစာရင်းကို အသေအချာ ကြည့်ပါသော်လည်း သူ့ဆင်းရဲသူဌေး အမှန်တကယ် ပါနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မြို့ရွာတို့တွင် မတွေ့သဖြင့် တောတောင်တို့တွင် ရှိလိုရှိငြား တွေ့လိုတွေ့ငြား အထပ်ထပ် လိုက်ရှာပြန်၏။ ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့သဖြင့် သေမင်းလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ လက်မှိုင်ချရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာ၏။

ယနေ့သည် ဆယ်နှစ်စေ့မည့်နေ့ ဖြစ်၏။ သေမင်းလည်း တောတောင်ထဲတွင် လိုက်ရှာပါသော်လည်း မတွေ့သဖြင့် စိတ်ပျက်လက်လျှော့ပြီး လျှောက်လာရာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာ၏။ ပင်လယ်ရေကို မြင်သဖြင့် ခြေလက်ဆေးကြောအံ့ဟုဆိုကာ ကမ်းစပ်သို့ဆင်းလာ၏။

ထိုသို့ဆင်းလာစဉ် ခြေထောက်နှင့် ကြိုးစတစ်စသည် ငြိလေ၏။ သေမင်းလည်း မောပမ်းလာရသည့်အထဲ ခြေထောက်နှင့်ကြိုး ငြိသဖြင့် ဒေါသဖြစ်ကာ ကြိုးစကို ဆွဲငင်လိုက်ရာ ကြိုးစမှာ ဆွဲ၍မဆုံး ဖြစ်နေ၏။ သေမင်းလည်း ထူးဆန်းသည်ဟု ယူဆကာ ကြိုးစကို ဆွဲငင်မြဲ ဆွဲငင်လေ၏။ ထိုသို့ဆွဲငင်ရင်း မကြာခင်တွင် ငရဲထဲမှ သေတ္တာတစ်လုံး ထူးဆန်းစွာ ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် သေမင်းလည်း အံ့ဩသွားလေ၏။

သေတ္တာထဲမှ သူ့ဆင်းရဲ သူဌေးသည်ကား သူ့ဘဝက နောက်ဆုံးနေ့၊ နောက်ဆုံးအချိန်ကို မသိဘဲ သေနေမှ ကျော်လွန်ပြီဖြစ်သဖြင့် သူ့အခြေအရံများက သေတ္တာကို ဆွဲငင်နေကြသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ စိတ်ထဲမှ ပျော်နေ၏။

သေမင်း အဘိုးကြီးသည် သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ သူလိုက်ရှာနေသည့် သူ့ဆင်းရဲ သူဌေးကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ သူ့ကြောင့် မောပမ်းကြီး မောပမ်းရသဖြင့် ဒေါသလည်း ထွက်နေ၏။

“အော်. . . ခွေးသား၊ မင်းက ဒီလိုပုန်းနေတာကိုး၊ မင်းကြောင့် ငါဘက်လောက်ထိ မောပမ်းရတယ်ထင်သလဲ၊ ဒီလိုပုန်းနေလို့ကော လွတ်မယ်ထင်သလား၊ သေရမှာဘဲ”ဟု ပြောလေ၏။

သူဆင်းရဲ သူဌေးလေးလည်း သေမင်းအဘိုးကြီးကို တွေ့လိုက်
မြင်လိုက်ရရာ အထိတ်လန့်ကြီး လန့်သွားလေ၏။ တောင်းပန်စကားကို
ပြော၏။

“အရှင်သေမင်း၊ ကျွန်တော့်ကို သနားပါ၊ ချမ်းသာပေးပါ၊ ကျွန်
တော် မသေချင်တော့ပါ”

“မရဘူး၊ မင်းရဲ့သေနေ့ကို ရောက်ပြီ”

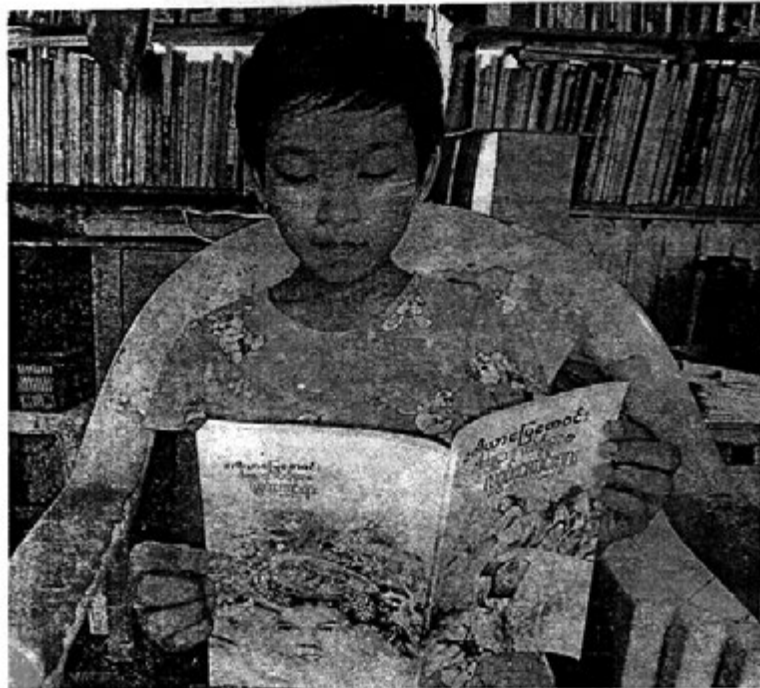
“ချမ်းသာပီး (ပေး)ပါ သေမင်း၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ စည်းစိမ်တစ်ဝက်
ကို ခွဲပေးပါ့မယ်”ဟု ပြောလေ၏။

“မင်းကို ငါပြောပြီးသားဘဲ မဟုတ်လား၊ သေချင်ပေမယ့် သေနေ့
မစေ့သေးရင် သေလို့မရသေးဘူး။ သေနေ့စေ့နေရင်တော့ မသေချင်ပေ
မယ့်လည်း သေရမှာဘဲ။ သေနေ့စေ့နေတာကို တောင်းပန်ပြီး ပြောလို့
လည်း မရဘူး။ လာဘ်ထိုးလို့လည်း မရဘူး။ မင်းကို ဆင်းရဲလွန်းလို့
သူဌေးဖြစ်အောင်၊ သူဌေးအရသာကို ခံစားဖူးအောင်လည်း ငါကူညီပြီးပြီ၊
အခုက ဒီနေ့၊ ဒီရက်၊ ဒီအချိန်မှာ သေနေ့စေ့ပြီ။ မင်းရဲ့သက်တမ်း ကုန်ပြီ၊
ပြုခဲ့တဲ့ ကံ . . . ကံရဲ့ အတိုင်းဘဲ။ ကံ . . . သွားပေတော့”

သူဆင်းရဲ သူဌေးလေးလည်း မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ဘဲ သေတ္တာ
ကြီးထဲတွင်ပင် သေဆုံးသွားရလေတော့၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၈ခုနှစ်

၁၁။ မချိုသွားကျီ
ရယ်ယောင်ထင်

မချီသွားကျ ရယ်ယောင်ထင်

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာတွင် နွားသူခိုးတစ်ယောက် ရှိလေ၏။ ညညကျလျှင် နွားများကို ခိုးယူပြီး တစ်ခြားရပ်ရွာများသို့ သွားရောက် ရောင်းချလေ့ရှိ၏။ ဤသို့ ခိုးဖန်များလာသဖြင့် ရွာသားများမှာ အထူး သတိထားပြီး မိမိတို့၏ နွားများကို ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်းလာကြ၏။ နွားသူခိုးမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရွာထဲမှ နွားများကို ခိုးဖို့မသာသဖြင့် ရွာဖျား တောစပ်ဖျားအနီး အနားရှိ တောင်ယာလုပ်ကိုင်သူ တစ်ဦး၏ နွားကို ခိုးယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ည၌ ညမှောင်သဏ္ဍ ညဉ့်နက်ကြီးအချိန်တွင် တောင်ယာ တဲသို့ တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျားတစ်ကောင် လည်း နွားတစ်ကောင်ကို ကိုက်ဆွဲရန် တဲနှင့်နီးစပ်သည့် ချုံပုတ်ထဲတွင် ပုန်းအောင်းကာ ချောင်းနေလေ၏။

နွားသူခိုးလည်း နွားအုပ်ရှိရာသို့ ကုတ်ချောင်းချောင်းဖြင့် ခြေထောက်ကို အသာဖော့လျက် ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျားလည်း ဘေးအစွန်ရောက်နေသော နွားတစ်ကောင်ကို ကိုက်ဆွဲယူရန် ချုံပုတ်ထဲမှ အသာအယာ ထွက်လာသည်။ လူကလည်း နွားကိုမဲ၊ ကျားကလည်း နွားကိုမဲနေသဖြင့် ညမှောင်မှောင် ညဉ့်နက်ကြီး အချိန်ကလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် လူကလည်း ကျားကိုမမြင်၊ ကျားကလည်း လူကိုမမြင် သတိမမူမိကြချေ။

နွားများသည် ကျားအနံ့ လူအနံ့ရသဖြင့် ဝပ်နေကြရာမှ ဝုန်းကနဲဖြင့် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါတွင် လူနွားသူခိုးက ကမန်းကတန်းဖြင့် ရမိရရာ နွားတစ်ကောင်ကို မမြင်မကန်း ဖမ်းဆွဲပြီး ကျောကုန်းပေါ်သို့ လွှားကနဲ ခုန်တက်လိုက်လေ၏။ နွားသူခိုး ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်မှာ နွားမဟုတ်ဘဲ ကျားဖြစ်နေ၏။ နွားသူခိုးလည်း နွားအထင်ဖြင့် နွားလည်ပင်းမှာ ချည်ထားသည့် ကြိုးကို စမ်းသပ်ရှာဖွေသည်။ ကြိုးစကို မတွေ့သဖြင့် ကျား၏ နွားရွက်နှစ်ဘက်ကို ဆွဲလိုက်၏။

ကျားမှာလည်း ရုတ်တရက် ဖမ်းအဆွဲခံရပြီး ဝုန်းကနဲ တက်အစီးခံလိုက်ရသဖြင့် အတော်လန့်ဖျတ်သွားလေသည်။ ဘာအကောင်တက်စီးမှန်းလည်း မသိသဖြင့် ကျားမှာလည်း ကြောက်အားလန့်အားဖြစ်ကာ ခြေဦးတည့်ရာသို့ လန့်ဖျတ်လျက် ဝရုန်းသုန်းကားဖြင့် ထွက်ပြေးလေသည်။

နွားသူခိုးမှာ ကျားထွက်ပြေးသည်နှင့် ကျား၏ကျောပေါ်တွင် ကိုးရိုးကားယား ပါသွားကာ လိမ့်မကျရအောင် ကျား၏လည်ပင်းကို တအားညှစ်ကာ ဖက်ထားလေတော့သည်။ နွားသူခိုးမှာ ကျားဟူ၍လည်း မထင်၊ မမြင်ရချေ။ နွားငယ်တစ်ကောင်ကောင်ဟုသာ ထင်မှတ်လေ၏။ ကျားကလည်း သူ့အပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ဝုန်းကနဲ တက်စီးသည်မှာ ဘာအကောင်မှန်းလည်း မသိ။ လည်ပင်လည်း အညှစ်ခံရသဖြင့် ပို၍ ကြောက်လန့်ကာ အမြီးထောင်လျက် ဒလကြမ်း ပြေးလေတော့သည်။ ထိုသို့ပြေးလေ နွားသူခိုးလည်း ကျားကို အတင်းဖက်လေဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံး ကျားရောလူပါ ပြေးလွှားကာဖြင့် မောကြောဆိုက်လျက် ရှိလေတော့သည်။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ရောက်လေမှ အလင်းရောင်ကြောင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ကောင်တို့မှာ မြင်ရ သတိထားမိကြသည်။

“ဟာ. . . ငါစီးနေတာ နွားမှမဟုတ်တာ၊ ကျားပါကလား၊ အမေလေးလေး”

“ဟာ. . . ငါ့အပေါ် ခွစီးနေတာ လူပါကလား”

လူနှင့်ကျားဟူ၍ ခွဲခွဲခြားခြား သိကြရလေ၏။ ထိုအခါ ကျားကလည်း လူကိုလန့် လူကလည်း ကျားကိုကြောက်ဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ကောင် ပို၍ကြောက်လန့်လာကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျားကလည်း ပို၍ကြောက်လန့်ပြီး ခုန်၍ခုန်၍ တအားပြေးလေတော့သည်။ လူကလည်း ပြုတ်ကျမည်ကို စိုးသဖြင့် ကျား၏လည်ပင်းကို ပို၍အတင်းဖက်ထားလေတော့သည်။ လည်ပင်းကို အတင်းဖက်လေ ကျားကလည်း ကြောက်၍ ပိုပြီးပြေးလေဖြစ်နေသည်။ ယင်းကြောင့် ကျားလည်းမော၊ လူလည်းမော ဖြစ်နေကြသည်။

နွားသူခိုးသည် ကျားပေါ်လိုက်ပါရင်း ဤသို့တွေး၏။

“ငါ- ကျားစီးမဖြုတ်ရင်တော့ ကျားလည်းမောပြီး သေချင်သေမယ်၊ သို့မဟုတ် ငါလည်း ကျားစားဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဆင်းပြေးလို့လည်း လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နီးရာသစ်ပင် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း၊ကိုင်းကို ဆွဲခိုထားပြီး နေလိုက်မှ အသက်ချမ်းသာရာ ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

သို့ဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်အောက် အရောက်တွင် လက်လှမ်းမီရာ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို လှမ်းယူဖမ်းဆွဲပြီး တွဲလောင်းခိုကာ ကျန်နေခဲ့လေ၏။ နွားသူခိုးမှာ အကြောက်ကြီးကြောက်ပြီး ကျားသံဘက်ဝင်ကာ မြေပြင်သို့ မဆင်းရဲတော့ဘဲ သစ်ပင်ပေါ်မှာပင် ဖက်တွယ်ကာ ရှိနေတော့၏။

ကျားလည်း လူကိုကြောက်လန့်သဖြင့် သစ်ပင်ပေါ် တွဲလောင်းကျန်နေခဲ့သော လူကို လှည့်၍မျှပင် မကြည့်တော့ဘဲ လွတ်ပြီ၊ ကျွတ်ပြီ သဘောဖြင့် သုတ်ခြေတင်ကာ အဝေးသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလေတော့၏။

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကျားပြေးလာနေသည်ကို သစ်ပင်

တစ်ပင်ပေါ်ရှိ မျောက်တစ်ကောင်က မြင်တွေ့လေ၏။ သို့ဖြင့်မျောက်က-
“အဆွေကျား၊ ကြောက်ချေးတုန်ကာ ထွက်ပြီး(ပြေး)လာ ဘဝ
(အဘယ်)အကြောင်းများပါလိမ့်”ဟု လှမ်းမေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျားမှာလည်း အားကိုးရာ အဖော်တစ်ကောင်ကို တွေ့
ပြီဖြစ်သဖြင့် ပြေးနေရာမှ ရပ်တန့်လေ၏။ ဟူးကနဲဖြင့် နှာတစ်ချက်
သက်ပြင်းမှုတ်ပြီး...

“ဟူး... ဘာပြောကောင်းမလဲ မိတ်ဆွေမျောက်၊ ညက ငါ
နွားဆွဲဖို့အသွားမှာ လူတစ်ယောက်က ငါ့ကို အတင်းခွစီးပြီး ဖက်လုံးတော့
တာဘဲ။ နည်းတဲ့လူကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့လည်ပင်းကိုလည်း အသေညစ်တာ။
တစ်ညလုံး ငါ့ကို ခွစီးပြီးလိုက်တာ။ ငါလည်း တစ်ညလုံးရော ယခုပါ
ပြေးနေရတယ်။ သေလုမျောပါးပေါ့။ သူလည်း ဆင်းကျန်ခဲ့မှ ငါလည်း
သူ့လက်ထဲက လွတ်လာရတယ်။ အဲဒါ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကျွတ်ရာ
ကျွတ်ကြောင်း ပြေးလာလို့ အခုမိတ်ဆွေမျောက်နဲ့ တွေ့ရတာပါဘဲ”

“ဒါဖြင့် အခုအဲဒီလူကော ဘယ်မှာကျန်ခဲ့သလဲ”

“သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ် လွှားကနဲ ခုန်တက်သွားတယ်။ ငှက်တစ်
ကောင်လို ယုံသွားသလား ထင်မှတ်ရတယ်၊ တအားမြန်တယ်။ ငါ- လှည့်
မကြည့်ဝံ့ခဲ့ဘူး။ အခုထိ ငါကြောက်နေတုန်းဘဲ”

“ဟာ... ဒါဆို သိပ်ထူးဆန်းတဲ့ လူပဲဖြစ်ရမယ်၊ သွားကြည့်ရ
အောင်”

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေမျောက်ရာ၊ ငါ- အကြောက်
မပြယ်သေးဘူး၊ ပြေးရလွှားရလို့ အားလည်း မရှိတော့ဘူး။ မောလည်း
မောနေပြီ။ မိတ်ဆွေမျောက်သာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သွားကြည့်ပါ”

“ကျုပ်က လုံးချင်းတည်း သွားချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူကို
ကျုပ်မှ မသိတာ။ ပြီးတော့ ဘယ်သစ်ပင်၊ ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ ဘယ်လို
လုပ်သိပါမလဲ။ လာပါ မိတ်ဆွေကျားရာ၊ ကျုပ်နဲ့ အဆွေကျားဟာ တစ်
တောတည်းနေ မိတ်ဆွေအချင်းချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား။ တစ်စုံတစ်ခုဆို
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အားကိုးနိုင်ပါတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေမျောက်ရယ်၊ မကြည့်ပါရစေနဲ့တော့။”

နောက်ထပ်တစ်ဖန် ပြေးနေရပါဦးမယ်။ ခုမှ အမောပြေခါစဘဲ ရှိသေးတာ”

“ပြေးရင်လည်း နှစ်ဦးအတူတူပေါ့”

“မိတ်ဆွေမျောက်က သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေးနိုင်တယ်။ ကျုပ်က ခုန်ခုန်ပြီးသာ မြေပြင်မှာ ပြေးနိုင်တာ။ ကျုပ်က ပိုပြီးစိုးရိမ်ရတယ်”

“မိတ်ဆွေကျားက ကျုပ်ကို မယုံတာကိုး။ ကဲ... မိတ်ဆွေ မယုံရင် မိတ်ဆွေနဲ့ကျုပ် ဗတုံး(အမြီး)ချင်း ပူးချည်သွားကြရအောင်။ ကဲ... လာ”

မျောက်က ပြောဖန်များလာသဖြင့် ကျားမှာလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် ရှိသည်နှင့်ပင် သဘောတူလိုက်ရ၏။ နှစ်ကောင်သား တင်ပါးချင်းကပ်ပြီး အမြီးကို ပူးချည်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် ကျားနှင့်မျောက်တို့သည် တပူးတွဲလွဲ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်ဖြင့် ညရင်ကောက်သဖွယ် လလျားလလျားဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

နွားသူခိုးမှာလည်း ကျားသံဘက်ဝင်ပြီး ယခုအထိ အကြောက်ကြီးကြောက်ကာ ကျားပြန်လာလိမ့်နိုးဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှ လုံးဝမဆင်းဝံ့ဘဲ ရှိနေ၏။ ကျားလည်း နွားသူခိုးတက်နေသည့် သစ်ပင်အနီးသို့ ရောက်လာ၏။ သစ်ပင်ပေါ်မှ နွားသူခိုးလည်း ကျားကို လှမ်းမြင်လေ၏။

“ဟာ... ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျား- ငါ့ဆီပြန်လာနေပြီ။ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီတစ်ခါ ငါတကယ် ကျားစာဖြစ်ပြီထင်ရဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျားတစ်ကောင်တည်း မဟုတ်ဘူး။ မျောက်ကိုပါ အဖော်ခေါ်လာတယ်။ ငါတော့ ဒီတစ်ကြိမ် မလွယ်ဘူးထင်ရဲ့”ဟူ၍ ကြောက်စိတ်အတွေးဝင်ပြီး သစ်ပင်အမြင့်သို့ လှမ်းတက်လေ၏။

“မိတ်ဆွေမျောက်၊ ဟောဟိုမှာ သစ်ပင်ပေါ်ကလူဘဲ”

ကျားနှင့် မျောက်တို့မှာ ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာ၏။ နွားသူခိုးမှာလည်း ကျားကိုကြောက်ပြီး သစ်ပင်အမြင့်ဆုံးနေရာသို့ တက်ပြေးရာ ခြေတုန်လက်တုန် ဒူးတုန်လည်းဖြစ်ပြီး သစ်ကိုင်းအရောင်း(အဆွေး) တစ်ကိုင်းကို လှမ်းတက်မိသဖြင့် သစ်ကိုင်းမှာ ဝုန်းကနဲ ကျိုးကျပြီး သစ်ကိုင်းရောလူပါ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဝရုန်းသုန်းကားဖြင့်

ပြုတ်ကျလာ၏။ ကျားနှင့် မျောက်အပေါ်သို့ပင် တည့်တည့်ပြုတ်ကျလေ၏။

“အောင်မယ်လေး၊ ဒီတစ်ခါလည်း ဒီလူ ငါ့ကိုစီးပြန်ပြီ”

ကျားမှာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အော်ကာ တအားကုန် ခုန်လွှားကာ ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးလေတော့သည်။ နွားသူခိုးမှာလည်း-

“အောင်မယ်လေး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ- ကျားစာ တကယ်ဖြစ်ပြီ”

ဟု လန့်ဖြတ်ကာအော်ရင်း ရောက်ရာပေါက်ရာ ခြေဦးတည့်သလို ပြေးလေတော့၏။ သို့ဖြင့် ကျားတစ်လမ်း၊ လူတစ်လမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ကျားမှာ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် အပြင်းအထန် သဏ္ဍာန်ဖြင့် လေရာ အမြီးချင်း ချည်ထားသော မျောက်မှာလည်း ကျားနောက်တွင် ဒလိမ့်ခေါက်ကွေးကာ တောင်တလောင် မောင်တစ်လောင် ဟိုရိုက်ဒီရိုက်ဖြင့် ပူးတွဲကာ ပါလာ၏။ ထိုသို့ တပူးတွဲလွဲ ကျောက်ကြီးသရဲ ရောက်ရာ ပေါက်ရာ ပြေးလာရာ မကြာမီ ကျားလည်း မောပန်းလာလေ၏။ မျောက်မှာလည်း တွဲလောင်းပလောင်း မချိမဆံဖြင့် အခံရခက်ကာ သွားကြလျက် မောပန်းကာ သေလုမျောပါး ဖြစ်နေ၏။ ကျားမှာ မျောက်၏အဖြစ် ကို မမြင်သေးဘဲနှင့်-

“အဆွေမျောက်၊ အဆွေကို ငါပြောသားပဲ၊ ဒီလူက တကယ် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ ခုတော့ ပြေးခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား။ ကျုပ် အပြေး မြန်လို့သာ တော်သေးတယ်”

မျောက်မှာ သေလုမျောပါး သွားကြကြဖြင့် မောနေရသဖြင့် ကျားပြောစကားကို ပြန်မပြောနိုင် ဖြစ်နေရ၏။ ကျားမှာ ပြောပြီး မျောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လေ၏။

သွားကြကြဖြစ်နေသော မျောက်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

“အော်... အဆွေမျောက်က ကျုပ်ဒီလောက် သေလုမျောပါး ပြေးရ လွှားရတာကိုတောင်မှ အားမနာ လှောင်ရယ်နိုင်သေးတယ်ပေါ့လေ။ မိတ်ဆွေကတော့ သက်တောင့်သက်သာနဲ့ ကျုပ်နောက်က လိုက်ပါရတာ၊ ကျုပ်မှာသာ ဖတ်ဖတ်မော။ မိတ်ဆွေကတော့ သွားကြီးကြီးလို့ စပ်ဖြဖြနဲ့ ရယ်နိုင်သေးတယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း မပီသလိုက်တာ အဆွေ

မျောက်ရာ”

ကျားက အခဲမကြေ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေသဖြင့် မျောက်မှာ အခံရခက်လာပြီး. . .

“ကျုပ်က ရယ်နေတာ မဟုတ်ဘူး အဆွေကျားရဲ့၊ နောက်တ တွဲလောင်းတွဲလောင်းနဲ့ အဆွေကျားပြေးတိုင်း ဟိုရိုက်ဒီရိုက်နဲ့ ပါ၊ပါနေရ လို့ ပိုပြီးအခံရခက်နေတာ၊ မချီလို့ သွားဖြဲနေတာ။ အဆွေကျားက ကျုပ် ကို မချီသွားဖြဲ ရယ်ယောင်ထင်တယ်ပေါ့”ဟု ပြန်ပြောသည်။

ထိုအခါမှ ကျားလည်း မျောက်ကို သနားမိလေတော့၏။ မချီ ကြားကြ ရယ်ယောင်ထင်ဟူသော စကားလည်း တွင်လာရ၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂဇင်း

အတွဲ(၄) အမှတ်(၇)

စက်တင်ဘာလ၊ ၁၉၉၉ခုနှစ်

၁၂။ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ

နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ

(ဤပုံပြင်မှာ “ညောင်ခေါင်းမယ်”ပုံပြင်၏ အဆက်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သီးခြားပုံပြင်တစ်ပုဒ် အနေဖြင့်လည်း ဖတ်ရှု၍ ရနိုင်ပါသည်)

ရှေးအခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် မင်းညီမင်းသား ခုနစ်ပါး ရှိလေ၏။ တစ်နေ့တွင် မင်းသားတို့သည် မြစ်ဆိပ်၌ ရေကစားနေစဉ် သစ်တုံးတစ်တုံး မျှောပါလာရာ ညီအထွေးဆုံး မင်းသားက ဆယ်ယူရရှိပြီး နန်းတော်သို့ သယ်ယူလာခဲ့၏။ နန်းတော်တွင်ထားစဉ် သစ်ခေါင်းထဲမှ မင်းသမီးတစ်ပါး ထွက်လာပြီး ထိုမင်းသမီးနှင့်ပင် အထွေးဆုံးညီမင်းသား တို့ ညားကြလေ၏။

မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့မှာလည်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန်ချစ်ခင်ကြ၏။ တစ်ဦး၏ ဦးညောင်ဆံထုံးကို တစ်ဦးက ထိုးပေးလေ့ရှိ၏။ ဖိးသင်ပေး၏။ ကိုယ်တိုင်သိကုံးသော ပန်းများကို ပန်ဆင်ပေးကြ၏။ ဤသို့ ချစ်ခင်ယုယကြ၏။ အစ်ကိုတော် မင်းသားများကလည်း ညီထွေး၏။ ဇနီးမယား ခယ်မတော် မင်းသမီးအပေါ် အထူးချစ်ခင်ကြ၏။ မင်းသမီးလေးလည်း မင်းသားကြီးများအပေါ် အစ်ကိုအရင်းကဲ့သို့ လေးစားချင်ခင် ရှိသေး၏။

မနီးမဝေးသော တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် နှာခေါင်းအလွန်ရှည်လျားသော ဘုရင်မတစ်ဦး အုပ်စိုးလေ၏။ နှာခေါင်းရှည်လွန်းသဖြင့် နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မဟု တွင်လာသည်။ ထိုဘုရင်မသည် သတ္တိအထူးကောင်း၏။ ရဲရင့်၏။ စိမ့်အုပ်ချုပ်မှုလည်း ကောင်း၏။ စစ်ပညာကိုလည်း သူမတူအောင် အထူးတတ်မြောက်၏။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့လည်း များစွာရှိ၏။ ရက်စက်မှု အရာတွင်လည်း သူမတူအောင် ရက်စက်၏။

တစ်နေ့တွင် မင်းသားခုနစ်ဖော်တို့ကို ဘုရင်မင်းကြီးက နှာခေါင်းကိုးတောင်ဘုရင်မ တိုင်းပြည်အား သိမ်းယူတိုက်ခိုက်ရန် စေခိုင်းလေ၏။ မင်းသားခုနစ်ဖော်လည်း စစ်သည်အင်အား များစွာနှင့် အတူချီတက်ကြလေ၏။ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ၏ တိုင်းပြည်သို့ ရောက်သောအခါ မြို့ရိုးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး တိုင်းပြည်ကို အသာတကြည် ပေးအပ်မည်လော၊ ငါတို့နှင့် စစ်ခင်းမည်လောဟု ရာဇသံပေး ကြေငြာလေ၏။ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မကလည်း စစ်ပြိုင်မည်၊ သင်တို့သာ အဆင်သင့်ဖြစ်ပါစေ။ စစ်ခင်း၍ သင်တို့က နိုင်ခဲ့ပါလျှင် တစ်တိုင်းပြည်လုံးကို သိမ်းယူပါ။ သင်တို့သာရှုံးခဲ့လျှင် သင်တို့အားလုံးကို ကျွန်ုပ်က သိမ်းယူပြီး ကျွန်ုပ်အဖြစ် ခိုင်းစေမည်ဟု ပြန်လည်၍ ရာဇသံပေးလေ၏။ နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် စစ်ပြိုင် စစ်ခင်းကြလေရာ စစ်ပညာ အထူးကျွမ်းကျင်သော၊ သတ္တိကောင်း ရဲရင့်သော၊ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မက အနိုင်ရလေသည်။ မင်းညီမင်းသား ခုနစ်ပါးတို့မှာ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရကာ ကတိအတိုင်းပင် ကျွန်ုပ်အဖြစ် ပြုလုပ်ခြင်းကို ခံကြရလေ၏။

နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မသည် ရက်စက်တတ်သည်နှင့် အညီ တစ်နေ့ကျလျှင် ပြန်လည်ပုန်ကန် တော်လှန်နိုင်သည်ဟု တွေးမိပြီး အစ်ကို မင်းသားကြီးတို့ကို ရက်စက်စွာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်လေ၏။ ညီအထွေးဆုံး မင်းသားကိုမူ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူ ဖြစ်သဖြင့် ကြင် ယာတော်အဖြစ် လင်ပြုလေ၏။ စစ်သည်များကိုမူ ကျွန်အဖြစ်ထားလေ ၏။

မင်းသားငယ်မှာ အစ်ကိုနောင်တော်များ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားကြသည်မှာ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံလိုက်ရပြီဆိုသည်ကို သဘောပေါက်လေ၏။ တစ်နေ့ကျလျှင်လည်း နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင် မသည် သူ့ကိုပါ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် လာနိုင်သည်ကို တွေးပူလေသည်။ သူ့အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသော ညောင်ခေါင်းမယ်ကိုလည်း နေ့နေညည သတိ ရနေ၏။ တစ်နေ့တစ်ရက်မှ ပျော်ပိုက်မှုမရှိပေ။

တစ်နေ့တွင် မင်းသားသည် ညောင်ခေါင်းမယ်ကို သတိရလွန်း သဖြင့် ပုလွေမှုတ်လျက် လွမ်းဆွတ်နေ၏။ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ ကြားသည့်အခါ မင်းသားကို မေးလေ၏။

“မောင်တော်. . . ညောင်ခေါင်းမယ်ဆိုသည်မှာ မည်သူပါလဲ၊ မောင်တော်နဲ့ ဘာတော်စပ်ပါသလဲ”

မင်းသားက. . . “န့မတော်. . . ညောင်ခေါင်းမယ်ဆိုတာက ကျွန်ုပ်ရဲ့ ညီမငယ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသူလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ကို လွမ်းဆွတ်တမ်းတလျက် ရှိနေမှာပါ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ညီမငယ်ကို လွန်စွာသတိရပါတယ်”ဟု ပြောလေ၏။

ညောင်ခေါင်းမယ်ဆိုသည်မှာ မင်းသားငယ်၏ ညီမတော် မဖြစ် နိုင်။ ကြင်ယာတော် မိဖုရားသာ ဖြစ်ရမည်ဟု နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မက ယုံကြည်စွာ တွေးမိ၏။ သို့ဖြင့် ညောင်ခေါင်းမယ်ကိုလည်း ပရိယာယ်ဖြင့် လိမ်ညှာခေါ်ယူပြီး နန်းတော်မှာ ကျွန်ပြုထားမှ သင့်တော် မည်ဟု ကြံစည်လေ၏။ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မက အခိုင်းအစေများ အား စေခိုင်းလေ၏။

“ . . . ဤသို့သွားရန်အတွက် အလွန်လျင်မြန်သော သင်္ဘော

တစ်စင်းကို တည်ဆောက်ရပါမည် ဘုရင်မကြီး။ ထိုသင်္ဘောကို တည်ဆောက်ရာတွင်လည်း သစ်ပင်တိုင်းဖြင့် တည်ဆောက်၍မရပါ။ (ချောကတီ ချောကတက်) သစ်ပင်ကို ရှာဖွေတည်ဆောက်ရပါမည်။ ဤသစ်ပင် သစ်သားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော သင်္ဘောကို မည်သည့်သင်္ဘောကမှ လိုက်၍မမီနိုင်ပါ”

အခိုင်းအစေများက သင်္ဘောတည်ဆောက်ရန် သစ်ပင်ကို လျှောက်တင်ကြသောအခါ ၎င်းသစ်ပင်ကို တောနင်း၍ ရှာဖွေစေ၏။ အခိုင်းအစေများမှာလည်း သစ်ပင်၏ အမည်ကိုသာ ကြားဖူးပြီး သစ်ပင်ကိုမမြင် မတွေ့ဖူးကြသဖြင့် မည်သည့်သစ်ပင်ကို ခုတ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ ဤသို့ဖြင့် တစ်တောလုံး လှည့်လည်လျက်ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လေ၏။

တစ်နေ့ကုန် ရှာဖွေပါသော်လည်း မည်သည့်သစ်ပင်ကို ခုတ်ရမည်မှန်း မသိ၍ မောပမ်းညောင်းညာ၍လာကြ၏။ အရိပ်ကောင်းသော ဧရာမသစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် စခန်းချ နားနေကြလေ၏။ ထိုသစ်ပင်၌ ငှက်ကြီးဝံဖို လင်မယားတစ်စုံ ရှိ၏။

ငှက်မက ဤသို့ပြော၏။

“အမောင် ငှက်ကြီးဝံဖို၊ ဒီနေ့အဖို့တော့ ကျွန်မတို့ ဝမ်းစာပြည့်ပြီးသွားကြပြီ။ မနက်ဖြန်ကျတော့ ဘယ်အရပ်သို့သွားပြီး ဝမ်းစာဖြည့်ရမှာလဲ” ဟုမေး၏။

ငှက်ကြီးက “မပူပါနဲ့ ရှင်မရေ၊ ငါတို့အတွက် မနက်ဖြန် အစားအစာက အဆင်သင့်ပါတဲ့။ ဘယ်ကိုမှ သွားနေစရာ မလိုတော့ပါ” ဟုဆိုလေ၏။

ငှက်ကြီးဝံဖို လင်မယားတို့ ပြောနေသော စကားများကိုလည်း သစ်ပင်အောက်မှ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ၏ လူများက ကြားရလေ၏။ သူတို့လည်း နားထောင်နေကြ၏။

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အဲဒီအစားအစာတွေက ဘယ်မှာလဲ” ဟုမေး၏။

“အဝေးကြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီသစ်ပင်အောက်က ဟောဒီလူတစ်စုဘဲ ရှင်မ” ဟုဆိုလေ၏။

ငှက်ကြီးဝံဖို၏ စကားကို ကြားရသော လူတစ်စုမှာလည်း လန့်
မြတ်သွားကြလေ၏။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ငါတို့ သေကြရမည်နည်း
ဟုလည်း တွေးကြလေ၏။

“သူတို့က ဘာလောအတွက်ကြောင့် သေကြရမှာလဲ”ဟု ငှက်မက
မေး၏။ ဝံဖိုငှက်ကြီးက မဖြေချေ။ ငှက်မမှာ ပို၍သိချင်လော မြစ်လာ၏။
အထပ်ထပ်အခါခါ မေးတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပြောပါများ မယား
စကားအောင်ဆိုသကဲ့သို့ ငှက်ကြီးကလည်း နားငြီးလာ၍ လားမသိ ပြော
ပြလိုက်၏။

“ဟောဒီလူတစ်စုကို နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မက ချောကတီ
ချော်ကတက် သစ်ပင်ကို ရှာခိုင်းထားတယ်။ သူတို့လည်း သစ်ပင်ကိုမသိ
ကြ။ ရှာဖွေမတွေ့က သူတို့ကို ဘုရင်မက နက်ဖြန်ခါ အသေသတ်တော့
မှာ”

သစ်ပင်အောက်မှ လူတစ်စုမှာ ပို၍ကြောက်လန့်သွားကြ၏။
ဝံဖိုငှက်မကလည်း ယင်းသစ်ပင်ဟာ ဟောဟိုရှေ့က အကိုင်းသုံးကိုင်း
ထွက်နေတဲ့ သစ်ပင်မဟုတ်ဘူးလားဟု ပြောလေရာ ငှက်ကြီးဝံဖိုက ဟုတ်
တယ်ဟု ပြောလေ၏။ ငှက်ကြီးဝံဖို လင်မယားတို့ ပြောနေသော စကား
များကို အားလုံးကြားနေရသော နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ၏ အခိုင်း
အစေတို့မှာ အလွန်ဝမ်းသာသွားကြ၏။ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အချိန်မဆိုင်း
ဘဲ သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲကြလေ၏။ ဘုရင်မထံသို့လည်း သစ်ပင်ကို တွေ့ပြီ
ဖြစ်ကြောင်း၊ လှေသင်္ဘောအဖြစ် ခုတ်ထွင်နေကြကြောင်း အကြောင်း
ကြားလိုက်၏။ တချို့မလိုအပ်ဘဲပိုသော သစ်သားသစ်ကိုင်းတို့ကို ခေါင်း
ဖီးများ ပြုလုပ်ကြ၏။

သင်္ဘောစပ်ပြီးသည်နှင့် နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မက စစ်
သည်ဗိုလ်ပါတို့အား ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ကုန်သည်များအသွင် ဆောင်
စေလျက် ညောင်ခေါင်းမယ်ရှိရာသို့ စေလွှတ်လိုက်၏။ သင်္ဘောသည်
ခရီးထွက်လာရာ မကြာမီတွင် ညောင်ခေါင်းမယ်ရှိသော တိုင်းပြည်သို့
ရောက်လေ၏။ ပါလာသော ခေါင်းဖီးများကို ရောင်းချကြ၏။ လူအများ
က ဝယ်ယူကြ၏။ ညောင်ခေါင်းမယ် မင်းသမီးလည်း ချောကတီ ချော

ကတက် သစ်သားဖြင့် ပြုလုပ်ထား၍ အထူးကောင်းမွန်လှပသည့် ခေါင်းဖီးကို ဝယ်ချင်သဖြင့် ကိုယ်တိုင်ပင် သင်္ဘောသို့ဆင်း၍ ဝယ်လေ၏။

ထိုအခါ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ၏ စစ်သည်များက မင်းသမီးကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ဆိပ်ကမ်းမှ အမြန်ထွက်ခွာလာ၏။ စစ်လှေများ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သော်လည်း အလွန်မြန်သော သင်္ဘောကို မမှီတော့ချေ။ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မထံ မင်းသမီးကို ဆက်သကြ၏။ မင်းသားငယ် မသိစေရအောင် ညောင်ခေါင်းမယ်ကို ကျွန်အဖြစ်ဖြင့် နန်းတော်တစ်နေရာ၌ ထားလေ၏။

ညောင်ခေါင်းမယ်သည် ထင်းပေါက်၊ ရေခပ်၊ ဆန်ဖွပ်၊ မောင်းထောင်းစသော အလုပ်ကြမ်းများကို လုပ်ရလေ၏။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အလွန်ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ လုပ်ကိုင်ရ၏။ တစ်နေ့တွင် ထင်းပေါက်၊ ထင်းခွဲရင်း လက်ကို ထင်းစဗူးဝင်သွားရာ ထင်းစထွင်ရန် ကျွန်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ရောက်လာသောကျွန်မှာ မိမိကြင်ယာမင်းသား၏ ကျွန်ရင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလိုက်ရ၏။ ကျွန်ကလည်း မိမိ၏ အရှင်သခင်မ ညောင်ခေါင်းမယ်မှန်း သိလိုက်ရရာ နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩသွားကြရ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို နှစ်ဦးသား ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ပြောပြကြ၏။

ကျွန်ယုံတော်သည် မင်းသားငယ်အား ညောင်ခေါင်းမယ်သည် ဤနန်းတော်သို့ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်ရှိနေကြောင်း၊ နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မက မည်သို့မည်ပုံ ထားရှိကြောင်းကို မင်းသားအား ဘုရင်မ မရှိချိန်၌ တိတ်တဆိတ် လျှောက်တင်၏။ မင်းသားလည်း အံ့ဩစွာဖြစ်ရ၏။ ညောင်ခေါင်းမယ်အတွက် ယူကျုံးမရ စိတ်မကောင်းစွာလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရလေ၏။

မင်းသားနှင့် ကျွန်ယုံတို့သည် နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မလက်မှ မည်သို့မည်ပုံ လွတ်မြောက်ရအောင်၊ ညောင်ခေါင်းမယ်ကို မည်သို့ ကယ်တင်ရအောင် နှစ်ဦးသား ကြိတ်၍ တိုင်ပင်ကြ၏။ ညောင်ခေါင်းမယ်ကိုလည်း အလုပ်မကျွမ်းကျင် မလုပ်ကိုင်နိုင်သူ ရောဂါသည်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ခိုင်းထား၏။

တစ်နေ့တွင် မင်းသားသည် နှာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မအား-

“နန်းတော်ထဲမှာ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ရောဂါသည် ကျွန်မကို ထား၍ မသင့်တော်၊ မထားလို့၊ နန်းပြင် မြို့ပြင်သို့ ပစ်ထားမှ သင့်တော် မည်”ဟုပြော၏။

နှာခေါင်းကျိုးတောင် ဘုရင်မလည်း သဘောတူ ခွင့်ပြုလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် ညောင်ခေါင်းမယ်သည် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိသွား၏။ အဘိုးအို တစ်ဦး၏အိမ်၌ နေစေပြီး မင်းသားထံမှ ပေးပို့သည့် ငွေကြေးများဖြင့် သင်္ဘောတစ်စင်းကို ဆင်စေ၏။

မင်းသားသည် နှာခေါင်းရှည် ဘုရင်မအား ဤသို့ပူဆာ၏။

“မိမိတိုင်းပြည်သို့ မရောက်သည်မှာ ကြာမြင့်လှပြီ၊ သို့ဖြင့် မိမိ တိုင်းပြည်ကိုလည်း လွမ်းဆွတ်မိသည်။ မကြာသေးမီကလည်း ဖခမည်း တော် ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာလားပြီဟု သတင်းအစအန ကြားသိရသည်။ ယင်းကြောင့် အလည်အပတ် သွားရောက်လိုသည်။ ဘုရင်မရှိသော တိုင်း ပြည်အားလည်း နှစ်ပြည်တစ်ပြည်အဖြစ် ပြုလုပ်နိုင်သည်”ဟု ကျိုးကြောင်း ဆီလျော်စွာ တင်ပြရာ လောဘရမ္မက်ကြီးလွန်းလှသော နှာခေါင်းကျိုး တောင်ရှည် ဘုရင်မက သဘောတူလေသည်။ ညောင်ခေါင်းမယ်၏ သင်္ဘောတည်ဆောက်ပြီးချိန်၌ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ချိန်သားကိုက်ညီ လျက် ထွက်ဖြစ်ကြသည်။

မင်းသားက မိမိတို့စီးသည့် နှာခေါင်းကျိုးတောင် ဘုရင်မ၏ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း၌ အပေါက်တစ်ပေါက်ကို ကျွန်ယုံများအား ဖောက်ခိုင်း ထားသည်။ ထိုအပေါက်ကို ဆန်ဖွပ်သည့်ဆုံဖြင့် လောလောဆယ် ပိတ် ဆို့ထားစေသည်။

ညောင်ခေါင်းမယ်၏ သင်္ဘောကို မင်းသားက နံနက်မိုးလင်း လင်းချင်း ထွက်သွားစေခဲ့၏။ မင်းသားတို့က မွန်းတည့်ချိန်လောက်မှ ထွက်လာသည်။ နှာခေါင်းကျိုးတောင် ဘုရင်မ၏ သင်္ဘောမှာ မြန်သဖြင့် မကြာမီတွင် ညောင်ခေါင်းမယ်၏ သင်္ဘောကို မှီလာသည်။ ညောင်ခေါင်း မယ်သည် နှာခေါင်းရှည်ဘုရင်မ မမှတ်မိရအောင် ရုပ်ဖျက်ထားသည်။ သင်္ဘောချင်း ယှဉ်လာသည်နှင့် ညောင်ခေါင်းမယ်က နှာခေါင်းရှည် ဘုရင်မ မခံချင်အောင် စပြီးဆဲဆိုသည်။

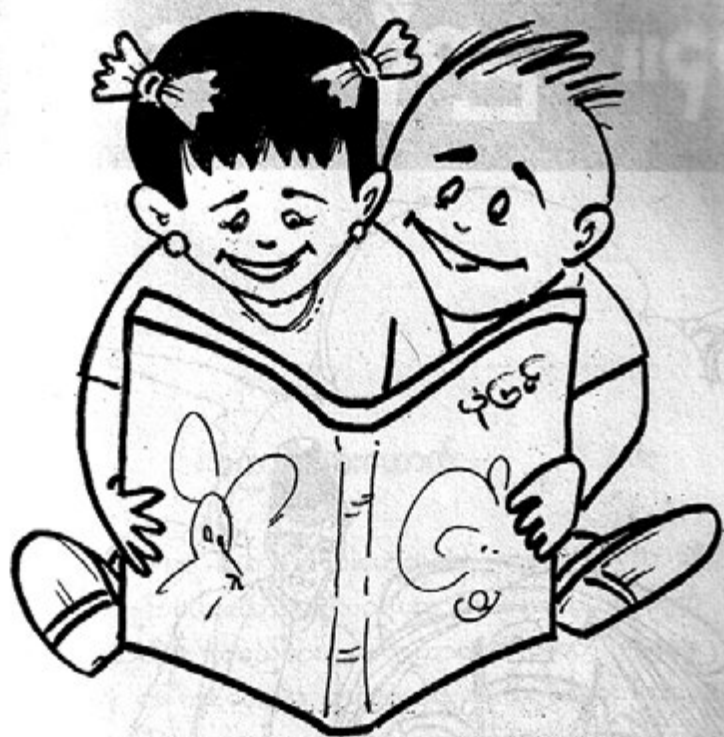
“နာခေါင်း-နာခေါင်း ပြောင်းကျီခေါင်း
 လူနှင့်မတူ ဆင်နှင့်တူ
 ကိုးတောင်ရှည်နာခေါင်း၊ သူများလင်ကို
 မယူကောင်း”

(ပြောင်းကျီ - မီးမှုတ်သော မှုတ်ခေါင်း)

“ဟင်း... ရာရာသသ ငါလိုဘုရင်မကို ဆဲဆိုဝံ့တာ အသုနည်း၊
 ဤမိန်းမကို မောင်တော် ရအောင်ဖမ်းပေးပါ” ဟု မင်းသားကို နာခေါင်း
 ရှည် ဘုရင်မက ခိုင်းလေ၏။ မင်းသားနှင့် ကျွန်ယုံတို့ကလည်း ဖမ်းဟန်ပြု
 လျက် ညောင်ခေါင်းမယ် မင်းသမီး၏ သင်္ဘောပေါ်သို့ ခုန်တက်ကြလေ၏။
 နာခေါင်းရှည် ဘုရင်မ၏ သင်္ဘောပဲ့ပိုင်း၌ ဆို့ပိတ်ထားသော ဆုံကိုလည်း
 ဖယ်ရှားဖွင့်ထားခဲ့ရာ ရေများ ဒလဟောဝင်လာခဲ့၏။ သို့ဖြင့် နာခေါင်း
 ကိုးတောင် ဘုရင်မသည် သင်္ဘောနှင့်အတူ ရေဝင်ပြီး နစ်မြုပ်သွားလေ
 တော့၏။

မင်းသားနှင့် ညောင်ခေါင်းမယ်၊ ကျွန်ယုံတို့မှာ ယခုမှ ချောချော
 မောမောဖြင့် ရယ်မောပျော်ရွှင်နိုင်ကြတော့၏။ မကြာမီတွင် မိမိနိုင်ငံ
 တိုင်းပြည်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ဘုရင်ကြီးလည်း မရှိတော့ပြီ၊ အစ်ကို
 တော်တို့လည်း မရှိတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် မင်းသားသည် ညောင်ခေါင်းမယ်ကို
 မိဖုရားအရာထားလျက် ဘုရင်အဖြစ် ခံယူလေ၏။ ဘုရင်မ မရှိတော့
 သော နာခေါင်းကိုးတောင် ဘုရင်မ၏ တိုင်းပြည်ကိုလည်း သိမ်းယူကာ
 တစ်ပြည်ထောင်အဖြစ် အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်လေတော့၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂဇင်း
 အတွဲ(၁၄) အမှတ်(၁၁)
 ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၁၀ခုနှစ်

၁၃။ ပညာရှိလေးယောက်

ပညာရှိလေးယောက်

တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာဒိသာပါမောက္ခထံ၌ ဗာရာဏသီ ကာသီ တိုင်းမှ သူငယ်ချင်း လေးယောက်တို့သည် ပညာသင်ကြား ဆည်းပူးလျက် ရှိနေကြ၏။ သူတို့၏ အမည်များမှာ- ဗျာကာရဏ၊ ဇောတိသ၊ ဝေဇ္ဇ၊ နျာယတို့ဟူ၍ ခေါ်တွင်လေ၏။ ဗျာကာရဏသည် သဒ္ဒါပညာကိုလည်း ကောင်း၊ ဇောတိသသည် ဝေဒပညာကိုလည်းကောင်း၊ ဝေဇ္ဇသည် ဆေး အတတ်ပညာကိုလည်းကောင်း၊ နျာယသည် ဒဿနပညာကိုလည်း ကောင်း အသီးသီး သင်ကြားကြလေသည်။

သူတို့သည် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ လာရောက်ကြသော မင်းညီမင်းသားများ မဟုတ်ကြ။ သာမန်အဆင့်မျှသာ ဖြစ်ကြသဖြင့် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံ၌ အခကြေးငွေ မြောက်မြောက်မြားမြား၊ ကြီးကြီးမားမားပေးကာ ပညာမသင်နိုင်ကြချေ။ သို့ဖြင့် ဆရာကြီးထံ၌ မိမိကိုယ်ကို အပ်နှံပြီး အလုပ်အကျွေးပြုကာ ပညာကို မဆုတ်မနစ် ဇွန်ပဲ ဖြင့် သင်ကြားကြသဖြင့် ကိုယ်စိကိုယ်စီ သန်ရာသန်ရာ ပညာရပ်တို့ဖြင့် ထူးချွန်စွာတတ်မြောက် ပြီးပြည့်စုံခဲ့ကြလေ၏။

သို့ဖြင့် သူတို့လေးယောက်သားသည် မိမိရပ်ငွာနေသို့ ပြန်ရန် ဆရာကြီးထံ ခွင့်ပန်ကြလေ၏။ ဆရာကြီးကလည်း တပည့်တို့အား ခိုးကျွေး ထောပနာပြုကာ...

“အရာရာတွင် နှိုင်းဆဆင်ခြင် ပညာရှင်များပီပီ မိမိသူတစ်ပါး နှစ်ဦးသားအတွက် ခုရောနောင်ပါ နှစ်ဖြာအကျိုးစီးပွားကို သယ်ပိုးနိုင်သူ ပညာရှိ သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်ကြပါစေ” ဟူ၍ ဆုံးမဩဝါဒ မြွက်ဟ လိုက်လေ၏။

ဆရာထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ပညာရှင်လေးဦးတို့သည် တစ် ခရီးတည်း အတူတူသွားကြရမည့် သူများဖြစ်၍ အထုပ်အပိုး ဝန်စည် စလယ်များကို တင်ဆောင်ရန် မြည်းကလေးတစ်ကောင်ကို မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ဖြင့် စုဆောင်းပြီး ဝယ်ကြလေ၏။ မကြာမီတွင် သူတို့သည် အိမ်ပြန်ခရီး စတင်ခဲ့လေတော့၏။

သူတို့၏ အိမ်ပြန်ခရီးမှာ ခရီးလမ်းမှ ကွမ်းထောက်မည့်သူလည်း မရှိ၊ နေပြည်တော်မှ ကြိုဆိုမည့်သူလည်း မရှိ၊ ပညာရေးအတွက် ဘဝ တစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံပြီး ရင်းနှီးခဲ့ရသူများဖြစ်၍ အပြန်ခရီးအတွက် စားနပ် ရိက္ခာပင် ပြည့်စုံအောင် မပါရှိပေ။ တောလမ်းတောင်လမ်း ခရီးကြမ်း အတွက်မျှသာ လောက်ငှရုံမျှ ရိက္ခာပါရှိလေ၏။ မြေပြန်ခရီးအတွက်မူ ရောက်သည့်အရပ်မှာပင် ဖြစ်သလို ရှာကြံပြီး ဖြည့်တင်းကြရ၏။

တစ်နေ့တွင် သူတို့သည် လမ်းခရီးအကြားရှိ ဥဇွေနီပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ဥဇွေနီပြည်သည် သာယာလှပသော တိုင်းပြည် တစ်ပြည်ဖြစ်၏။ ဥဇွေနီပြည်ရှင်ဘုရင် ဓမ္မရထသည်လည်း တရားဓမ္မကို အထူးလေးစား လိုက်နာသော ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်ပြီး ပညာရှိ သူတော် ကောင်းတို့ကိုလည်း အထူးချီးမြှင့် မြှောက်စားလေ၏။ နေပြည်တော် လေးပြင်လေးရပ်မှ ခရီးသွားဧည့်သည်တို့ စိတ်လက်ချမ်းသာစွာဖြင့် ခရီး တစ်ထောက်နားနေနိုင်စေရန် “အတိထိသာလာ” ဧည့်ရိပ်သာ ဇရပ်များ ကိုလည်း တည်ဆောက်ပေးထားလေ၏။ ခရီးသွား တည်းခိုသူများသည် ရိပ်သာမှူးထံတွင် စာရင်းပေး၍ တည်းခိုနိုင်ကြလေ၏။ ရိပ်သာမှူးသည် ဧည့်သည်တို့၏ လိုအပ်ချက်ကို အကူအညီပေးရသည့်အပြင် တည်းခိုသူ ဧည့်စာရင်းကို ဘုရင့်နန်းတော်သို့ ပေးပို့အစီရင်ခံရလေ၏။

ပညာရှင်လေးယောက်တို့လည်း ဧည့်ရိပ်သာသို့ ရောက်လာကြ ပြီး ရိပ်သာမှူးထံ စာရင်းပေးကြကာ ချက်ပြုတ် စားသောက်ရေးအတွက်

မိမိတို့၏ တာဝန်အသီးသီးကို ခွဲဝေယူကြလေ၏။

သဒ္ဓါဆရာ ဗျာကရဏသည် ထမင်းချက်ရန်တာဝန်၊ ဝေဒဆရာ ဇောတိသည် မြည်းကျောင်းရန်၊ ဆေးဆရာ ဝေဇ္ဇသည် ဈေးဝယ်ရန်၊ ဒဿနဆရာ နျာယသည် ထောပတ်ဆီဝယ်ရန် ကိုယ့်တာဝန်နှင့်ကိုယ် ယူကြလေ၏။

ပညာရှင် ဇောတိသည် ဝေဇ္ဇ နျာယတို့ အသီးသီး ထွက်သွားကြ သည်နှင့် ဧည့်ရိပ်သာတွင် ကျန်နေခဲ့သော ပညာရှင် ဗျာကရဏသည် ရိပ်သာမှူး စီစဉ်ပေးသည့်အတိုင်း ထမင်းအိုး တည်လေတော့၏။ ဆန် အကောင်းစားကို မီးပြင်းပြင်းဖိုပြီး ချက်လိုက်ရာ ခဏအတွင်းမှာ ထမင်း အိုး ဆူပွက်လာလေတော့၏။

ထမင်းအိုး ဆူပွက်လာသည့် အသံကို ဗျာကရဏသည် သူ့သင် ယူခဲ့သည့် သဒ္ဓါနည်းဖြင့် ဆန်းစစ်ဝေဖန်ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းအိုး ၏ ဆူပွက်သံသည် “ဘယ ဗယ၊ ဘယ ဗယ”ဟူ၍ မြည်နေသည်ကို ကြားရလေ၏။ သဒ္ဓါနည်းအရ ထိုအသံကို ဆန်းစစ်လေ၏။ “ဘယ”ဟူ သည်မှာ ဘေးဒုက္ခ၊ “ဗယ”ဟူသည်မှာ ပျက်စီးခြင်းဟူ၍ အနက်အဓိပ္ပာယ် ထွက်လေ၏။ ဘေးအန္တရာယ်ကို ညွှန်းဆိုနေသည်။ ပါဏိနိအစ မည်သည့် ကျမ်းနှင့်ပင် ညီညိုအသိမှားနေသဖြင့် သဒ္ဓါဆရာ ဗျာကရဏသည် ဒေါသ ထွက်လာပြီး “ဟေ့- အသံထွက်မှားနေတယ်၊ မှားနေတယ်”ဟု ပြောပြီး ဆူပွက်နေသော ထမင်းအိုးကို တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးရိုက်ချလိုက်ရာ ထမင်းအိုးမှာ ဖိုခွင်ပေါ်မှ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ကာ ကျသွားပြီး ထမင်း များလည်း မြေပြင်၌ ပြန့်ကျဲသွားလေ၏။

ထိုသို့ မှောက်ကျပြန်ကြ ပျက်စီးသွားသည့် ထမင်းအိုးကိုကြည့်ပြီး သဒ္ဓါဆရာ ဗျာကရဏသည် မကျေမချမ်းစွာဖြင့် ဤသို့မြည်တွန်တောက် တီး ဖြစ်နေလေ၏။

“ဟင် . . . ငါ့လို သဒ္ဓါပညာရှင် ပါရဂူတစ်ယောက်က ဒီလောက် အသံထွက်မှားနေတဲ့ ထမင်းအိုးကို သည်းခံနေရမလား”

ထိုစဉ်အခိုက်တွင် ဈေးဝယ်သွားသည့် ဆေးဆရာဝေဇ္ဇ ဈေးဝယ် ပြီး ပြန်ရောက်လာ၏။ လက်ထဲမှ ဟင်းထုပ်ကိုပစ်ချကာ မီးဖိုခုံဘေး၌

ဝင်ထိုင်၏။

“တမာရွက်တွေချည်းပါတဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပဲရဲ့တဲ့။ ဘူးသီး၊ မုန့်လာဥ၊ ဂေါ်ဖီတို့တွေပါရဲ့။ အဲဒါတွေက အာပေါလွန်တဲ့ အစာတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဝယ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ခရမ်းသီးလည်း တွေ့ပါရဲ့၊ ဒါက လေချုပ်တတ်လို့ ခရမ်းသွားခိုက်မှာ မသင့်လို့ မဝယ်ဖြစ်ဘူး။ ဓနုန္တရီ၊ ဒြဗ္ဗဂုဏ၊ စရကသံဟိတာ ဘယ်ကျမ်းစာနဲ့ပဲကြည့်ကြည့် မတည့်စာတွေပဲ။ မျက်စိမှာ၊ ရေကြည်၊ နားမှာ၊ ဆီ၊ ဒန္တီမှာ၊ ဆား၊ ဝမ်းမှာ၊ ခါးဆိုတဲ့ ကျမ်းစာနဲ့ညီတာက တမာဘဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် တမာကို ဝယ်ဖြစ်အောင်ကို ဝယ်ခဲ့တာ ဟဲ... ဟဲ” ဟူ၍ ဆေးဆရာ ဝေဇ္ဇက သူ့ပညာမာန်ဝင့်ကာ ပြုံးရယ်ရင်း ပြောလေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဒဿနဆရာ နှယ်သည် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို ကာ သုတ်သီးသုတ်ပြာဖြင့် ရောက်လာလေ၏။ သဒ္ဓါဆရာနှင့် ဆေးဆရာက ထောပတ်ရဲ့ရဲ့လားဟု မေးလေ၏။

“ဝယ်ပြီး မကြာခင်မှာဘဲ ပန်းကန်နဲ့ ထောပတ်ဟာ တစ်သဘောတည်း ပုံစံတူအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ပန်းကန်ကြောင့်ပဲ ထောပတ်ဟာ ပုံဆောင်ခဲ ဖြစ်သွားရသလား။ သူ့အလိုအလျောက်ဘဲ ဖြစ်သွားသလား။ ပန်းကန်နဲ့ ထောပတ်မှာ မည်သည်က တည်ရာမှီရာ ဖြစ်သလဲဆိုတာ ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်မှုနဲ့ ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဝိသေသိက မိမံသ၊ သင်္ချေ စတဲ့ဒဿနတွေနဲ့ ဆင်ခြင်ကြည့်တော့လည်း ပီပီပြင်ပြင် မဖြစ်ပေါ်တာနဲ့ မှောက်လိုက်၊ လှန်လိုက် လက်တွေ့စူးစမ်း လေ့လာလိုက်တဲ့အတွက် ပန်းကန်ထဲက ထောပတ်ခဲလည်း သဲထဲကျသွားလို့ ပါမလာခဲ့တော့ဘူး။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ လက်တွေ့စမ်းသပ်လိုက်ရတာက အမြတ်ပေါ့”

ဒဿနဆရာ၏စကား မဆုံးမိမှာပင် ဝေဒဆရာ ဇောတိသပြန်ရောက်လာလေ၏။ မြည်းပါလာသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် မြည်းကို ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲဟု ကျန်ဆရာများက စိုးရိမ်တကြီး မေးကြ၏။

ဝေဒဆရာသည် ချက်ချင်း အဖြေမပေးသေးဘဲ ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး ဥုံခံကာ မန္တန်တစ်ခုကို မန်းမှုတ်ကာ ရွတ်ဆိုနေ၏။ ရွတ်ဆိုပြီးမှ-

“မြည်းကို ဘယ်မှာမှ ထားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ မြည်းကသာ ငါ့တို့ အားလုံးကို ထားခဲ့တာ။ တောမြေက စားကျက်ကောင်းကောင်း တစ်ခုမှာ မြည်းကျောင်းရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ခဏလေးထိုင်ပြီး မှေးကနဲ ဖြစ်သွားရာမှ ရုတ်တရက် နိုးလာလို့ မြည်းကိုကြည့်လိုက်တော့ မြည်းက မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုမှ ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ရှေးကမုနီ၊ လောကီသခင်၊ ယောဂီရှင်တို့၊ သွန်သင်နိဿရည်း၊ ထုံးနည်းပြကတေ့မှန်၊ ဂါထာမန္တာန်၊ ညံခဲမန်းမှုတ်ပြီး မြည်းကိုခြေရာခံ လိုက်လံစစ်ဆေးတော့လည်း အစအန တောင် မမြင်တွေ့ရတော့ဘူး။ စနည်းကိုတောင်၊ တစ်ပင်ကို မြောက် အရပ်ထောက်၍ ယူကောက်နှိုင်းညှိ ကြည့်ပြန်တော့လည်း ရေးရေးမျှ မတွေ့မမြင်ရဘူး။ မြို့ဟစ်၊ ရာဇမတ္တဏ် ကျမ်းဂန်ချိန်ဆပြီး ပါဂ်၊ ဝိဇနာ၊ နဝင်း၊ နက္ခတ်တာရာ ပြိုဟ်စီးပြိုဟ်နင်း၊ ဒဿနည်းသွင်း တွက်ကြည့်လိုက် ပြန်တော့လည်း မြည်းဟာ ဥဇ္ဇေနီပြည်ကို ကျော်လွန်ပြီး နိုင်ငံရပ်ခြား မထုရာဘက်ကို ရောက်သွားပြီဆိုတာ အဖြေမှန်ပြနေတယ်။ ဒါကြောင့် လိုက်သွားရင်တောင် နက်ဖြန်ခါ ပြန်ရောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မြည်းနောက်ကို မလိုက်တော့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့တာပဲ မိတ်ဆွေတို့”

ထိုစဉ် ခိပ်သာမှူးရောက်လာပြီး ထမင်းသုံးဆောင်ရန် ဖိတ် ကြားလေ၏။ ပညာရှင် လေးယောက်တို့မှာလည်း အလွန်ဆာလောင်နေ ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ခိပ်သာမှူး ပေးကျွေးသည့် ထမင်းဟင်းတို့ကို မြိန်ရေရှက်

ရေဖြင့် ခေါင်းပင်မဖော်နိုင်တော့ပဲ အားပါးတရ စားသောက်ကြလေ၏။

“ထမင်းက စားလို့ကောင်းလိုက်တာ၊ မွှေးနေတာပဲ၊ ဘယ်ဆန်နဲ့ များ ချက်ထားတာပါလိမ့်”

“ဆရာ ဗျာကရဏကို ပေးလိုက်တဲ့ ဆန်မွှေးနဲ့ ချက်တာပါပဲ။ အိုးနဲ့ဆန် တန်ရုံထည့်ပြီး ရေနဲ့မီးရဲ့ အနေအထားကို ကြည့်ချက်ရင် ထမင်းကောင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခုခု လွန်ကဲသွားရင်တော့ မဆုံမပြ မနူးမနပ် ဖြစ်တတ်စမြဲပါ” ဟု ရိပ်သာမှူးက ပြန်ပြောလေရာ သဒ္ဓါဆရာ မှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရှိနေလေ၏။

“ဘူးသီး၊ ခရမ်းသီး၊ ပဲသီး၊ မုန်လာဥပါ အစုံရောပြီး ထောပတ်ဆီ နဲ့ ကြော်ချက်ထားတဲ့ ဟင်းကလည်း စားလို့မငြီးပါလား ရိပ်သာမှူးကြီးရဲ့။ တမာရွက်ကို ဒိန်ချဉ်နဲ့နှပ်ပြီး သနပ်ထားတာလည်း စားလို့အရသာရှိ လိုက်ပါတိ” ဟူ၍ ဆေးဆရာက ချီးကျူးထောမနာ ပြုလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ အသီးအရွက်တို့ပေမယ့် ဆီ၊ ဆား၊ မဆလာအစ အစပ်အဟပ်တည့်အောင် ချက်တတ်ရင် စားကောက်တဲ့ ဟင်းကောင်း တမည် ဖြစ်ပါတယ်။ တမာ၊ ခဲတက်စတဲ့ အတို့အမြှုပ်ဆိုတာတို့က သူ့ချည်း သက်သက်မဟုတ်ဘဲ တွဲဖက်စားသုံးရတဲ့ အရံဟင်းလျာမျိုးသာ ဖြစ်ပါ တယ်” ဟု ရိပ်သာမှူးကြီးက ရှင်းပြရာ ဆေးဆရာမှာ တညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရှိနေလေ၏။

ပညာရှင်တို့ ထမင်းစားပြီးချိန်မှာပင် ဓမ္မရထဘုရင် ရုတ်တရက် ရောက်လာသဖြင့် အားလုံးက ခရီးဦးကြိုဆို ပြုကြလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် သည် ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီး ကျန်းကြောင်း၊ မာကြောင်း၊ သာကြောင်း မေးမြန်းပြီး အလ္လာပ သလ္လာပပြောရင်း မြည်းအကြောင်းသို့ ရောက်သွား လေ၏။ တောင်ခြေတွင် ပိုင်ရှင်မဲ့ ဖြစ်နေသော မြည်းကို မင်းချင်းတို့က တွေ့သဖြင့် ဖမ်းယူလာပြီး ဘုရင်ထံဆက်သရာ (ခရီးသွားဧည့်သည် ရှိရမည်ဆိုပြီး) ဘုရင်က ပညာရှင်တို့၏ မြည်းမှန်းသိသဖြင့် အပေးရောက် လာခြင်းဖြစ်၏။ ဘုရင်သည် ပညာရှင်လေးဦးတို့၏ သင်ယူခဲ့သော ပညာ ရပ်များကို မေးမြန်းဆွေးနွေးကာ ဤနိုင်ငံ၌ ပျော်သရွေ့နေကြရန် ဖိတ် မန္တပြုပြီး . . .

“မည်သည့်အရာ ကိစ္စမဆို ပညာရှင်တို့ဟာ ပညာရှိပီပီ တိုင်း ထွာချင့်ချိန်လျက် အများကောင်းကျိုးကို ထမ်းရွယ်သယ်ပိုးနိုင်ကြပါစေ” ဟု ဆုမွန်ခြွေပြီး ပြန်လည်၍ ကြွမြန်းသွားလေ၏။

ဘုရင်ပြန်လည်ကြွမြန်သွားလျှင် သဒ္ဓါဆရာက...

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာဇောတီသ၊ ကျုပ်တို့ဆက်နေသင့် မသင့် သင့်ရဲ့ ဝေဒနာပညာနဲ့ တွက်ချက်စမ်းပါဦး”ဟု မေးလေ၏။

“ကျုပ်ကတော့ ဆက်ပြီးမနေသင့်တော့ဘူး ထင်တယ်”

“မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က ပျော်သလောက် ဆက်နေပါလို့ ခွင့်ပြု ထားတာပဲ”ဟု ဆေးဆရာက ပြောလေရာ...

“အဲဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့။ ဘုရင်က ကျုပ်တို့ကို ပညာရှင်လို့ လေးစားပြီး အရာရာကို လိုက်လျောစွာ ဆက်ဆံမယ်၊ အိုးမြှောက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ယခုပဲ ပွဲဦးထွက်မှာတင်ဘဲ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ကြရပြီ မဟုတ်လား”ဟူ၍ ပြန်ပြောလေ၏။

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ အစကတော့ ပြန်ချင်ဇောနဲ့ အလော တကြီးမို့ သတိမထားမိခဲ့ကြဘူး။ ပညာမာန မောက်ခဲ့ကြတယ်။ အခု စေ့စေ့တွေးမှ ရှေးရှေးပေါ်လာတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ဆရာကြီးက အရာရာ မှာ နှိုင်းဆဆင်ခြင် ချင့်ချိန်သုံးသပ်ပြီး ပညာရှိများပီပီ ဆောင်ရွက်နိုင် ကြပါစေလို့ ဆုံးမဩဝါဒ ပေးလိုက်တယ်လေ။ ဒီစကားနှစ်ရပ်ရဲ့ ရည်ရွယ် ချက်က အခုပဲ အဖြေထွက်နေပြီလေ။ မချင့်မချိန် မဆင်မခြင်ဘဲ ကိုယ် သန်ရာ ကိုယ့်အစွဲနဲ့ ကိုယ်ပြုကြလို့ အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်ခဲ့ကြရပြီ လေ။ ဆက်နေလို့ မသင့်လျော်တော့ဘူး။ အထုပ်ကိုယ်စီပြင်လို့ အမြန် သာ ခရီးဆက်ကြပေတော့”ဟု ဒဿနဆရာက ပြောလေ၏။

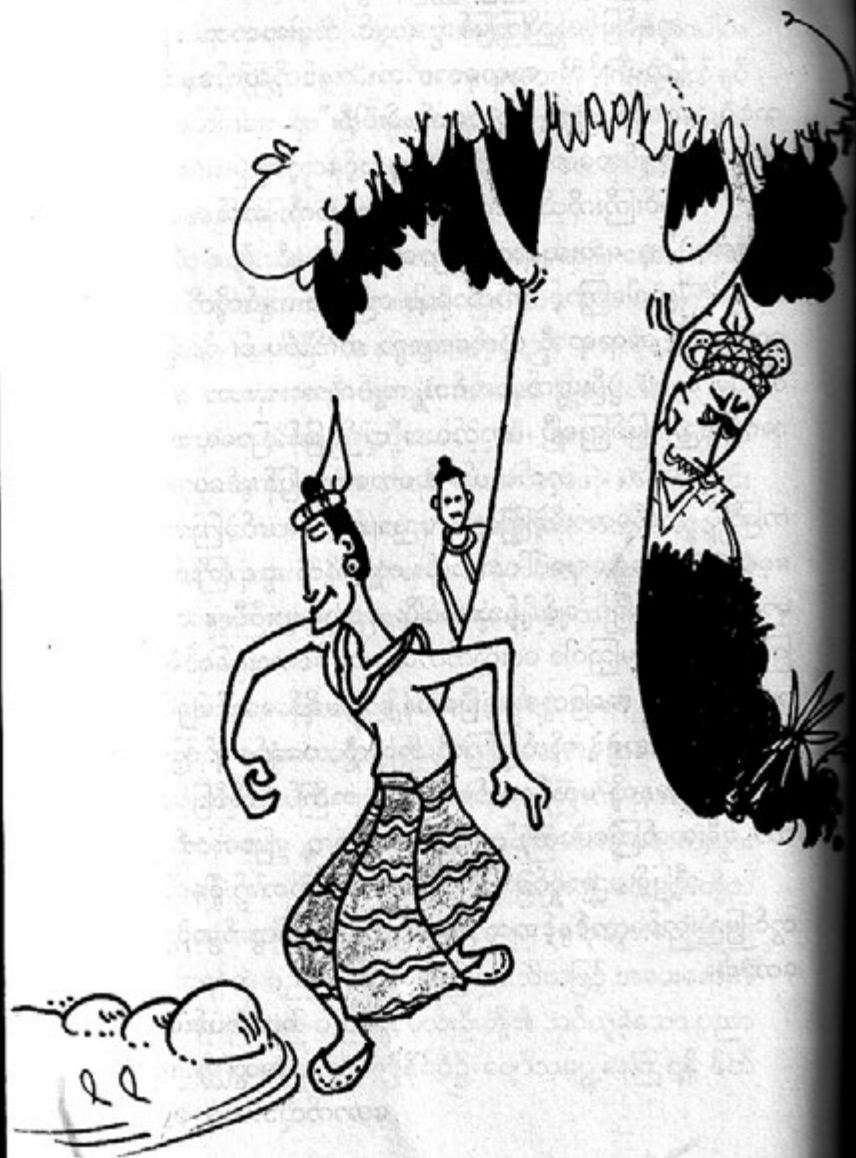
သို့ဖြင့် ပညာရှင်လေးဦးတို့သည် အရုဏ်တက် နံနက်စောစော တွင် မြည်းတစ်ကောင်နှင့်အတူ ဥဇ္ဇေနိပြည်မှ အမြန်ထွက်ခွာသွားကြလေ တော့၏။

ရတနာပန်းခင်းပဝဂ္ဂင်း

အတွဲ(၂) အမှတ်(၈)

အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၉၇ခုနှစ်

၁၄။ စကားကုန်သည်

စကားကုန်သည်

ရှေးအခါက မြို့တစ်မြို့၌ သူငယ်ချင်းလေးဦး ရှိကြလေ၏။
 ပထမတစ်ဦး၏ အမည်ကား မောင်ရွှေဖြစ်၏။ မောင်ရွှေသည် ရွှေကုန်
 သည်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဒုတိယတစ်ဦး၏ အမည်ကား မောင်ထည်ဟုခေါ်၏။
 မောင်ထည်သည် အထည်အလိပ် အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ရောင်းချသည့်
 ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်၏။ တတိယတစ်ဦး၏ အမည်ကား မောင်စားဖြစ်၏။
 မောင်စားသည် စားကုန်သောက်ကုန်တို့ကို ရောင်းချသည့် ကုန်သည်
 တစ်ဦးဖြစ်၏။ စတုတ္ထတစ်ဦး၏ အမည်မှာကား မောင်ကြံဖြစ်၏။ မောင်
 ကြံသည်ကား မည်သည့်ကုန်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ အကြံသမားတစ်ဦး
 ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်ကြံသည် သူငယ်ချင်းများကို ဤသို့အကြံပြု
 ၏။

“သူငယ်ချင်းတို့၊ သူငယ်ချင်းတို့ဟာ ကိုယ့်မြို့ ကိုယ့်ရွာလေးမှာ
 ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် ပြုနေကြရတာက အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှတယ်။
 စည်ကားထည်ဝါလှတဲ့ မင်းနေပြည်တော်သို့တက်ပြီး ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်
 ပြုကြရင် အများကြီး ကြီးပွားချမ်းသာ သွားနိုင်တယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကုန်သည်တို့သည် မောင်ကြဲ၏ အကြံပြုချက်အရ နေပြည်တော်သို့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။ မောင်ကြဲကား သူငယ်ချင်း ကုန်သည်သုံးဦးတို့၏ စရိတ်စက ခံယူမှုဖြင့် အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါလာခဲ့၏။

နေပြည်တော်သို့ ရောက်သောအခါ ကုန်သည်တို့သည် မိမိတို့ ဌာပါလာသော ကုန်များကို လှည့်လည်ရောင်းချကြ၏။ မောင်ကြဲမှာမူ လာကတည်းက မည်သည့်ကုန်မှမပါဘဲ လက်ချည်းလာသဖြင့် နေပြည်တော်တဝိုက် လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ့လာလေ၏။

ကုန်သည်များသည် ကုန်များရောင်းချပြီးသောအခါ မိမိနေရပ် သို့ပြန်ရန် စီစဉ်ကြလေ၏။ သို့ဖြင့် မောင်ကြဲအား . . .

“ကဲ . . . သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ပြီးလို့ နေရပ် ပြန်ကြရတော့မယ်၊ သူငယ်ချင်းကတော့ လာတုန်းကလည်း ဘာမှမပါ၊ ပြန်လည်း ယူသွားစရာလည်း ဘာမှမရှိဆိုတော့ ပြန်လိုက်မှာလား၊ နေခဲ့ဦးမှာလား။ နေခဲ့ဦးမယ်ဆိုလည်း သူငယ်ချင်းအတွက် စရိတ်စက ငါတို့ ပေးထားခဲ့မယ်”

“ငါမလိုက်လိုသေး၊ နေပြည်တော်မှာ နေခဲ့ဦးမယ်”

ဤသို့ဖြင့် သူငယ်ချင်း ကုန်သည်သုံးဦး ပြန်သွားကြရာ မောင်ကြဲမှာ နေပြည်တော်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မောင်ကြဲသည် နေပြည်တော်၌ နေရေးထိုင်ရေးအတွက် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်ကို အကြံထုတ်လေ၏။ သူ့အနေဖြင့် မည်သည့်ရောင်းချစရာ ကုန်ပစ္စည်း အရင်းအနှီးပစ္စည်း မရှိသဖြင့် အရင်းအနှီးမရှိဘဲ ရောင်းချ၍ ရသော အရာကို စဉ်းစားကြံဆလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် စဉ်းစားရင်းဖြင့် အတွေးအခေါ်ပါသော အဓိပ္ပာယ်ရှိ သော “စကား”ကို ပြောဆိုရောင်းချလျှင် ကောင်းမည်ဟု အကြံဖြစ်လေ ၏။ သို့ဖြင့် သူ့စကားကို (စကာကုန်သည်)ဟု အမည်ပေးလေ၏။ ထိုသို့ အမည်ပေးပြီးနောက် “စကားကုန် ဝယ်ကြမလား”ဟု တစ်လမ်းဝင် တစ် လမ်းထွက် လှည့်လည်၍ အော်ဟစ်ရောင်းချလေ၏။

ထိုသို့ စကားကုန်ဟူ၍ ရောင်းချသံကို ကြားရသူအပေါင်းတို့

သည် အထူးအဆန်းအဖြစ် ခံစားကြရလေ၏။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှလည်း မကြားဖူးသော၊ မမြင်ဖူးသော ကုန်တစ်မျိုးကို ဝယ်ယူရမှာ ဈေးကြီးမှာဟု ထင်သဖြင့် သာမန်လူတို့ မဝယ်ရဲကြချေ။

သူဌေးတန်းသို့ ရောက်သောအခါ သူဌေးတို့က ခေါ်ယူမေးမြန်းကြ၏။

“အမောင်က လူထူးလူဆန်းပါလား၊ သူများကုန်သည်တွေက ဆန်စပါး၊ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ အဝတ်အထည်၊ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ စားကုန် သောက်ကုန်၊ အလှကုန်တို့ကို လှည့်လည်ရောင်းချကြပြီး အမောင်က တော့ စကားကို ကုန်အဖြစ် ရောင်းတာကိုတော့ အခုမှ တွေ့ဖူး၊ ကြားဖူး တယ်။ အမောင်က စကားတွေပြောပြီး ဘယ်လောက်ဈေးနဲ့ ရောင်းမှာ လဲ”ဟု မေးကြ၊ မြန်းကြ၊ စုံစမ်းကြ၏။

“ကျွန်တော်၏ စကားကုန်က တန်ဖိုးသတ်မှတ်လို့ မရပါ။ သူဌေး မင်းတို့ရဲ့ ဂုဏ်ရည်ကိုလိုက်ပြီး ဉာဏ်ရှိတိုင်း တန်ဖိုးတက်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အခုမှ ရောက်စပေါက်စ ကုန်သည်အသစ်မို့ လျှော့ ပေါ့ပြီး ရောင်းပါမယ်”

“အမောင်စကားက ဘာစကားတွေမို့လို့လဲ”

“တန်ဖိုးပေးပြီးမှ ပြောနိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော့်စကားရဲ့တန်ဖိုး အနတ္တကို လက်တွေ့အသုံးချပြီးမှ အကျိုးရှိတာကို သိကြပါလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ အမောင့်စကားက ဘယ်နှစ်ခွန်းရှိလို့လဲ”

“စကားကြီးလေးခွန်းပါ။ တစ်ခွန်းကိုယ် တစ်သိန်းစီတန်ပါတယ်။ လေးခွန်းလေးသိန်း ပေးရပါလိမ့်မယ်”

မောင်ကြံ၏ စကားကုန်တန်ဖိုးကို ကြားသိရသော သူဌေးမင်း များမှာ တန်ဖိုးကြီးပြီး မည်သည့်စကားမှန်းလည်း မသိသဖြင့် မဝယ်ရဲကြ ပေ။

သို့သော်လည်း မောင်ကြံသည် သူ၏ စကားကုန်ကို ဈေးမလျှော့ဘဲ လှည့်လည်၍ ရောင်းမြဲရောင်းနေ၏။ ထိုသို့ အထူးအဆန်း စကား ကုန် ရောင်းနေသည်ကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားကြားပြီး ဘုရင့် ရွှေနားတော်အထိ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်ကြီးသည်

မှူးမတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်လေ၏။

“ငွေတန်ဖိုးမှာ အကြောင်းမဟုတ်၊ ဂုဏ်ပကာသန အရေးကြီး လှပေတယ်။ ယခုလို အထူးအဆန်း ပစ္စည်းတစ်မျိုးကို ငါ၏တိုင်းပြည်မှာ တကူးတက လာရောက်ရောင်းနေပါလျက်နဲ့ မဝယ်မိလိုက်ပါက အတိုင်း တိုင်း အပြည်ပြည် မင်းတို့ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချခြင်းကို ခံရပါလိမ့်မယ်”

“မှန်ပါ။ ဝယ်သင့်ကြောင်းပါ ဘုရား၊ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားမှု ရှိမှာပါ”

အမတ်ကြီးတို့ကလည်း ဝယ်သင့်ကြောင်း လျှောက်တင်ကြ သဖြင့် မောင်ကြံကို နန်းတော်သို့ ခေါ်ယူလေ၏။

“ကဲ... မောင်မင်းရဲ့ စကားကုန်ကို ငါဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဘဏ္ဍာငွေနဲ့ ဝယ်ယူမယ်၊ မောင်မင်းရဲ့စကား ဘယ်လောက်တန်သလဲ။ စကားက ဘယ်နှစ်ခွန်းလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စကားက တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရပါ။ ဝယ်ယူသူ လူပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အဆင့်အတန်းကို ပိုပြီး တန်ဖိုးက တက်ပါတယ်။ ယခု အရှင်မင်းမြတ်က ဝယ်ယူမယ်ဆိုတော့ တန်ဖိုးက ပိုပြီးတော့တောင် ဖြတ် လို့မရတော့ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စကားကို လျှော့ပေါ့ပြီး ရောင်းချပါမယ်။ စကားတစ်ခွန်းကို ငွေအသပြာ ငါးသိန်းစီ တန်ဖိုးထား ပါတယ်။ စကားလေးခွန်း အသပြာ သိန်းနှစ်ဆယ်ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ငွေအသပြာက အဓိကမဟုတ်ဘူး၊ မောင်မင်း တန်ဖိုးထားသလောက် ရစေရမယ်၊ မောင်မင်းရဲ့ စကားကို ပြောပေတော့”

“ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ စကားက တန်ဖိုးကြီးပါသဖြင့် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ အလယ်မှာ မပြောကြားလိုပါ။ ဝယ်ယူသူက အရှင်မင်းမြတ်သာ ဖြစ်ပါ သဖြင့် တန်ဖိုးရှိတဲ့ စကားကို အရှင်မင်းကြီး တစ်ဦးတည်းသာ ကြားသင့် ရသင့်ပါတယ်။ မဝယ်ယူသူ တခြားသူများ လုံးဝမကြားသင့်ပါ။ ထို့ကြောင့် အရှင်မင်းကြီးနှင့်သာ နှစ်ကိုယ်ကြား ရောင်းသူဝယ်သူ ပြောကြားလိုပါ တယ်”

သို့ဖြင့် နန်းတော် ဘုရင်ခန်းမဆောင်ထဲသို့ မောင်ကြံကို ဘုရင် က ခေါ်ယူသွားပြီး နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောစေသည်။

ထိုအခါ မောင်ကြံက သူ၏စကားကို ဘုရင်အား နှစ်တိုယ်ကြား ပြောကြားရောင်းလေသည်။

ငါးသိန်းတန် (စုစုပေါင်း သိန်းနှစ်ဆယ်တန်) စကားကြီးလေးခွန်း မှာ . . .

၁။ သေချင်သော်လည်း မသေရ

၂။ နေချင်သော်လည်း မနေရ

၃။ မလိုချင်သော်လည်း ရ

၄။ လိုချင်တိုင်းလည်း မရ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ မိမိထင်ထားသည်က တစ်မျိုး၊ ကြားရသည်က တစ်ခြား၊ ထူးမခြားနား ကြားဖူးနားဝ လူတိုင်းပြောနေကြသည့် စကားများသာဖြစ်ရာ အတော်ကို စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

“အိမ်း . . . မောင်မင်းကတော့ မောင်ကြံဆိုတဲ့အတိုင်း အကြံပိုင်ပါပေတယ်။ တကယ့် ကလိမ်ဉာဏ်သမားပေပဲ။ ကလေးကအစ လူတိုင်း ကြားဖူးနားဝ သိပြီးသား စကားကို ငါလိုဘုရင်ကိုတောင်မှ ယုံအောင်ပြော၊ အပြစ်လွတ်အောင် လှည့်စားရောင်းချနိုင်ပေမယ်။ မောင်မင်းက ငါ့ကို ပါးနပ်စွာနဲ့ တပတ်ရိုက်ပေတာပဲ။ အဲ . . . ကတိအတိုင်း တည်စေရမှာပေါ့လေ”

ဘုရင်သည် မောင်ကြံအား အသပြာ ငွေသိန်းနှစ်ဆယ်ပေး၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။ မူးမတ်ဗိုလ်ပါတို့မှာ အဆောင်တော်ထဲမှ ဘုရင်ထွက်လာမှာကို စောင့်မျှော်နေကြ၏။ ဘုရင်ဝယ်လိုက်သည့် စကားကုန်ကိုလည်း ကြားချင်ကြ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မောင်ကြံ၏ တပတ်ရိုက် လှည့်စားသွားမှုအပေါ် တွေးတွေးပြီး မိမိကိုယ်ကို ရှက်လာ၏။ သို့ဖြင့် နန်းမဆောင်ထဲမှ လုံးဝမထွက်တော့ဘဲ ရှိလေ၏။ စားတော်ချိန်တွင်လည်း စားတော်ပွဲကို ဘုရင်ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ပို့စေပြီး ပွဲတော်ဆက် တစ်ဦးတည်းကိုသာ ဝင်ခွင့်ပြု၏။ မည်သူ့ကိုမှ ဘုရင်က ခေါ်ယူတွေ့ဆုံခွင့် မပြုဘဲ ဝင်ခွင့်၊ တွေ့ခွင့်မပြုချေ။ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါများမှာလည်း ဘုရင်၏အဖြစ်ကို မည်သို့မှ နားလည်၍ မရကြချေ။

ဘုရင်သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တွေးတွေးပြီး ရှက်အားပိုလာလေ၏။ သို့ဖြင့် ငါသည် ဘုရင်ဖြစ်ပြီး ဤမျှတိုးရသလောဟု စဉ်းစားကာ လူဖြစ်နေလို့ အပိုဘဲဟု ယူဆကာ သေမှကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လျက် ညကြီးသန်းခေါင် အချိန်တွင် နန်းတော်မှ တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့၏။ ရေထဲခုန်ဆင်းသေရန် ဆုံးဖြတ်လျက် မြစ်ကမ်းဆိပ်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

မြစ်ကမ်းဆိပ်တွင် လူငါးယောက်ဖက်ခန့် ကြီးမားသော ပညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိ၏။ ထိုပညောင်ပင်ကြီးတွင် ဘီလူးတစ်ကောင်နေ၏။ ထိုဘီလူးမှာ ဝေဿဝဏ္ဏ နတ်မင်းကြီးထံမှ ပညောင်ပင်အနီးသို့ ညပိုင်းတွင် ဝင်လာသူကို ဖမ်းစားပိုင်ခွင့် ရထားသည့် နတ်ဘီလူးဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ညဉ့်သန်းခေါင် အချိန်တိတိ၌ အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း (လုံးချင်တည်း) လာသူကိုမူ စိတ်ကကြံတိုင်း ပြည့်စုံစေနိုင်သော ဣစ္ဆာသယ ပတ္တမြားတစ်လုံးကိုပေးပြီး မစားရဘဲ ပြန်လွှတ်ခွင့်ကို အမိန့်ရထား၏။

ယခုလည်း ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ အချိန်တိတိ ဖြစ်နေရာ တစ်ကိုယ်တည်းရောက်လာသော ဘုရင်ကို ဘီလူးကြီးက...

“အဖော်ပါသလား” ဟုမေး၏။

“မပါ” ဟု ဘုရင်ကြီးက ဖြေလေ၏။

သို့ဖြင့် ဘီလူးကြီးက အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပြီး...

“ရှေ့... ဝေဿဝဏ္ဏ နတ်မင်းကြီးရဲ့ ဣစ္ဆာသယ ပတ္တမြားကို အသင်မင်းကြီး ယူပြီးပြန်ပေတော့။ အသင်မင်းကြီးနဲ့ ထိုက်တန်လို့ရတာ” ဟုဆိုပြီး ပေးလေ၏။

ဘုရင်ကြီးသည် ပတ္တမြားကိုယူပြီး ပြန်ရနိုး၊ ရေထဲခုန်ချပြီး သေရနိုးဖြင့် ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေ၏။ လာရခြင်းအကြောင်းကိုလည်း ဘီလူးကြီးအား ရှင်းပြ၏။

“အသင်လူသား မင်းကြီး၊ လူ့အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ ရခဲ့ပါဘိ မဟုတ်လား၊ မောင်ကြံပြောသွားတဲ့စကား မှန်နေတာဘဲ၊ မင်းကြီး သေချင်မှတော့ ရေထဲခုန်ချပြီး သေစရာမလိုပါဘူး၊ အသင့်ကို ကျွန်ုပ်က ဖမ်းစားလိုက်ရုံပဲ။ ယခု သင့်ကို ကျွန်ုပ်စားလို့မရဘူး။ သင်လည်း သေချင်

တိုင်း သေလို့မရဘူး။ မလိုချင်ဘဲနဲ့လည်း ကုက္ကသယ လိုတိုင်းရ ပတ္တမြားကို မင်းကြီးရနေပြီ မဟုတ်လား။ အသပြာ သိန်းနှစ်ဆယ်ထက်မတန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အရာဘဲ။ ဤပတ္တမြားကို ရနေပြီးမှ လောကမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာ လိုသေးလို့လဲ။ မင်းကြီး အသက်သေစရာ မလိုတော့ပါဘူး”ဟု ပြောလေ၏။

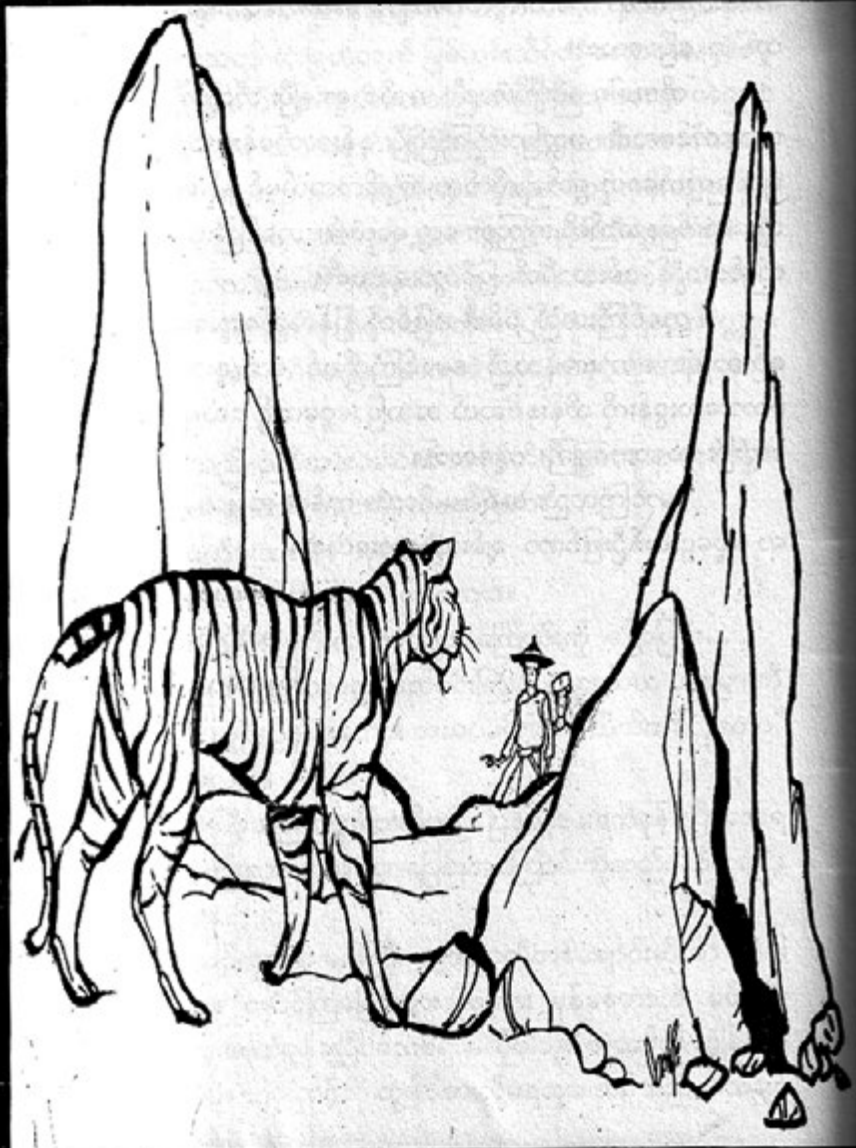
ထိုအခါမှ မင်းကြီးလည်း အသိတရားရပြီး ဘီလူးကြီးကို ကျေနပ်အထူးတင်လေ၏။ ပတ္တမြားကိုကြည့်ပြီး နန်းတော်ခန်းမထဲကို ယခုချက်ချင်း ရောက်စေဟု ရွတ်ဆိုလိုက်ရာ အမှန်တကယ်ပင် နန်းတော်ခန်းမထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရလေ၏။ ဘုရင်ကြီးလည်း အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်သွားရလေ၏။

ဘုရင်ကြီးသည် မိမိ၏အဖြစ်ကို ပြန်လည်တွေးတော သုံးသပ်စဉ်းစားရာ စကားကုန်သည် မောင်ကြံကိုပင် ကျေးဇူးတင်မိလေ၏။ စကားလေးခွန်းကို သိန်းနှစ်ဆယ် အသပြာငွေပေး၍ ဝယ်ရကျိုးနပ်ပြီဟု တွေးပြီး သဘောကျကြီး ကျလေ၏။

မောင်ကြံလည်း အရင်းမပါသော ကုန်၏ အမြတ်များစွာ ရလေရာ သူ့ဌေးတစ်ဦးဖြစ်ကာ ချမ်းသာသွားလေ၏။

ရကနာပန်းခင်းမဂ္ဂဇင်း
အတွဲ(၇) အမှတ်(၆)
ဩဂုတ်လ ၂၀၀၂ခုနှစ်

၁၅။ ငနုမ်းယောဗ္ဗ

ငနှမ်းယေရွာ

ရွေးအခါက ရခိုင်တို့ဒေသတွင် ငနှမ်းယေဟူသော ရွာတစ်ရွာ အမည်တွင်ပြီး ရှိခဲ့လေ၏။

“ငနှမ်း”ဟူသည်မှာ မနူးမနပ် ရွေးပေါပေါ အတတ် ဖြစ်နေသူကို ရခိုင်တို့အခေါ်ဖြင့် ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ “ယေ”ဟူသည်မှာ အရွယ်ရောက်ပြီး လူပျိုလူရွယ်တို့ကို သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အရွယ်ရောက်ပြီး လူပျို လူရွယ်တစ်ဦးကို အမည်သညာ ခေါ်စရာ မသိပါက (မောင်ယေ)ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ဝေါ်နိုင်၏။ “ငနှမ်းယေ”ဟူသည်မှာလည်း အရွယ် ရောက်ပြီး မနူးမနပ် အတတ် လူရွယ်ဟူ၍ပင် အဓိပ္ပာယ်ရောက်လေ၏။

ထိုရွာမှ လူများမှာလည်း တစ်ရွာလုံးလိုလိုပင် မျိုးနှင့်ရိုးနှင့် အတတ် မနူးမနပ်များ ဖြစ်ကြရာ တစ်ရွာလုံးကိုခြုံ၍ “ငနှမ်းယေရွာ”ဟု တွင်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုရွာ၏ အနောက်ဘက်တွင် သစ်ပင်သစ်ရိပ် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် တောစပ်တောင်တန်းကြီး တစ်ခုရှိ၏။ ထိုတောင်တန်းကြီးသည် တစ်ရွာလုံး၏ အကျိုးကို သယ်ပိုးနေ၏။ သစ်ဆိုသစ်၊ ထင်းဆိုထင်း၊ ဝါးဆိုဝါး၊ ဟင်းဆိုဟင်း စသည်ဖြင့် ထွက်ရှိ၏။

တစ်နေ့တွင် ရွာသားတို့သည် တောင်ပေါ်သို့ ထင်းခွေ(ထင်းရှာ ထင်းခုတ်)ရန် သွားကြ၏။ ထိုအခါ အိမ်နှစ်အိမ်မှ “ဟတ်ဖူး”နှင့် “ဗာလာချာ”ဟု အမည်ပြောင် မှည့်ခေါ်ခြင်းခံထားရသည့် လူရွယ်နှစ်ဦးလည်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တောထဲ၌ ထင်းခွေ၊ ထင်ခုတ်ရင်း ရွာသားများနှင့် လူစုကွဲသွားကြ၏။ သူတို့သည် ယခုကဲ့သို့ ထင်းခုတ်ရန် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ တောင်ပေါ်သို့ လာဖူးကြသူများ မဟုတ်သဖြင့် ရွာပြန်ရန် လမ်းစရှာမရဘဲ လမ်းပျောက်ကာ မျက်စိလည်လမ်းမှားလျက် ရှိကြ၏။ လမ်းစရှာရင်း လမ်းပျောက်ရင်းဖြင့် တောထဲမှာ တစ်လည်လည်ဖြစ်ကာ နေဝင်မိုးချုပ်သွားလေ၏။ တောထဲမှာပင် အိပ်စက်ကြရ၏။

နေရာကောင်းသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းမှာပင် ညအိပ်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ အိပ်သည့်အခါလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလယ်ကောင်မှအိပ်ရန် နေရာလှကြ၏။

“ဟေ့ကောင်၊ ငါ... ငါကြောက်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ အလယ်ကပဲ အိပ်မယ်၊ မင်းဒီဘက်အစွန်ကအိပ်”

“အောင်မယ်၊ ငါလည်း ကြောက်တတ်တာပဲ၊ ငါလည်း အလယ်က အိပ်မှာပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် “ဟတ်ဖူး”နှင့် “ဗာလာချာ”တို့ နှစ်ဦးမှာ အလယ်ကို ရှာရင်း အလယ်နေရာကို ရှာဖွေမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေကြရ၏။

“မထူးပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး အိပ်ကြတာပေါ့” အလယ်ဆိုသော နေရာကို ရှာမရသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခေါင်းချင်းမော့ကာ အလျားဆန့်တန်းလျက် အိပ်ကြလေ၏။ ဤသို့အိပ်သဖြင့် ခြေထောက်နှစ်ဖက်တို့မှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် ရောက်နေကြ၏။ ထိုသို့အိပ်ပျော်ကြစဉ် ကျားတစ်ကောင်သည် အစာရှာရင်း

ငနှမ်းယေတို့ နှစ်ဦးရှိရာသို့ ရောက်လာ၏။ ကျားလည်း သူတို့ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ စားချင်လာသဖြင့် အနီးသို့ကပ်လာ၏။

ကျားသည် ထူးဆန်းစွာ အိပ်နေကြသော ငနှမ်းယေတို့ကို တွေ့သောအခါ ကြောင်တိကြောင်တောင် ဖြစ်၍သွားလေ၏။ ရုတ်တရက် မစားဝံ့ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

“ဒီလူက တယ်ပြီးထူးဆန်းတဲ့လူပါလား။ အလျားကလည်း ရှည်လိုက်တာ၊ ခေါင်းလည်းမပါဘူး။ ဟိုဘက်ဒီဘက် ခြေထောက်ချည်းဘဲ၊ ဒီလိုလူမျိုး ငါတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ ဘယ်လို လူထူးလူဆန်းလည်းမသိ။ ငါ ဒီလိုကို စားလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ တော်တော်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့လူထင်တယ်”ဟု တွေးပြီး ပတ်ချာလှည့်ကာ ကြည့်၏။

“ဟော... ခေါင်းကလည်း ခါးအလည်မှာပါကလား။ ဟာ... ခေါင်းကလည်း နှစ်လုံးတောင်မှပူးလို့၊ အဘာလေး-အိုး... တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့လူဘဲ ဖြစ်မယ်။ စားလို့ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး။ ငါ့အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”ဟု တွေးလေ၏။ ကျားသည် ငနှမ်းယေတို့ကို ကြည့်ရင်း နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် “ဟတ်ဖူး”သည် အိပ်ပျော်ရာမှ တရေးနိုးလာ၏။ မျက်လုံးကိုမှေးပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျားကိုတွေ့မြင်လေ၏။ ထိုအချိန် သူနှာခေါင်းမှာလည်း နှာချေချင်လာချိန် ဖြစ်၏။ ကျားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်ကြောက်လည်း အလွန်ကြောက်လန့်သွား၏။ သို့ဖြင့် အိပ်နေရာမှ “ဝုန်း”ကနဲ ထလိုက်၏။ ထိုအချိန် နှာကလည်း “ဟတ်ဖူး”ဖြင့် အသံထွက်ပြီး ချေလေ၏။ လက်ကားရား ခြေကားရားဖြင့် ပါးစပ်မှလည်း ကျား... ကျားဟု အော်လေ၏။

ငနှမ်းယေတို့၏ အိပ်ပျော်နေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရ၍ နဂိုကတည်းက ကြောက်စိတ်ဝင်နေသော ကျားမှာ ဟတ်ဖူး၏ ဝရန်းသုန်းကားအော်လိုက်၊ နှာချေလိုက်သည့် အပြုအမူကြောင့် ပို၍ကြောက်လန့်သွားရလေ၏။

“အောင်မယ်လေး၊ လူဆန်းကြီး... လူဆန်းကြီး ငါပြေးမှ” ကျားလည်း လန့်ဖြတ်ကာ သေးမတ်တပ်ယိုလျက် အမြီးကို

ထောင်ကာ ထိုနေရာမှ ဝုန်းကနဲ လွှားကနဲဖြင့် ပြေးထွက်လာခဲ့၏။
နောက်သို့ပင် တစ်ချက်လှည့်မကြည့် ဖြစ်တော့ချေ။ ကျားသည် ပြေးမြဲ
ပြေးရင်း ပြေးလာရာ လမ်းတွင် ခွေးတစ်ကောင်နှင့် တွေ့၏။

“အဆွေကျား၊ အူလျားဖားလျားနဲ့ အာဖြစ်လို့ ပြေးလာရတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မိတ်ဆွေမြေခွေးရယ်၊ လူထူလူဆန်းကို တွေ့လို့
ပြေးလာရတာ။ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့လူ” ဟုဆိုကာ သူတွေ့မြင်
ခဲ့ရသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြလေ၏။

မြေခွေးက မယုံချင်ဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပါ့မလား အဆွေကျားရယ်၊ ဒီလိုလူမျိုး တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
မကြားဖူး၊ မမြင်ဖူးပါဘူး။”

“အခု ကျုပ်မြင်ခဲ့ရတာ တကယ်ဘဲ၊ ကျုပ် အပြေးပြန်လို့သာ
လွတ်လာတာ”

“ဒီလို လူထူးလူဆန်းကို ကျုပ်လည်း မြင်ဖူးချင်ပါဘိ၊ ကျုပ်ကို
လိုက်ပြပါလား အဆွေကျား”

“ဟာ . . . မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ကြောက်တယ်ဗျ”

သို့သော်လည်း မြေခွေးက အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြောဖန်များလာ
သောအခါ ကျားမှာ မနေနိုင်တော့ နောက်ဆုံးတွင် သဘောတူလိုက်ရ၏။

“ဒါဖြင့်လည်း လိုက်ပြပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေမြေခွေးက
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့စိတ် ရှိတဲ့အတွက် မိတ်ဆွေကို ကျုပ်မယုံဘူး။
မိတ်ဆွေရဲ့ အမြီးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အမြီး ပူးချည်ပြီးသွားမှ ကျုပ်လိုက်ပြနိုင်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ကောင်၏အမြီးနှင့် တစ်ကောင်ပူးချည်ကာ
ငနမ်းယေတို့ ရှိရာသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ငနမ်းယေတို့မှာလည်း ကျားပြန်လာနိုးဖြင့်
ကြောက်လန့်ကာ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အမြင့်သို့ တက်နေကြ၏။

ကျားနှင့် မြေခွေးလည်း ထိုသစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာ၏။
ငနမ်းယေတို့ကို လိုက်ရှာနေ၏။ ငနမ်းယေတို့ တက်ရောက်နေသည့်
သစ်ကိုင်းမှာလည်း ရိဆွေးနေသည့် သစ်ကိုင်းဖြစ်နေရာ သူတို့နှစ်ဦး၏

အလေးကို ကြာကြာထိန်းမထားနိုင်သဖြင့် ကျိုးကျကာ ဝုန်းကန်ဖြင့် သစ်ကိုင်းရော လူပါ ပြုတ်ကျလာကြ၏။ ကျားနှင့် မြေခွေး၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ တည့်တည့်ပင် ကျလေ၏။

နဂိုကတည်းက ကြောက်လန့်သန်ဖက်ဝင်နေသော ကျားမှာ ပို၍ကြောက်လန့်သွားကာ ထိုနေရာမှ ဝရမ်းသုန်းကားဖြင့် ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးလေတော့၏။ မြေခွေးမှာလည်း ကျား၏အမြီးတွင် တန်းလန်းကြီးဖြစ်ကာ တောင်တလောင် မောင်တလောင် ဂလုန်ဝှလွန်ဖြင့် ထုတ်မှာ သတ်ယောက်မှာသတ် ဖြတ်ကာ တွဲလောင်းတွဲလီဖြင့် ပါလာလေ၏။

ထိုအဖြစ်ကို တောဝက်တစ်ကောင်သည် တွေ့မြင်လေ၏။ တောဝက်က ကျားကို အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်း၏။ ကျားက ပြောပြ၏။

“ဒီမိတ်ဆွေ မြေခွေးကြောင့်ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် အူယားဖားလျားနဲ့ ပြေးလာရတယ်။ ကျုပ်အပြေးမြန်လို့သာပေါ့။ တော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူထူးလူဆန်းဗျ”

မြေခွေးမှာ တွဲလီတွဲလောင်း အလူးလူး အလိမ့်လိမ့်ဖြင့် ပါလာရရာ မျော့မျော့လေးသာ ရှိတော့၏။ စကားပင် မပြောနိုင်တော့ချေ။

တောဝက်မှာလည်း လူထူးဆန်းဟု ဆိုသဖြင့် ကျားတောင်မှ ကြောက်လန့်ရသည့် သတ္တဝါကို သူလည်းမြင်ဖူး တွေ့ဖူးချင်သဖြင့် ကြည့်ချင်လေ၏။ ငနမ်းယေတို့ရှိသည့် နေရာကို ကျားထံမေးပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

ငနမ်းယေ နှစ်ဦးတို့မှာလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ကျားနောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြန်လာခိုးဖြင့် ကြောက်လန့်နေရာမှာ ပုန်းစရာ မြေတွင်းခေါင်းတစ်ခုကို တွေ့ရရာ ထိုမြေတွင်းခေါင်းထဲသို့ ဝင်ပုန်းနေကြ၏။

တောဝက်လည်း ငနမ်းယေတို့ကို ရှာဖွေကြည့်ရာ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ထိုသို့မတွေ့ရသဖြင့် တောဝက်သည် ဟိုသွားသည်သွားနှင့် ရှိနေရာမှ ငနမ်းယေတို့ ပုန်းအောင်းနေသည့် မြေတွင်းခေါင်းကို တွေ့သွားလေ၏။ တွင်းခေါင်းထဲတွင် ရှိလိုရှိငြား အမြီးနှင့်ထိုးလျက် စမ်းကြည့်၏။

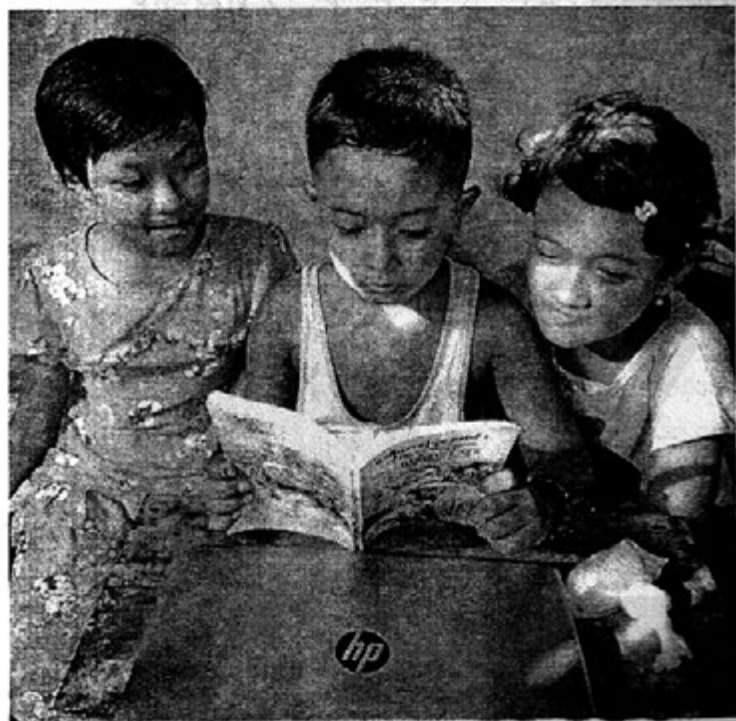
ငနမ်းယေတို့လည်း ဝက်အမြီး တိုးဝင်လာသည်နှင့် ကြောက်

ကြောက်လန့်လန့်ဖြစ်ကာ ဝက်အမြီးကို နှစ်ယောက်သား လက်နှစ်ဖက်
 ဖြင့် တင်းတင်းဆုတ်ကာ တအားဆွဲငင်ထားကြ၏။ ဝက်တင်ပါးကို ခြေစုံ
 ကန်လျက် တအားဆွဲထားခံရသဖြင့် တောဝက်မှာ နာကျင်ပြီး ကြောက်
 လန့်ကာ တက္ကီတက္ကီဖြင့် တအားအော်လေတော့၏။ တောဝက်အော်သံမှာ
 တစ်တောလုံး ဆူညံသွားလေ၏။

ထိုအချိန် ငနွမ်းယေတို့ ရွာသားများလည်း ဟတ်ဖူးနှင့် ဗာလာ
 ချာတို့ကို တောထဲတွင် ပြန်လာရှာကြချိန်ဖြစ်၏။ တောဝက်အော်သံကို
 ကြားသဖြင့် အသံကြားရာသို့ လူစုရင်း ပြေးလိုက်လာကြ၏။ ဟတ်ဖူးနှင့်
 ဗာလာချာတို့၏ အဖြစ်ကို မြင်သောအခါ တောဝက်ကို ရိုက်သတ်လိုက်ကြ
 ၏။ ထိုအခါမှ တွင်းခေါင်းထဲမှ ဟတ်ဖူးနှင့် ဗာလာချာတို့ ထွက်လာကြ၏။

ရွာသားများမှာ ဟတ်ဖူးနှင့် ဗာလာချာတို့၏ အဖြစ်ကို နားဆင်
 မြင်တွေ့ရလျက် ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်ဖြင့် ရွာသို့ပြန်လာကြ၏။ တောဝက်
 တစ်ကောင်လည်း ရလာခဲ့လေ၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂဇင်း

၁၆။ ငပျင်းယေ

ငပျင်းယေ

ရှေးအခါက ရွာတစ်ရွာ၌ မုဆိုးမတစ်ဦးတွင် သားယောက်ျားလေးတစ်ဦး ရှိလေ၏။ အရွယ်ရောက်၍ လူလားမြောက်သည့်တိုင်အောင် မည်သည့်အလုပ်ကိုမှလည်း မလုပ်ဘဲ မိခင်ရှာကျွေးသမျှကို စားပြီးအိပ်၊ အိပ်ပြီးစားဖြင့်သာ ရှိနေ၏။ ကြာသော် သူ့အမည်ရင်းပျောက်ကာ ငပျင်းထွေ (ငပျင်းယေ)ဟူ၍ တစ်ရွာလုံးက ခေါ်ဝေါ်ကြလေရှိ၏။

သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ ငါးရှာ၊ ဟင်းခူး၊ သွားကြလျှင်လည်း ငပျင်းထွေမှာ အိပ်ရာထဲတွင် မိန်း၍သာ နေရစ်ခဲ့၏။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ကို အိပ်ရင်းနှင့်သာ အချိန်ကုန်လေ့ရှိ၏။ မိခင်မုဆိုးမမှာ ပြောမရ ဆိုမရစွာဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ရှာဖွေကျွေးမွေးလာခဲ့ရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလကြာလာရာ မိခင်ဖြစ်သူလည်း လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့၍ ကြီးကျယ်စွာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။ သို့ဖြင့် ငပျင်းထွေသည် တစ်ခုခုလုပ်ရန် စဉ်းစားလေ၏။

အိမ်နီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဝါးခြမ်း၊ ဝါးလုံးပိုင်းများကို ရှာဖွေ
ကောက်ယူလျက် ငါးထောင်၊ ငါးဖမ်းသည့် မြူးတစ်လုံး ရက်လုပ်လေ၏။
ပြီးသောအခါ မြူးထဲတွင် ထမင်းတစ်ဆုပ်ထည့်၍ ရွာပြင်သို့ ထွက်သွား
လေ၏။ ရွာပြင်တောစပ် တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
၏ ခွကြား၌ မြူးကို တင်ထားခဲ့ပြီး အိမ်ပြန်လာကာ အိပ်လေတော့၏။

ငပျင်းထွေမှာ သူထုံးစံအတိုင်း အိပ်လိုက်စားလိုက်ဖြင့် နေလာခဲ့
ရာ ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါမှ သူတင်ထားခဲ့သည့် မြူးကိုသတိရ
လေ၏။ သို့ဖြင့် အခြေအနေကို သိရှိရန် တောစပ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

မြူးထဲတွင် ဗျိုင်းတစ်ကောင် ကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။
ဗျိုင်းကို မြူးထဲမှ ထုတ်ယူပြီး ဖင်ပြန်၊ ခေါင်းပြန် ကြည့်ရှုလေ၏။ ဗျိုင်းကို
အိမ်သို့ လက်ဖြင့် ကိုင်ယူသွားရမှာကို ပျင်းသဖြင့် . . .

“ကိုင်း . . . ဗျိုင်း၊ ငါတို့အိမ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ပျံသွားပေတော့။
ငါတို့အိမ်ဟာ ရွာရဲ့မြောက်ဘက် အစွန်ဆုံးမှာရှိလေရဲ့။ အိမ်ရောက်ရင်
အမေ့ကိုပြော၊ တခြမ်းကို အခုစားဖို့ချက်၊ ကျန်တစ်ခြမ်းကို မနက်ဖြန်
စားဖို့ ကင်ထားလို့ပြော၊ ငါနောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်လာခဲ့
မယ်”

ငပျင်းထွေသည် အတော်အတန် ကြာသောအခါ အိမ်သို့ပြန်
ရောက်လာပြီး ထမင်းစားရန် လုပ်လေ၏။ ထမင်းပိုင်းတွင် ဗျိုင်းသား
ဟင်းမပါသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မိခင်အား မေးလေ၏။

“အမိ ဗျိုင်းသားဟင်း ဇာ(ဘယ်)မှာလဲ”

“ဟေ့ . . . ငပျင်း၊ နင့်အတွက် ဗျိုင်းသားဟင်း ငါ့မှာ ဇာကရဖို့လဲ၊
ရှိတာနဲ့စား”

“မဟုတ်အမိ၊ ကျုပ် ဗျိုင်းတစ်ကောင်ရတယ်” ဟုဆိုကာ စိကာ
ပတ်ကုံး ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မိခင်က . . .

“ဗျိုင်းကိုရလျှင် ရိုက်သတ်ပြီးမှ ယူလာရတယ်” ဟု ပြောပြလေ
၏။

ငပျင်းထွေသည် မိခင်စကားကို မှတ်သားထားပြီး နောက်နေ့
တွင်လည်း ဗျိုင်းရှာထွက်ခဲ့လေ၏။ ဗျိုင်းကို ရိုက်သတ်ရန်အတွက်လည်း

တုတ်တစ်ချောင်းကို ယူလာခဲ့၏။ တောစပ်အနီး တောင်ကုန်းဘို့တမူ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဖြူဖွေးစွာပွင့်နေသော မှိုများကို တွေ့ရလေ၏။ ငျပျင်းထေ့မှာ ဖြူဖွေးနေသော မှိုများကို ဗျိုင်းဟုထင်မှတ်ကာ တုတ်ဖြင့်ရိုက်လေ၏။ မှိုများမှာလည်း အားလုံးကြော့မွသွားလေ၏။ မှိုအကြေများကို ကောက်ယူပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မိခင်အား ဝမ်းသာအားရ ပြောလေ၏။

“အမိ. . . ကျွန်တော် ဗျိုင်းအများကြီး ရလာခဲ့တယ်” ဟု ပြောပြီး မိခင်ကို ပြလေ၏။ မိခင်မှာ ကြော့မွနေသော မှိုများကို တွေ့ရသဖြင့်. . .

“နင့်ဟာက ဗျိုင်းမှမဟုတ်တာ၊ ဒါကို တောင်ပို့မှိုလို့ ခေါ်တယ်။ မှိုတွေ့ရင် တုတ်နဲ့ မရိုက်ရဘူး။ ဓားဦးကလေးနဲ့ ဒီလိုဒီလို (ဒေပိုင် ဒေပိုင်) တူးဆွဲပြီး ဆွဲနှုတ်ယူရတယ်” ဟု သင်ပေးပြောပြလေ၏။

ငျပျင်းထေ့သည် ထိုစကားကို မှတ်သားထားပြီး နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလျှင် ဓားတစ်ချောင်းယူကာ တောထဲသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ တောထဲသို့ရောက်လျှင် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်၌ ပျားအုံတစ်အုံကို တွေ့ရလေ၏။ ဆောင်းတွင်းကာလ ဖြစ်သဖြင့် ပျားအုံမှာ ဆီးနှင်းများဖြင့် ဖြူဖွေးနေ၏။ ၎င်းကို ငျပျင်းထေ့က ဧရာမတောင်ပို့မှိုကြီးဟု ထင်မှတ်ကာ ပျားအုံကို ဓားဦးဖြင့် ထိုးချလေ၏။

ပျားများက တဝုန်းဝုန်းယုံကာ ငျပျင်းထေ့ (ငျပျင်းယေ)၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိုးကိုက်ကြလေ၏။ ငျပျင်းထေ့သည် ပျားအုံကို အတင်းပင်အညှာမှဓားဖြင့် ပိုင်းဖြတ်ယူကာ ထွက်ပြေးလေ၏။ ပျားများလည်း သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာကာ ထိုးကိုက်ကြ၏။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်၍ မိခင်အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေရာ. . . ပျားအုံသာဖြစ်ကြောင်း၊ ပျားအုံကိုတွေ့ကာ ပျားအုံအောက်မှ မီးရှို့၍ မီးခိုးမှုင်း တိုက်ပေးရကြောင်း သင်ပြ ပြောပြလေ၏။ ငျပျင်းယေလည်း ပျားဆိပ်တက်ကာ တစ်ပတ်ခန့် မထနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ပျားအုံရှာထွက်ခဲ့ပြန်၏။ တောစပ်အနီးတွင် နေစာလှုံရင်း အိပ်ပျော်နေသော ချေ(ဂျီ)တစ်ကောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ချေ(ဂျီ)မှာ နေထွက်ရာဘက်သို့ စအိုဖင် လှည့်ပြုလျက်

ရှိ၏။ ချေ၏စအိုမှာ နေရောင်ကြောင့် နီရဲနေသဖြင့် ပျားအုံဟု ထင်မှတ်ကာ မီးရှူးမီးတုတ်ဖြင့် ထိုးလေ၏။ ချေ(ဂျီ)လည်း မီးလောင်ခံရသဖြင့် လန့်ဖျတ်ကာ ဝုန်းကနဲထပြီး အော်မြည်ခုန်ပေါက်ကာ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးလေတော့၏။

ထိုနေ့အဖို့ ငပျင်းထွေမှာ ဘာမှမရခဲ့ဘဲ လက်ချည်းသာ အိမ်ပြန်လာခဲ့ရ၏။ မိခင်အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရာ ချေကိုတွေ့လျှင် မီးမရှို့ရ၊ ကြိုးကွင်းစွပ်ပစ်ပြီး ဖမ်းယူရသည်ဟု သင်ပေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ငပျင်းထွေသည် ချေ(ဂျီ)ရှာရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ တောထဲတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ တရားအားထုတ်နေသော တောပျော်ရသေ့အိုတစ်ပါးကို တွေ့ရလေ၏။ ရသေ့၏ သင်္ကန်းမှာလည်း သစ်ခေါက်ဆိုးရောင် ဖြစ်နေရာ ချေ၏အရောင်အဆင်းနှင့် တူသဖြင့် ငပျင်းထွေသည် ရသေ့အိုအား ချေတစ်ကောင်ဟု ထင်မှတ်လေ၏။ သို့ဖြင့် ရသေ့အနီးသို့ အသာအယာ တိုးကပ်သွားပြီး ကြိုးကွင်းစွပ်ကာ ချည်နှောင်လေ၏။ ရသေ့လည်း အိုမင်းနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် အားချင်းမမျှ ရှုန်းမရဘဲ ရှိလေ၏။ ငပျင်းထွေသည် ရသေ့ကိုထမ်းကာ အိမ်သို့အပြေးလာခဲ့၏။

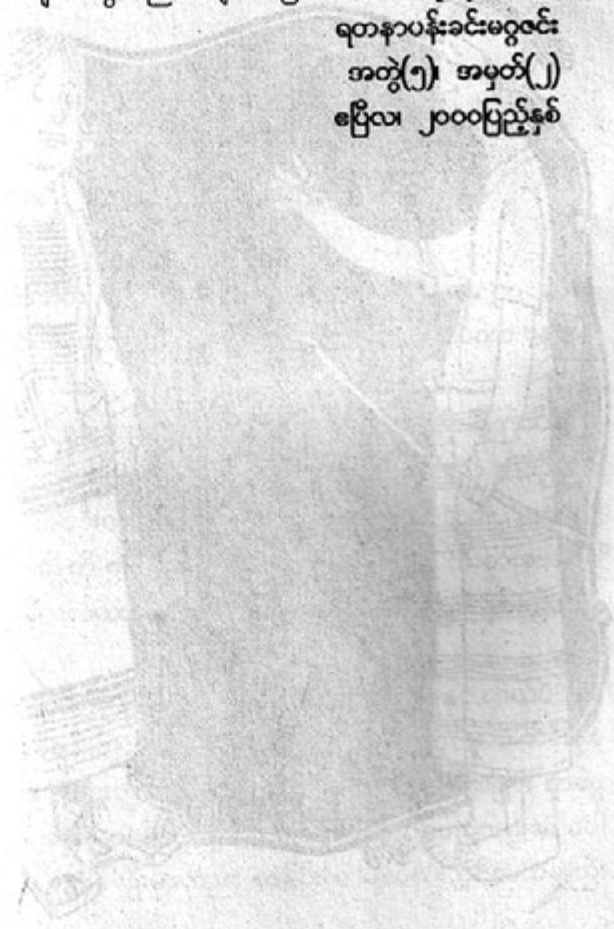
မိခင်ဖြစ်သူမှာ သား၏အပြုအမူကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားရလေ၏။ ရသေ့အိုကို ပခုံးပေါ်မှ ချစေလျက် ချည်နှောင်ထားသည့် ကြိုးများကို ဖြည်ခိုင်း၏။ အိပ်ပေါ်သို့ ပင့်ဆောင်ပြီး မိမိသား၏ ရူးပေါပေါ မသိနားလည်မှုကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် တောင်းပန်လေ၏။ ဆွမ်းကွမ်းများ ဆက်ကပ်လေ၏။ ငပျင်းထွေကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ်ဦးချ တောင်းပန်ခိုင်း၏။ ချေ(ဂျီ) တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ဘဲ တရားအားထုတ်နေသည့် ရသေ့တစ်ပါးသာဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။ ရသေ့ ရဟန်းတို့ကိုတွေ့လျှင် ဦးချကန်တော့ရကြောင်း သင်ပြလေ၏။ ရသေ့အိုမှာလည်း နားမလည်မှုအတွက် သည်းခံကာ ခွင့်လွှတ်ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသောအခါတွင်လည်း ငပျင်းထွေသည် တောထဲသို့ ရသေ့အရှာထွက်ပြန်၏။ တောစပ်၌ တောင်ကမူလေး တစ်ခုပေါ်တွင် နေစာလှူရင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ကျားတစ်ကောင်ကို

တွေ့ရလေ၏။ ကျား၏ အရောင်အဆင်းမှာ နီဝါရောင်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျားဟုမထင်ဘဲ ရသေ့ဟုထင်မှတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ငပျင်းယေသည် ပါလာသည့် ဆွမ်း၊ ကွမ်းများကို ကျားရှေ့သို့ တိုးပေးကာ အကြိမ်ကြိမ် ဦးချလေ၏။ ကျားသည် သားစားသတ္တဝါဖြစ်ရကား သူ့ရှေ့သို့ အလိုအလျောက် ရောက်လာသော၊ အကြိမ်ကြိမ် ဦးချနေသော ငပျင်းထွေကို မည်သို့မြင်သည်မသိ၊ မျက်စေ့နောက်လာကာ အဆင်သင့် စားရက်ကြံ့သဖြင့် ကိုက်စားလိုက်လေ၏။

သို့ဖြင့် ငပျင်းထွေလည်း ကျားစားဖြစ်ကာ သေဆုံးရလေ၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂ္ဂဝင်း
အတွဲ(၅) အမှတ်(၂)
ဧပြီလ၊ ၂၀၀၀ပြည့်နှစ်

၁၇။ လူထူးဆန်းများ

လူထူးဆန်းများ

ရှေးအခါက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် နေထိုင်ကြသော သူတို့သည် လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုလုပ်ကာ နေထိုင်စားသောက်ကြလေ၏။

လယ်ပိုင်ရှင်၊ ယာပိုင်ရှင် (သော်ဒလီ)များလည်း ရှိကြလေ၏။ ထိုအထဲမှ လယ်ယာမြေပိုင်ရှင် တစ်ဦးမှာ သီးခြားထူးခြားသူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ နာမည်ကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ထိုမြေပိုင်ရှင်သည် သူ၏ လယ်ယာမြေများထဲမှ အချို့ကို တစ်ခြားလယ်လုပ်လိုသူများအား သီးစားခအဖြစ် ငှားရမ်းပြီး ကျန်လယ်ယာမြေကို လူငါးဆယ်လောက်ခန့်ဖြင့် နှစ်စဉ်လယ်လုပ်လေ၏။

လယ်လုပ်ချိန် မိုးဦးကျရာသီ ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် လယ်ပိုင်ရှင်သည် လယ်လုပ်ရန် လူငှားရှာရစမြဲ ဖြစ်၏။ ယခုနှစ်တွင်မူ ခါတိုင်းနှစ်များနှင့် မတူဘဲ လူထူးလူဆန်း ဆယ်ယောက်ကို ထူးထူးခြားခြား ရှာဖွေတွေ့ရှိထား၏။ ထိုလူဆယ်ဦးအနက် ငါးဦးမှာ ပေါတိပေါချာ ရူးပေါပေါများ ဖြစ်ကြပြီး ကျန်ငါးဦးမှာလည်း တစ်ဦးက မျက်လုံးသပိတ်သမျှကြီး

ကျယ်သူဖြစ်၏။ ထိုသူကို “မျက်ပြူးကြီး”ဟုခေါ်၏။ နောက်တစ်ဦးမှာ လည်း နားရွက်က ဆန်ပြာသည် ဆန်ကောတမျှကြီး၏။ ယင်းကြောင့် လက်ဖဝါးက လှော်တက်တမျှကြီးသဖြင့် “လက်ဝါးကြီး”ဟုခေါ်၏။ နောက် တစ်ဦးမှာလည်း တစ်တောင်ခန့်မျှ ချွန်ထွက်နေသော နှာခေါင်းရှိသဖြင့် “နှာခေါင်းကြီး”ဟုခေါ်၏။ ကျန်တစ်ဦးမှာ တင်ပါးက နောက်သို့ချွန်ထွက် နေသူဖြစ်၏။ ယင်းကြောင့် သူ့ကို “ဖင်ချွန်း”ဟုခေါ်၏။

“ဒီနှစ်တော့ ငါတို့ကုသိုလ်ကံ ကောင်းတာဘဲ၊ ဘုယေမိ (ကလေး အမေ) လယ်လုပ်မယ့်သူတွေက တကယ်လူထူးလူဆန်းတွေပဲ၊ ပညာရှိ မယ့်သူတွေထင်ရဲ့။ မျက်လုံးကြီးကြီး နားရွက်ကြီးကြီးနဲ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား ဘုယေဖ (ကလေးအဖေ)၊ တစ်ချို့က ရူးရူးပေါ ပေါနဲ့၊ တစ်ချို့ကလည်း ဖင်ချွန်းချွန်း၊ လက်ဝါးကြီးကြီးနဲ့ မဟုတ်ဘူးထင် တယ်”

လယ်ပိုင်ရှင်မှာ လူထူးလူဆန်းများကို လယ်ငှားရရှိသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသော်လည်း လယ်ပိုင်ရှင် ကတော်မှာမူ စိုးစိမ်စိတ် များ ဖြစ်နေ၏။

မိုးဦးကျလာပြီ ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် လယ်ပိုင်ရှင်သည် လယ်လုပ်ရန် အတွက် အစစအရာရာ စီမံပြင်ဆင်လေ၏။

“ကိုင်း . . . အဝေရို့. (အမောင်တို့)၊ မိုးဦးကျလာပြီ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ငါတို့ လယ်လုပ်ငန်း စကြရတော့မယ်။ လယ်ကွင်းမှာ လယ်တဲ တွေ ဦးစွာဆောက်ရမယ်။ ဒီတော့ အမောင်တို့ လူစုခွဲပြီး လယ်တဲဆောက် ဖို့ တိုင်ရယ်၊ ဝါးရယ်၊ ခနိရယ် အရှာထွက်ကြရမယ်။ အမောင်တို့ ငါး ယောက်တစ်ဖွဲ့က တောင်ပေါ်တက်ပြီး ဝါးတိုင်တွေ သွားခုတ်ကြ။ အမောင်တို့ ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့က ခနိသွားခုတ်ကြ။ သွားဆို မနက်ဖြန် စပြီး ခရီးထွက်ကြပေတော့”

လယ်ပိုင်ရှင်သည် လူထူးလူဆန်းများ ဖြစ်ကြသည့် မျက်ပြူးကြီး၊ နားရွက်ကြီးတို့ ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့အား ခနိခုတ်ရန် တာဝန်ပေးပြီး ရူးပေါ ပေါ ငါးယောက်တစ်ဖွဲ့အား ဝါး သစ်တိုင်များခုတ်ရန် ပြောကြားလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် လူထူးလူဆန်းတို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင် ဝါး၊ သစ်

တိုင်၊ ခန့်ရှာရန် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြ၏။ မျက်ပြူးကြီးတို့ လူစုမှာ ခန့်ရွာရန် မြစ်ကြောအတိုင်း လှေတစ်စီးဖြင့် ထွက်လာကြ၏။

မျက်ပြူးကြီးက လှေဦးမှထိုင်၍ ခန့်ပင်များကို ရှာဖွေကြည့်ခဲ့ လာ၏။ နားရွက်ကြီးက နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကားလျက် ရွက်လွင့်နေ ၏။ လက်ဝါးကြီးက သူ၏ကြီးမားသော လက်နှစ်ဘက်ကို လှော်တတ် အဖြစ် အသုံးပြုကာ လှေလှော်၏။ ဖင်ချွန်းက သူ၏ ချွန်ထက်နေသော ဖင်ချွန်းချွန်းဖြင့် ပဲ့ကိုင်လေ၏။ နှာခေါင်းကြီးကား လှေဝမ်းတွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာကာ လှေရွေ့စေရန် သူ၏နှာခေါင်းဖြင့် လေမှုတ်ပေးရ၏။

လက်ဝါးကြီးလည်း လှေကို လှော်မှန်းမသိ လှော်ခတ်လာရာ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ခရီးသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားကြ ၏။ ပင်လယ်ပြင်ဖြစ်သဖြင့် လေကလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်လာ၏။ လှိုင်းကလည်း ကြီးလာ၏။ ထိုအခါမှ သူတို့သည် ပင်လယ်သို့ ရောက်လာ ပြီဆိုသည်ကို သတိပြုမိကြ၏။

“အဝေရို့ (ငါ့လူတို့)၊ လေကလည်း အေးပြီးပြင်းလာတယ်၊ လှိုင်း ကလည်း ကြီးလာတယ်ဆိုတော့ ငါရို့ ပင်လယ်ပြင်ကို ရောက်သွားကြပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်မယ်ထင်တယ်၊ ကမ်းလည်းမမြင်၊ လမ်းလည်း မမြင်ရ တော့ဘူး”

မျက်ပြူးကြီးကလည်း ဆို၏။

“ကဲ... ကဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပေတော့၊ မိုးကလည်း ချုပ် တော့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် လှေကို နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ လှော်ခတ်လာခဲ့ကြ၏။ မိုးမချုပ်မီ ကမ်းသို့ ရောက်လိုလေဖြင့် လက်ဝါး ကြီးက လှေကို အတင်းတအားလှော်ခတ်ခဲ့ရာ ပဲ့ကိုင်သူ ဖင်ချွန်းမှာ ပဲ့ကိုင်၍ မနိုင်တော့ဘဲ လှေဝမ်းလည်း ပေါက်ပြဲသွားပြီး ရေများလည်း ဒလဟော ဝင်လာလေ၏။ ထိုအခါ နှာခေါင်းကြီးက သူ၏နှာခေါင်းထဲမှ နှာခေါင်းချေးများဖြင့် လှေဝမ်းပေါက်ကို ဖာထေးလေ၏။ ဖာထေးသော် လည်း ပိတ်မနိုင်တော့သဖြင့် လှေနှစ်ကာ အားလုံးရေနှစ်လျက် အသက်

ဆုံးရှုံးသွားကြလေ၏။

သူတို့သည် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြလေရာ မျက်ပြူးကြီးသည် မြစ်ကမ်းပါး ရွံ့လတာပြင်တွင် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြင့် ယက်ကယ် ယက်ကယ် သွားနေတတ်သည့် မျက်လုံးပြူးပြူးဖြင့် ငါးတောင်သူခေါ် ငါးပျံပိုဘဝသို့ ရောက်သွားလေ၏။

လက်ဝါးကြီးသည်ကား ပင်လယ်မြစ်ကမ်းပါးတို့တွင် တွင်းအခေါင်းဖြင့် နေတတ်သော လက်တစ်ဖက်ကြီးဖြစ်သည့် အကောင်နီရဲရဲ စသည် ဗလိခေါ် ဂဏန်းလုံးလေးဘဝ ဖြစ်သွားလေ၏။

နားရွက်ကြီးသည်ကား တောထဲတွင် ဆင်ဘဝအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

ဖင်ချွန်းသည်ကား ပင်လယ်ထဲတွင် ကျက်စားသည့် အမြီးရှည်ရှည် ဖင်ချွန်းချွန်းဖြင့် ငါးလိပ်ကျောက် ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားလေ၏။

နှာခေါင်းကြီးသည်ကား ပင်လယ်ထဲတွင် ကျက်စားပြီး နှာတမ္ပန်မွန်ဖြင့် တရှုရှု လေမှုတ်ကာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ပြုလုပ်နေတတ်သည့် လင်းရှူးခေါ် လင်းပိုင်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားကြလေ၏။

တောင်ပေါ်တက်ပြီး ဝါးခုတ်ရန် ထွက်သွားကြသည့် ရှူးပေါပေါ လူငါးယောက်တို့သည် တောင်ပေါ်၌ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲရန် ရွှေးချယ်ကြ၏။

“ငါ . . . အရင်းကခုတ်မယ်၊ မင်းတို့လေးယောက်က သစ်ပင်လှဲလာရင် ထမ်းဖို့အဆင်သင့် ပခုံးခံထားကြ”

ဤသို့ဖြင့် တစ်ယောက်က သစ်ပင်ခြေရင်းကို ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းရာ သစ်ပင်ပိုင်းပြတ်သောအခါ ထမ်းရန် ပခုံးအသင့်ခံထားကြသော လူလေးဦးမှာ သစ်ပင်ပိပြီး တစ်ခါတည်း သေဆုံးသွားကြလေ၏။ ထိုသို့ သေသွားပြီဆိုသည်ကို မသိနားမလည်သော သစ်ပင်ခုတ်သူ ရှူးပေါပေါက အိပ်ပျော်နေကြသည်ဟု ထင်လေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ ငါက မင်းတို့ကို သစ်ပင်လှဲလာရင် ထမ်းလို့ရအောင် အဆင်သင့် ပခုံးခံထားပါလို့ပြောတာ၊ ခုတော့ မင်းတို့က ရေသာခိုပြီး အိပ်ပျော်နေကြတာပေါ့လေ”

သေဆုံးနေကြသူများထံမှ စကားသံ လုံးဝပြန်မကြားရသော အခါ ရူးပေါပေါသည် တမင်တကာ သူ့ကို စကားပြန်မပြောဘဲ အိပ်ဟန် ဆောင်နေသည်ဟု ထင်ပြန်လေ၏။

“မင်းတို့ လူပိုးဝတိုင်း ရမယ်ထင်သလား၊ ငါလည်း အိပ်မယ်” ဟု ဆိုကာ ရူးပေါပေါသည် သေဆုံးနေသော ရူးပေါပေါများ နံဘေးတွင် လှဲကာ အိပ်လေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်သည် ကြိမ်လုံးကလေး တဝင့်ဝင့် လုပ်လျက် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုသူမှာ သော်ဒလီ လယ်ပိုင် ရှင်တို့ မြို့ရွာမှဖြစ်၏။ ခရီးသွားရာမှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်၏။

သစ်ပင်လုံးပိရ်၍ သေနေကြသော သူများကို တွေ့သောအခါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလေ၏။ သစ်ပင်မပိဘဲ နံဘေးအနီးတွင် ထိုးလှဲအိပ် နေသော ရူးပေါပေါကို တွေ့သောအခါ သေ၊မသေ သိနိုင်ရန် ကြိမ်လုံးနှင့် ထိုးကြည့် ရိုက်ကြည့်လေ၏။ သို့ဖြင့် ရူးပေါပေါလည်း အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာလေ၏။

ခရီးသွားလည်း တအံ့တဩဖြစ်ကာ မေးလေ၏။

“မင်းတို့ ဒီမှာဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“သစ်တိုင် လာခုတ်ကြတာပါ”

“ဘယ်ကလဲ”

“ဒီမြို့ရွာက လယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ လူငှားတွေပါ။ လယ်တဲဆောက်ဖို့ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်လာရင်း ဒီကောင်တွေကို သစ်ပင်မနာရလေအောင် ပခုံးခံထားပါဆိုတာ မခံထားကြဘဲ အိပ်ပျော်နေကြလို့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဝင်အိပ်နေတာ”

“ဟာ... မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟိုလူတွေက သေပြီ၊ သစ်ပင်ပိလို့ သေပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို... ကျွန်တော်လည်း သေပြီပေါ့”

ခရီးသွားသူမှာ ဤသူလည်း ရူးပေါပေါ ငပေါတစ်ယောက်မှန်း ရိပ်မိသွားလေ၏။ သို့ဖြင့် နောက်တီးနောက်တောက် လုပ်ကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းလည်း သေနေပြီ။ ငါ့ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်လိုက်လို့

သာ မင်းအသက် ပြန်ရှင်လာရတာ၊ ငါနဲ့တွေ့တာ မင်းအဖို့ သိပ်ပြီး ကံကောင်းတယ်မှတ်”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ခင်ဗျားပေးတဲ့ အသက်ပဲ ရှိတော့ တာပေါ့၊ ကျေးဇူးကြီးပါပေတယ်ဗျာ”

ဇူးပေါပေါသည် ခရီးသွားကို ထိုင်၍ ရှိခိုးလေ၏။ ပြီးနောက် တွင်...

“ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ အဲဒီဆေးကြိမ်လုံးကို ကျွန်တော့်ကို ပေးနိုင် မလား၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဓား၊ ပုဆိန်တို့ကို နောင်ကြီးယူသွားပါ၊ ဒီဆေးကြိမ် လုံးနဲ့ လဲခဲ့ပါလား”

ခရီးသွားလည်း ဓားတို့၊ ပုဆိန်တို့ကို အချောင်ရမည် ဖြစ် သဖြင့်...

“အေး... အေး... လဲမယ်၊ မင်း ဒီဆေးကြိမ်လုံးနဲ့ လူသေတွေ ကို ရှင်အောင်ပြန်ကုပြီး တစ်သက်လုံး ဓားပေတော့”ဟုပြောကာ လဲလိုက် ၏။

ဇူးပေါပေါသည် ကြိမ်လုံးကိုယူကာ လယ်ပိုင်ရှင်ထံသို့ ပြန်မသွား တော့ဘဲ အခြားမြို့ရွာ တစ်ရွာသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် နေပြည်တော်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ဇူးပေါပေါသည် နေပြည်တော်အတွင်း ဤသို့ လှည့်လည်အော်လေ၏။

“သေသူကို ပြန်ရှင်အောင် ကုသပေးနိုင်တဲ့ ကြိမ်လုံးရှင် ဆရာ လာပြီ၊ သေဆုံးသွားတဲ့သူကို ပြန်ရှင်အောင် ကုသပေးနိုင်တယ်”

ထိုအချိန်တွင် နေပြည်တော်၌ အချောအလှဆုံး ပြည်သူ့အချစ် တော် ဘုရင့်မင်းသမီးကလေး ကံတော်ကုန်၍ ဘဝတစ်ပါးပြောင်း သေဆုံးနေချိန် ဖြစ်၏။ ပြည်သူတို့ကလည်း မင်းသမီးလေးအတွက် ပူဆွေး သောက ရောက်နေကြ၏။

ဇူးပေါပေါ၏ ကြေညာသံကို ကြားရသောအခါ ပြည်သူတို့က လည်း အမှန်အကန် ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦးဟု ထင်မှတ်ပြီး ဘုရင့်နန်း တော်သို့ ခေါ်သွားကြလေ၏။ ဘုရင့်ထံ ဆက်သကြ၏။ ဘုရင်ကမေး၏။

“မောင်မင်း... အမှန်တကယ် သေသူကို ပြန်ရှင်အောင် ကုသ

ပေးနိုင်သလား”

“မှန်လှပါ။ ကုသပေးနိုင်ပါတယ်”

“မောင်မင်း မဟုတ်တမ်း လိမ်ညာရင်တော့ မောင်မင်းကို သေဒဏ်ပေးမယ်။ သမီးတော်လေးသာ အမှန်တကယ် ပြန်ရှင်ရင်တော့ မောင်မင်းကို သမီးတော်နဲ့ ပေးစားပြီး အိမ်ရှေ့အရာ ပေးသနားမယ်”

“စိတ်ချတော်မူပါ အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးလည်း တိုယ်တွေ့ အသက်ပြန်ရှင်လာလို့ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကုသစေ...”

ဘုရင်က ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ဇူးပေါပေါလည်း သူ့ကြိမ်လုံးဖြင့် ဘုရင်သမီးတော်၏ အလောင်းကို သူ့ကြိမ်လုံးဖြင့် အသာအယာ တို့ကြည့်လိုက်၏။

“ကိုင်း... ပြန်ရှင်ပါ... ထ... ထ...”

နောက်တစ်ကြိမ် ထိတို့လိုက်၏။

“ငါဆရာ အရှင်ယောက်မ၊ ဆေးကြိမ်လုံးသွားဟ၊ သွားဟ... ” ဟုလည်း ရွတ်ဆိုလိုက်၏။

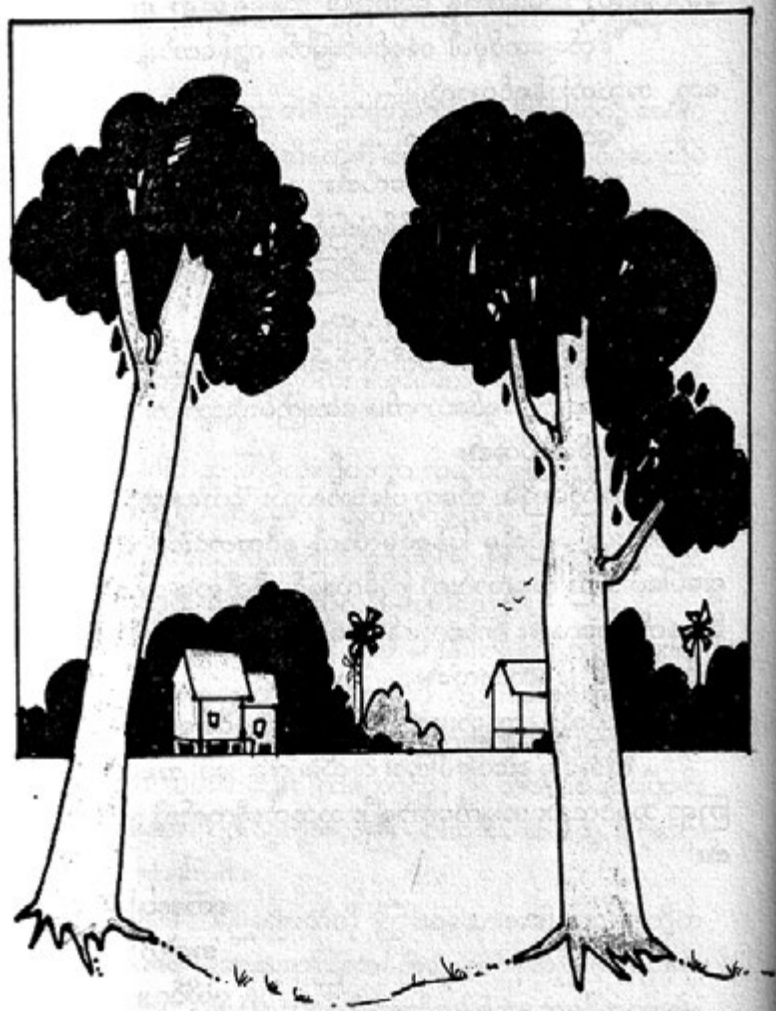
အကြိမ်ကြိမ် ထိတွေ့ပါသော်လည်း သေနေသော မင်းသမီး အလောင်းမှာ မည်သို့မှ ပြန်ရှင်မလာဘဲ နဂိုအတိုင်းပင် ရှိမြဲ ရှိနေ၏။ ဇူးပေါပေါသည် အလောင်းကို ကြိမ်လုံးဖြင့် တို့ထိရာမှ အားမရတော့ဘဲ ရိုက်နှက်လာလေ၏။ ရိုက်နှက်ဖန်များသောအခါ အလောင်းမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ပင် ဖြစ်လာလေ၏။

မည်သို့မှ ထူးခြားမလာသဖြင့် လက်မိုင်ချရ၏။

ထိုအခါမှ ဇူးပေါပေါအား လူလိမ်၊ ဇူးပေါပေါ အနှမ်းမှန်း သိသွားကြရာ ဘုရင်လည်း အမျက်တော်ရှုပြီး သူ့သတ်တို့လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏။

ရတနာပန်းခင်းမဂွဇင်း
အတွဲ(၇)၊ အမှတ်(၅)
ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၂ခုနှစ်

၁၈။ နားပင်းတိုရွာ

နားပင်းတို့ရွာ

ရှေးအခါက ရခိုင်ပြည်နယ်၌ နားပင်းရွာတစ်ရွာ ရှိလေ၏။ နားပင်းဆိုသည်မှာ (နားမကြားသူ၊ နားထိုင်း)ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ တစ်ရွာလုံး နားမကြားခြင်းဖြစ်၏။ နားမကြားခြင်း ဖြစ်ရခြင်းမှာ ထိုရွာသို့ မိုးကြိုးများ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပစ်ခတ်ခဲ့၍ မိုးကြိုးသံကြောင့် နားစည်များ မခံနိုင်၍ ကွဲပြဲကာ နားမကြားခြင်း ဖြစ်ရသည်ဆို၏။ သို့ဖြင့် တစ်ဦးပြောသည်ကို တစ်ဦးက တလွဲကြား၏။

ထိုရွာမှ လင်မယားနှစ်ဦးတွင် သားသမီးမရ၊ မထွန်းကားသဖြင့် ဝက်ချေ(ဝက်ကလေး) တစ်ကောင်ကို သားသမီးအဖြစ် ပြုစုစောင့်ရှောက်မွေးမြူထားလေ၏။ သားသမီးပမာ ချစ်ခင်မြတ်နိုး ယုယ၏။ ကောင်းစွာ ပြုစုကျွေးမွေးသဖြင့် တစ်နေ့တခြား ဝဖြိုးပြီး ကြီးပြင်းလာ၏။ ဝက်ပျိုကလေးကို သားသတ်များက ဝယ်ရောင်းရန် လာကြလျှင်လည်း ရန်လို ရန်ရှာ၍ပင် တွေ့ဆုံလွှတ်လိုက်လေ၏။

တစ်ရက်တွင်ဖြစ်၏။ ဝက်ပျိုကလေးသည် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သွားလာနေရာမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားလေ၏။ သို့ဖြင့် ဓားတစ်ချောင်းကို ပခုံးတွင် တင်ထမ်းကာ လိုက်ရှာ၏။ တစ်နေ့ကုန်မျှ လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ဘဲဖြစ်နေ၏။

“ဝက်ချေ၊ ဇာကိုပင်လား နိန်လေဂု (သွားနေသလဲ)၊ ဝက်ချေကို ငါ့သားသမီးကဲ့သို့ မွေးစားတာ၊ ချစ်တာကိုလည်း လူတိုင်းအသိ၊ ခိုးယူကြ မှာလည်း မဟုတ်။ သတ်စားကြမှာလည်း မဟုတ်။ ဇာမှာဘင်(ဘယ်မှာ) လိုက်ရှာရမလဲ”

စဉ်းစားရင်း လိုက်ရှာလာသည်မှာ ရွာအနောက်ဘက်ရှိ အုန်း တောသို့ပင် ရောက်လာခဲ့လေ၏။ မော့ပမ်းညောင်းညာလာသဖြင့် အုန်း ပင်ခြေရင်း အရိပ်ရသော နေရာ၌ လဲလျောင်းလိုက်လေ၏။ ပခုံးပေါ် တင်ပြီး ပါလာသော ဓားကိုလည်း ခေါင်းရင်း၌ချထား၏။ မနီးမဝေးတွင် အုန်းသီးခွံများလည်း ပြန့်ကြဲနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အုန်းတောပိုင်ရှင်လည်း သူ့အုန်းတောကို လျှောက် လှည့်ကြည့်ရင်း ထိုနေရာသို့ ရောက်လာ၏။ ပြန့်ကြဲနေသော အုန်းသီးခွံ များကို မြင်ရလေ၏။

“ဟင်. . . ငါ့အုန်းသီးတွေကို ဘယ်သူခိုးစားတာပါလိမ့်”ဟုပြော ပြီး လဝဲလယာ (ဟိုဟိုဒီဒီ) ကြည့်လေ၏။ အုန်းပင်ရိပ်တွင် လဲလျောင်း နေသော ဝက်ပိုင်ရှင်ကို မြင်တွေ့သွား၏။

သို့ဖြင့် ဒီလူ ငါ့အုန်းသီးတွေကို ခိုးစားတာဘဲ။ ဗိုက်ပူနံ့ကားစား ပြီး တရေတမော အိပ်နေတာထင်တယ်ဟု တွေးပြီး ဝက်ပျိုပိုင်ရှင်ထံသို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် သွားကာ. . .

“ဝေး. . . မင်း ငါ့အုန်းသီးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ခိုးစားတာလဲ”ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဝက်ပိုင်ရှင်က. . .

“မင်း. . . ဝက်ပျောက်လို့ ရှာနေတာလား”မေးသည်ဟု သူ့စိတ် အထင်ဖြင့် ကြားမှတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးခေါင်းညိတ်လျက် “ဟုတ် တယ်”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဤအခါ အုန်းခြံပိုင်ရှင်က နားကြား၍မဟုတ်ဘဲ ခေါင်းညိတ် သော အမူအယာကြောင့် ခိုးစားသည်မှာ မှန်ကြောင်း ဟုတ်တယ်ဖြေ သည်ဟု နားလည်သွား၏။

ယင်းကြောင့် အုန်းခြံရှင်သည် ဒေါသထွက်လျက် ဆဲဆိုပြီး “ငါ့ခြံ က အခုချက်ခြင်းထွက်သွား”ဟု လက်ညှိုးထိုးလျက် နှင်ထုတ်လေ၏။

ငှင်းကို ဝက်ပျိုပိုင်ရှင်က “ဝက်ပျောက်တာ ငါ့အုန်းခြံထဲ ရှာနေလို့ရမလား၊ တောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားတယ်၊ အခုချက်ခြင်း လိုက်သွား”ဟု ပြောသည် ထင်မှတ်သွား၏။ အုန်းခြံပိုင်ရှင်၏ လက်ညှိုးမှာလည်း တောင်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးလျက် ရှိနေ၍ဖြစ်၏။

ဝက်ပျိုပိုင်ရှင်သည် ဓားကို ပြေး၍ကောက်ယူလိုက်၏။ ထိုအခါ အုန်းခြံပိုင်ရှင်သည် သူ-ဒေါသဖြင့် ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး ပြောလိုက်၍ သူ့ကို ဓားဖြင့်ပြန်ခုတ်ဖို့ ကောက်သည်ထင်မှတ်ပြီး ထိတ်လန့်ကာ လာရာ ဘက်သို့ ပြေးသွားလေ၏။ ဝက်ပျိုပိုင်ရှင်လည်း ဓားကောက်ပြီး အုန်းခြံ ပိုင်ရှင် လက်ညှိုးထိုးခဲ့သည့် တောင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ ပြေးထွက်လာခဲ့ရာ တောစပ်တစ်နေရာတွင် သေဆုံးနေ သော ဝက်ပျိုကို အမှန်တကယ်ပင် တွေ့ရလေ၏။ ဝက်ပျိုမှာ ကိုင်း ထောင်သူတို့၏ ကိုင်းမြှားစူးပြီး သေဆုံးနေခြင်း ဖြစ်၏။

ဝက်ပိုင်ရှင်သည် သားသမီးတစ်ဦး သေဆုံးသွားသကဲ့သို့ အကြိမ် ကြိမ် ချုံးပွဲချ၍ ငိုကြွေးလေ၏။ “ငါ့ဟာ ဝက်ကလေးဘဝကစပြီး သား အရင်းလို မွေးစားလာတာ၊ ကိုယ်တိုင်သတ်စားဖို့ မပြောနဲ့ သားသတ် သမားတွေ ဝယ်ရင်တောင် မရောင်းခဲ့ဘူး။ ခုတော့ အသေဆိုးနဲ့ ကိုင်းမိလို့ သေရပြီ။ ဝက်ပျိုလေး မင်းအတွက် သေဆုံးတာ အလကားပဖြစ်ရဘူး။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဖြစ်စေရမယ်”ဟုပြောပြီး ဝက်ပျိုသေကို ထမ်းယူလာခဲ့ ၏။

လာရင်းနှင့် စဉ်းစားလာ၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု မည်သို့လုပ်ပေး ရမှာနည်းဟု နည်းလမ်းကို စဉ်းစားလာ၏။ ဤသို့ဖြင့် ရွာပြင်ဘက်မှ ပတ်၍လာရာ ရွာအရှေ့ဘက်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ရွာအရှေ့ဘက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မြင်သည့်အခါ သတိရ လေ၏။

“ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့သား ဝက်ပျိုလေး ကောင်းရာသူဂတိလားဖို့ ဆရာ တော်ဘုရားတို့အတွက် ဝက်ပျိုလေးကို ဆွမ်းဟင်းချက်ဖို့ လှူဒါန်းလိုက် မယ်”ဟု သတိရ အတွေးပေါက်ပြီး ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန် ဆရာတော်ဘုရားသည် ကျောင်းအောက်တွင် စကြို

လျှောက်ချိန်ဖြစ်၏။ အဆင်သင့်ပင် ဆရာတော်ဘုရားနှင့် တွေ့ရလေ၏။
ဝက်သေထမ်း၍ ဝင်လာသော ပိုင်ရှင်ကိုလည်း တအံ့တကြံနှင့် ကြည့်ရှုမိ
လေ၏။

“တကာ ဇာကိစ္စလဲ”ဟု မေးလေ၏။ ဤအခါဝယ် ဝက်ပိုင်ရှင်
မှာ နားကြား၍မဟုတ်ဘဲ အမေးနှင့် အထင်အကြား တထပ်တည်းကျသွား
လေ၏။

“အရှင်ဘုရား ကျောင်းအတွက် ဝက်လာလျှူတာပါ ဘုရား”ဟု
ပြောရင်း ဝက်ကို ဘုန်းကြီးရှေ့သို့ ချလေ၏။ ဤတွင် ဆရာတော်ဘုန်းကြီး
က အကြားတစ်မျိုးကြားပြီး အထင်တစ်မျိုး ထင်သွားပြန်၏။

“ဟာ. . . တကာ ငါ့ကျောင်းက ခွီးကိုက်တာ မဟုတ်ထင်တယ်။
မအပ်မရာ(မတန်မရာ) ဇာတိ(ဘာတွေ)လာပြောနေတာလဲ”ဟုပြောလေ
၏။ ၎င်းကို နားထိုင်းဝက်ပိုင်ရှင်က. . .

“ဟာ. . . ဝက်တစ်ကောင်လုံး ချက်စားလို့ ဇာခါကုန်ဖို့လဲ”ဟု
ပြောသည် ထင်လေ၏။

ထို့ကြောင့် “ကုန်ပါတယ် ဘုရား၊ ကျန်တာကို တုတ်ထိုးပီး မီး
ကင်ထားလိုက်ပါ”ဟု ဆိုလေ၏။ ၎င်းကို ဘုန်းကြီးက. . .

“ကျောင်းက ခွေးကိုက်တဲ့အတွက် လျှော်ပေးရဖို့”ဟု ပြောသည်
ထင်မှတ်ကြား ကြားပြန်၏။

“မလျှော်နိုင် တကာ၊ မလျှော်နိုင်၊ ငါ့ကျောင်းက ခွေးကိုက်တာ
လည်း မဟုတ်”ဟု ဆိုပြန်လေ၏။

ထိုစဉ်တွင် ကျောင်းပေါ်မှ ပခွင်းကြီး ဆင်းလာလေ၏။ ပခွင်း
ကြီးကို ဆရာတော်က လက်ယပ်ခေါ်ပြီး. . .

“ဒီမှာပခွင်းကြီး၊ ဒီတကာက သူ့ဝက်ကို ငါတို့ကျောင်းက ခွေး
ကိုက်လို့ဆိုပြီး အလျှော်လာတောင်းနေတာ၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့”ဟုပြော၏။ ယင်း
ကို ပခွင်းကြီးက. . .

“ဒီတကာက ကျောင်းဆွမ်းအတွက် သူ့ဝက်သေကို လာလျှူတာ၊
သိမ်းထားလိုက်”ဟု ကြားပြန်၏။ ယင်းကြောင့် ဝက်သေကို ကောက်ထမ်း
ပြီး ဆွမ်းချက်ရုံဘက်သို့ ယူသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဝက်ပိုင်ရှင်က ပဉ္စင်းကြီးအား လက်ညှိုးထောင်ထောင်ဖြင့် “ကောင်းကောင်းချက်ပြီး ဆွမ်းသုံးလိုက် ပဉ္စင်းကြီး” ဟု ပြောပြီးထွက်ထွက်လာခဲ့၏။

၎င်းကို ဆရာတော်ဘုန်းကြီးက “အလျော်မပေးရင် ငါ့အကြောင်း သိမယ်” ဟူ၍ ပြီးသွားသည် ထင်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော်မှာ ဘာလုပ်ရမှန်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့လေ၏။

“ကောင်းကောင်းခွကျ မနားဝ (ခွကျပြီကော)” ဟု ညည်းမိရလေ၏။

ဆွမ်းစားရုံတွင် ဝက်သေကိုထား၍ ပဉ္စင်းကြီးပြန်လာ၏။ ပဉ္စင်းကြီးကို ဆရာတော်က ခေါ်ပြန်လေ၏။

“ပဉ္စင်းကြီး၊ ပဉ္စင်းကြီး ဒီကိုလာဦး”

ဆရာတော် လက်ယပ်ခေါ်သည်ကို မြင်သဖြင့် ဆရာတော်ထံ ပဉ္စင်းကြီး လျှောက်လာခဲ့ပြန်၏။

“ပဉ္စင်းကြီးက မပြောမဆိုနဲ့ ဝက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ယူသွားရတာလဲ၊ သူက ငါတို့ကျောင်းက ခွေးကိုက်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ်ခင်းပြီး အလျော်လာတောင်းနေတာ။ ဒီကိစ္စ ဒီမှာပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူပြီးသွားတာကိုကြည့်။ ကျောင်းတကာကြီး မောင်ဖြူသီးဆီကိုသွား၊ ငါခေါ်နေတယ်လို့ပြော အခုချက်ခြင်း လာခဲ့လို့ဆို၊ ကျောင်းတကာကြီး မောင်ဖြူသီးကိုဘဲ ရှင်းခိုင်းရဖို့” ဟု ပြောလေ၏။

ပဉ္စင်းကြီးမှာ မောင်ဖြူသီးဆိုသည့် စကားတစ်လုံးကိုသာ မထင်မရှား ဝိုးတိုးဝါးတား ကြားမိသလိုရှိသဖြင့် . . . ဝက်သားချက်ဖို့အတွက် ကျောင်းတကာကြီး မောင်ဖြူသီးထံသို့သွားပြီး ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် မဆလာ သွားတောင်းချေ” ဟု တလွဲတချော် ထင်မှတ်ကြားပြန်လေ၏။

သို့ဖြင့် “တင်ပါဘုရား” ဟုဆိုကာ ပဉ္စင်းကြီးသည် ကျောင်းတကာကြီး မောင်ဖြူသီးအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မောင်ဖြူသီး၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ပဉ္စင်းကြီးသည် အိမ်ရှေ့မှနေ၍ အိမ်သားများကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်လေ၏။ “ကျောင်းတကာကြီး ကျောင်းတကာကြီး” ဟုလည်း ခေါ်လေ၏။ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့မမြင်သောအခါ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ အိမ်အောက်

တွင် ရက္ကန်းရက်နေသော ကျောင်းတကာကြီး၏ သမီးကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ပဉ္စင်းကြီးက “ကျောင်းတကာကြီးကို မမြင်ရပါလား၊ အိမ်မှာမရှိလား” ဟု မေးလေ၏။ ၎င်းကို ကျောင်းတကာကြီး သမီးက “ငါ့ကို မမြင်လား” ဟု မေးသည်ထင်ပြီး “မမြင်လို့ပါ ဦးပဉ္စင်း” ဟု လက်ခါ၍ ဖြေလေ၏။ ထိုအခါ ပဉ္စင်းက ကျောင်းတကာကြီး မရှိဘူးဟု ပြောသည် ထင်သွားလေ၏။

ပဉ္စင်းကြီးက ဆက်လက်၍ “တကာမချေ(လေး) ကျောင်းက ဆရာတော်ကြီး ပြောလိုက်တယ်၊ တကာတစ်ယောက် ဝက်သားလာလှူထားလို့ ဝက်သားချက်ဖို့ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်တွေ ကျောင်းတကာကြီးအိမ်က သွားယူဆိုပြီး ခိုင်းလိုက်လို့လာတာ” ဟု ဆက်ပြောလေ၏။

၎င်းကို ကျောင်းတကာကြီး သမီးက “ကျောင်းတကာကြီးလည်း ခြေရှည်လှချည်လား၊ အလကား အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာ လျှောက်သွားနေတာဘဲ၊ အိမ်မှာလည်း မနေဘူး” ဟု ပြောသည်ထင်ပြီး “အလကား သွားတာမဟုတ်ပါ ဦးပဉ္စင်း၊ ဟိုဘက်ရွာကို အကြွေးရစရာရှိလို့ သွားတောင်းနေတာပါ” ဟု ဟိုဘက်ရွာသို့ လက်ဆန်တန်းပြီး ညွှန်ပြသဖြင့် ဦးပဉ္စင်းကြီးလည်း သူ့နားတွင်တစ်မျိုး ကြားမိပြန်လေ၏။

“အော် . . . အကျွန်မ၊ ရက္ကန်းရက်နေ၍ ယူပေးဖို့ မအားပါ၊ ဦးပဉ္စင်းကို အားလည်းနာပါရဲ့၊ အိမ်ပေါ်ကိုတက်ပြီး ဦးပဉ္စင်းသာ လိုတာကို ယူသွားပါ” ဟု ထင်မှတ်ကြားမိပြန်လေ၏။ သို့ဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကာ လိုအပ်သော ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် . . . စသည်တို့ယူပြီး ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ထွက်သွားသည်ကို ရွာအနောက်ဘက်မှ ပြန်လာသော ကျောင်းတကာကြီး မောင်ဖြူသီးက မြင်တွေ့လိုက်လေ၏။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းက ဦးပဉ္စင်းကြီး ဘာလာလုပ်လဲဟု သမီးကို မေးလေ၏။ ဤတစ်ခါတွင် နားကြား၍မဟုတ်ဘဲ အမေးနှင့်အဖြေ ထပ်တူညီသွားလေ၏။

“ပါပါ . . . ပဉ္စင်းကြီးက ပါပါကို အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ လျှောက်သွားနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ ပါပါကိုလည်း အပြစ်လည်းပြောသေး၊ အားမနာ ပါမနာနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်တို့ ယူချင်တိုင်း

ယူသွားတယ်”ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့် တိုင်ပြောလေ၏။ ၎င်းကို ကျောင်းတကာ ကြီးသည် တလွဲကြားပြန်လေ၏။

“ဘာ . . . ငါ့သမီးကို ပဉ္စင်းကြီးက ကြိုက်တယ်ဟုတ်လား၊ ငါ့ သမီးက နို့နဲ့တောင် မစင်သေးဘူး၊ ကလေးဘဲရှိသေးတာ၊ ပဉ္စင်းက ရဟန်း သိက္ခာပုဒ်တောင် မရှောင်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်နဲ့ မညီ၊ ကောင်းပြီ၊ ဒီလို ရဟန်းမျိုး ကျောင်းမှာထားလို့မဖြစ်၊ ပဉ္စင်းကြီးကို ကျောင်းကနှင့်ထုတ် ပစ်လို့ ဆရာတော်ကို လျှောက်ရဖို့”ဟု ပြောလေ၏။

သို့ဖြင့် ကျောင်းတကာကြီး မောင်ဖြူသီးသည် အိမ်မှာပင် မထိုင် ဖြစ်ခဲ့တော့ဘဲ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် သွားလေတော့ ၏။

ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာတော်ဘုန်းကြီးနှင့် တွေ့၍ လျှောက်လေ၏။

“အရှင်ဘုရား . . . အရှင်ဘုရားကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူလို့ထားတဲ့ ဦးပဉ္စင်းကြီးဟာ ရဟန်းကျင့်ဝတ် သိက္ခာပုဒ်နဲ့ မညီပါဘုရား၊ တပည့် တော်ရဲ့ အိမ်ကိုလာပြီး တပည့်တော်ရဲ့ နို့နဲ့တောင် မစင်သေးတဲ့ သမီး ပျိုလေးကို လင်ယူသားမွေး ကိစ္စတွေ လာပြောပါတယ် ဘုရား။ တပည့် တော်ရဲ့ သမီးကို ချစ်ကြောင်း၊ ကြိုက်ကြောင်းတွေ၊ တပည့်တော် မရှိချိန် မှာ လာပြောတယ်လို့ သမီးက တိုင်ပါတယ် ဘုရား။ ဒါကြောင့် ဒီကျောင်း မှာထားလို့ မသင့်တော်ပါဘူး ဘုရား။ တခြားကို နှင်ထုတ်ပေးပါ ဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်ထားလေ၏။

ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကလည်း . . . “အေး . . . တကာ လိုက် လာတာ ကောင်းတယ်၊ တကာကြီးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရတာက ဝတ်ဖို့ပိုင် ရှင်က သူ့ဝက်ကို ငါတို့ကျောင်းက ခွေးက ကိုက်လို့သေရတယ်ဆိုပြီး ငါ့ဆီမှာ အလျော်လာတောင်းနေတယ်။ အမှန်က ငါတို့ကျောင်းက ခွေး ကိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူနဲ့ဘုန်းကြီးလည်း အခြေအတင်ပြောလို့က လည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ တကာကြီးနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရအောင် ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”ဟု ပြောလေ၏။

“မှန်ပါတယ် အရှင်ဘုရား၊ ဒီလိုသိက္ခာမဲ့တဲ့ ပဉ္စင်းကို ကျောင်းမှာ

မထားတာ အကောင်းဆုံးပါ ဘုရား၊ ဒီလိုပစ္စည်းကို ကျောင်းမှာ ခေါ်
မထားပါနဲ့ ဘုရား၊ ကျောင်းလည်း သိက္ခာကျပါတယ် ဘုရား”ဟု ကျောင်း
တကာကြီးက သူ့ထင် သူ့ကြားရာကို စွတ်ပြီးပြောပြန်၏။

၎င်းကို ဆရာတော် ဘုရားကလည်း မည်သို့ကြားသည်မသိ၊
ပစ္စည်းကြီးကို ခေါ်လေ၏။

“ပစ္စည်းကြီး... ပစ္စည်းကြီး ဒီကိုခဏလာဦး”

ပစ္စည်းကြီးလည်း ဆွမ်းချက်ရုံတွင် ထင်းများကုန်နေ၍ ကျောင်း
အောက်မှ ထင်းများကိုယူရန် ထွက်လာခိုက်နှင့် ကြုံလေ၏။ ဆရာတော်
ဘုရား၏ လက်ယပ်ခေါ်သည်ကို မြင်၍ ဆရာတော်ထံသို့ လျှောက်လာခဲ့
၏။ ဆရာတော်သည် ဝက်ကိစ္စကို ပြောလေ၏။ ဝက်ပျိုပိုင်ရှင်အား မည်
သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ လျော်ပေးလိုက်က ကိစ္စတစ်ခု ငြိမ်းမည်။ ထို့ကြောင့်
မည်မျှလျော်ကြေးငွေ ပေးလိုက်လျှင် ကောင်းမည်နည်း”ဟု ဆွေးနွေးလေ
၏။ ၎င်းကို ဘယ်သွားတာလဲဟု မေးသည်ထင်ပြီး...

“တပည့်တော် ထင်းကုန်နေလို့ ထင်းယူဖို့ လာတာပါ ဘုရား”ဟု
လျှောက်၏။ ၎င်းကို လျော်လိုက်တာ ကောင်းပါလိမ့်မယ် ဘုရားဟု ပြော
သည်မှတ်ပြီး...

“အေး... အေး... ကောင်းပြီ... ဒါဖြင့် အသပြာငွေ သုံး
ထောင်လောက်ဆိုရင် ကောင်းမလား”ဟု ပြောလည်းပြော၊ လက်သုံး
ချောင်းကိုလည်း ထောင်၍ပြကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

၎င်းကို ပစ္စည်းကြီးက ထင်းသုံးစည်းသာ ယူသွားဟု ပြောသည်
ထင်မှတ်လေ၏။ သို့ဖြင့် “တင်ပါ” ဘုရားဟု ခေါင်းညိတ်ပြကာ ထွက်သွား
ပြီး ထင်းသုံးစည်းယူကာ သွားလေ၏။

ကျောင်းတကာကြီးကလည်း ဆရာတော်က ပစ္စည်းကြီးအား မင်း
သုံးရက်နေရင် ကျောင်းကဆင်းသွားပေတော့ဟု ပြောသည်ထင်မှတ်ကာ
သူ့စိတ်မှာ သူ့အဓိပ္ပာယ် သူ့ဟာနှင့်သူ စိတ်ကြား ကြားသွားလေ၏။

သို့ဖြင့် ဝမ်းသာအားရလည်းဖြစ်ပြီး ဆရာတော်ဘုရား၏ ဝေယျာ
ဝိစူအတွက် အိတ်ထဲတွင် အလိုက်သင့်ပါလာသော ငွေသုံးထောင်ကို
ထုတ်ပြီး ပေးကပ်လှူလိုက်လေ၏။

ဆရာတော်ကလည်း ဝက်အတွက် ပေးလျော်ဖို့ အလှူငွေ သုံးထောင် ဆက်ကပ်သည်ဟု ထင်မှတ်လျက်. . .

“အေး. . . တကာကြီး အကျယ်အကျယ် မဖြစ်တာကောင်းတယ် တို့ကျောင်းက ခွေးကိုက်လို့ ဝက်သေတာ မသေတာ အပထား၊ ကျောင်းအတွက် နာမည်ဆိုးထွက်သွားမှာ မကောင်းဘူး။ ယခုဆို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြီးသွားတာပေါ့။ ဝတ်ပိုင်ရှင်လည်း ကျေနပ်သွားတာပေါ့”ဟု ပြောလေ၏။

“မှန်ပု၊ သိက္ခာနဲ့မညီတဲ့ ပဉ္စင်းကြီးကို ကျောင်းက နှင်ထုတ်ပေးတဲ့အတွက် တပည့်တော်လည်း ကျေနပ်ပါတယ်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပဉ္စင်းကြီးလည်း ဝက်ပျိုသားကို ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ မဆလာ နိုင်နိုင်ဖြင့် စိတ်ကြိုက် အကောင်းတကာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ချက်လေ၏။ ထိုနေ့ အာရုဏ်ဆွမ်းကို ဝက်ပျိုသားဖြင့် ဆွမ်းဘုန်းပေးကြရလေ၏။ စားကောင်းသဖြင့် ဆရာတော်ကြီးကလည်း. . .

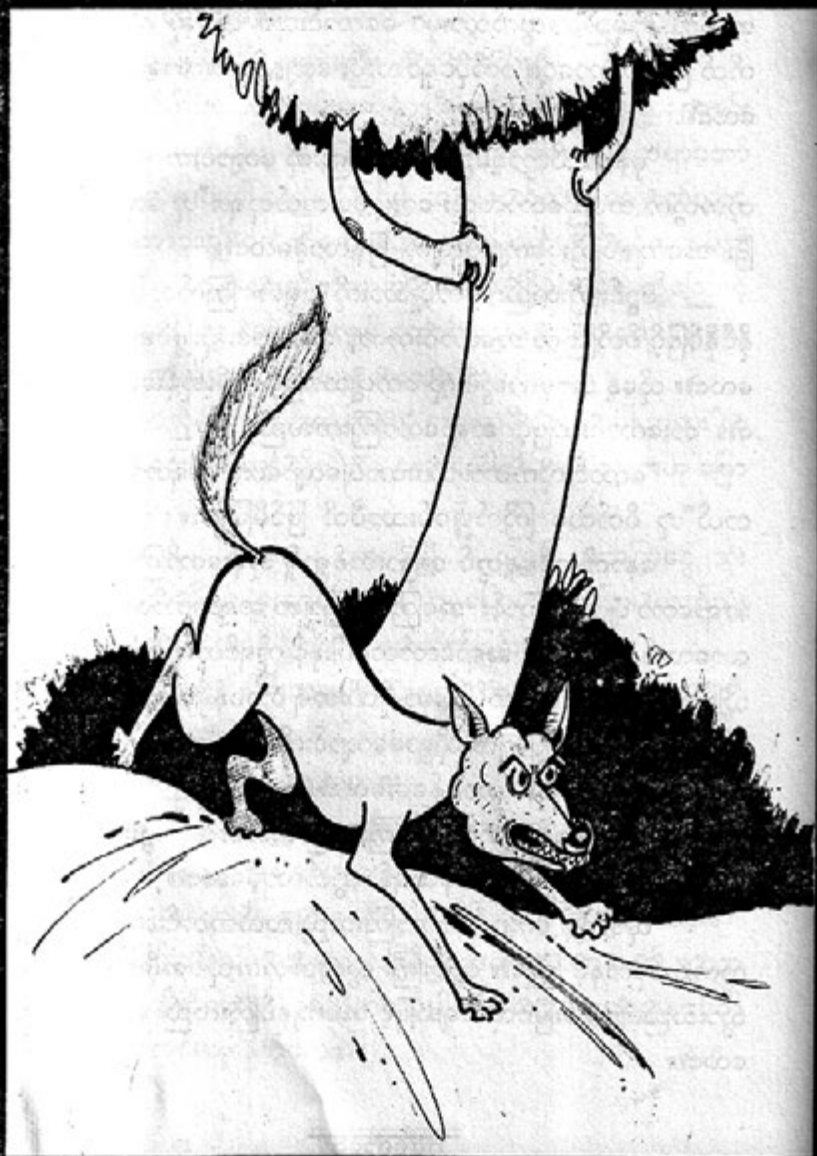
“ကောင်းလိုက်တာ၊ သုံးထောင် လျော်ပေးလိုက်ရတာ တန်ပါပေတယ်”ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်မိပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အခြားတစ်ရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ဆရာတော် ပုံလွန်ကြောင်း အကြောင်းကြားစာ ဆရာတော်ထံသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုရွာတွင် ဆရာတော်တစ်ပါးနှင့် ကိုရင်တစ်ပါးတို့သာ ရှိ၏။ သို့ဖြင့် ဤရွာမှ ဆရာတော်ကြီးမှာ ဂိုဏ်းအရ တာဝန်ရှိလာသဖြင့် ပဉ္စင်းကြီးကိုခေါ်၍ စာကိုပြလျက် ထိုရွာမှကျောင်းကို ယာယီသွားရောက် ထိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ပေးလေ၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် ပဉ္စင်းကြီးသည် အိတ်တစ်လုံးလွယ်ကာ တစ်ဘက်ရွာရှိကျောင်းသို့ တာဝန်ယူရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန် ကျောင်းတကာကြီးသည် လယ်တလင်းထဲသို့သွားရန် ထွက်လာခဲ့ကန်နှင့် ကြုံ၏။ ပဉ္စင်းကြီး လွယ်အိတ်အထုပ်အပိုးဆွဲ၍ ထွက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် အကျေနပ်ကြီးလည်း ကျေနပ်သွားလေ၏။

၁၉။ အကြံယုတ်သော ခါဝါဘုရင်

အကြံယုတ်သော ခဲဝါဘုရင်

ရှေးအခါက ခဲဝါ(ခွေးအ)တစ်ကောင် ရှိလေ၏။ ထိုခဲဝါသည် ရွာစွန်ရွာဖျားမှ လူတို့စွန့်ပစ်ထားသော ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်များကို လှည့်လည်လျက် စားသောက်နေလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ထိုသို့လှည့်လည် စားသောက်ရင်း ဖန်ရည်ဆိုးသော တွင်းကျင်းတစ်ခုထဲသို့ ကျသွားလေ၏။ အပေါ်မြေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သော်လည်း မတတ်နိုင်ဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြင့် အကြံဉာဏ်ထုတ်ကာ ရှိနေလေ၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဖန်ရည်ဆိုးရန် တွင်းပိုင်ရှင် ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါ ခဲဝါ(ခွေးအ)သည် အသေကောင်ကဲ့သို့ ဟန်ဆောင်နေ၏။ တွင်းပိုင်ရှင်လည်း တွင်းထဲမှခဲဝါကို ဆယ်ယူပြီး အပေါ်သို့ တင်လေ၏။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ခဲဝါသည် ဝုန်းကနဲ ထပြေးကာ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးလေ၏။ ခဲဝါ(ခွေးအ)လည်း ပြေးလွှားရင်းနှင့် ရေငတ်လာသဖြင့် ရေသောက်ရန် စမ်းချောင်းရှိရာသို့ လာခဲ့၏။ စမ်းချောင်းရေပြင်တွင် မိမိ၏ပုံရိပ်ကို မြင်ရလေ၏။ တွင်းထဲမှ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်ညဉ့်လုံး ဖန်ရည်စိမ်နေခဲ့ရသဖြင့် တစ်ခန္ဓာလုံး ဖန်ရည်စွန်းပြီး ညိုမည်းနေ၏။ စွဲတင်နေသော ဖန်ရည်မှာလည်း မပြယ်ဘဲရှိနေ၏။

သို့ဖြင့် ခဲဝါသည် ဤသို့ အကြံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ “ငါ
ဒါကို အခွင့်ကောင်း ယူရမယ်။ ဤတောမှာ ငါတောဘုရင်လုပ်မယ်” ဟူ၍
အကြံဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ခဲဝါသည် ဤသို့ဖြစ်ပေါ်ရင်း ခဲဝါတို့ရှိရာသို့ ဦးစွာသွားလေ၏။
ခဲဝါတို့ကို စည်းရုံးလေ၏။

“ငါကား ဘိုးတော်သိကြားမင်းက ဖန်ဆင်းစေလွှတ်လိုက်တဲ့
ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူ ဘုရင်တစ်ပါးဖြစ်တယ်။ သိကြားမင်းက ကိုယ်လုံး
ကိုယ်ထည်ကို ဖန်ဆင်းရာမှာ သင့်တို့ကို ဂရုဏာ သက်တော်မူတဲ့အတွက်
သင်တို့နဲ့ အသွင်တူ ဖန်ဆင်းပေးလိုက်တာဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အရောင်အဆင်း
ကို သီးခြားခွဲထားခဲ့တယ်။ မတူဘူး။ ငါ့ကို သိကြားမင်းက ဤတောကို
စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ဖို့ တောဘုရင်အဖြစ် ခန့်လိုက်ပြီ။ သင်တို့အားလုံး ငါ့ကို
ရိုသေလေးစား မြတ်နိုးရမယ်။ ငါ့အလိုရှိတာကို သင်တို့ ရှာဖွေဆက်သ
ရမယ်။ ငါစားမယ့် အစားအစာဟာလည်း သင်တို့နဲ့ အစားအစာချင်း
တူတဲ့အတွက် အခက်အခဲ မရှိဘူး။ ငါ့အတွက် သင်တို့ဆက်သကြ။ ဒါဟာ
အမိန့်တော်ဘဲ။ အမိန့်တော်ကို မလိုက်နာကြဘူးဆိုလျှင် သိကြားမင်းဆီ
ကို ငါ့အကြောင်းကြားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ ဝရဇိန်လက်နက် မိုးကြိုး
စက်နဲ့ ပစ်ခွင်းရင် ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။”

မြေခွေးယုတ်၏ ခပ်တည်တည်ဖြင့် လိမ်လည်လှည့်ဖြားသည့်
စကားကို မြေခွေးအပေါင်းတို့သည် ယုံလေ၏။ စားစရာ သောက်စရာ
များကို အဆင်သင့်ရောက်စေ၏။ မြေခွေးယုတ်၏ သတင်းသည် တစ်စ
တစ်စဖြင့် အခြားသော သတ္တဝါတို့ထံသို့လည်းကောင်း သတင်းရောက်
သွားလေ၏။

ယုန်၊ ချေ၊ ဂျီ၊ ဆတ်၊ သမင်ကအစ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ဆင် စသည့်
သတ္တဝါတို့ကိုလည်း တောဘုရင်အဖြစ် ယုံမှတ်ကာ လေးစားရိုသေမှုကို
ပြုကြ၏။ မြေခွေးယုတ်၏ အမိန့်အာဏာကို နာခံကြရလေ၏။

တစ်နေ့တွင် သတ္တဝါစုံ ညီလာခံသဘင် ကျင်းပလေ၏။ မြေခွေး
ယုတ်သည် ဘုရင့်ပလ္လင်ခုံပေါ်၌ ခန့်ညားစွာဖြင့် ထိုင်နေလေ၏။

ညီလာခံ၌ မြေခွေးတို့သည်ကား နောက်ဆုံးနေရာ၌သာ ထိုင်ခွင့်

ရ၏။ ထိုအထဲတွင် ပညာဉာဏ်ရှိသော မြေခွေးအိုတစ်ကောင်သည် ပါလေ၏။ မြေခွေးယုတ်ကို သံသယ ဖြစ်မိလေ၏။

“ဒီတော့ဘုရင်ဟာ ငါတို့ကို တစ်ခုခု လှည့်စားနေတာဘဲ ဖြစ်ရမယ်။ သူက အခန့်သားနေပြီး သူ့စားဖို့ အစားအစာကိုကျတော့ ငါတို့က ဘဲ ရှာဖွေပေးရတယ်။ အခုညီလာခံမှာကျတော့ ငါတို့က ဦးစားပေးနေရာ မရဘူး။ နောက်ဆုံးက ငါဒီဘုရင်ကို မယုံဘူး။ အယောင်ဆောင်နေတဲ့ ငါတို့ခဲဝါ တစ်ကောင်ကောင်ဘဲ ဖြစ်ရမယ်”ဟု သူ့အတွေးကို ခဲဝါ အပေါင်းအား ပြောပြလေ၏။ ခဲဝါ(ခွေးအ)တို့လည်း ခဲဝါအဘိုးအို၏ စကားကို ဟုတ်နိုးနိုးဖြင့် သံသယ ဖြစ်လာကြ၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”ဟု ခဲဝါတစ်ကောင်က မေးလေ၏။ ခဲဝါအဘိုးအိုက “လွယ်ပါတယ်၊ ကဲ... ငါတို့အားလုံး တပြိုင်တည်း အူကြရအောင်၊ ငါတို့ သဘာဝအရ ဒီတော့ဘုရင်ဟာ ခဲဝါအမှန်ဆိုရင် လိုက်လို့အူရမှာဘဲ၊ မအူရင်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်လို့ ငါတို့အူသံတွေကို နားငြီးတယ်ဆိုပြီး အပြစ်ဒဏ်ခတ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”ဟု တစ်ကောင်က စိုးရိမ်စွာဖြင့် ပြောလေ၏။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အဲဒီခါ ညီလာခံကို ကြိုဆိုတဲ့အနေနဲ့ အူသံပေးတာပါလို့ ပြောကြတာပေါ့”ဟု ခဲဝါအိုကြီးက အကြံပေးပြောလိုက်ရာ အားလုံးက သဘောတူပြီး တပြိုင်တည်း ခဲဝါ... ခဲဝါ... ခဲဝါ... ခဲဝါဟု အူကြလေတော့၏။

အစတွင် တောဘုရင် ခဲဝါ(ခွေးအ)မှာ မအူမိစေရန် တောင့်ခံ၏။ သို့သော်လည်း ခဲဝါအပေါင်းက မရပ်မနား အူနေကြရာ တောဘုရင် ဟန်ဆောင် မြေခွေးမှာလည်း မည်သို့မှ ထိမ်းမနိုင်တော့ဘဲ ခွေးအတို့၏ သဘာဝအရ ခဲဝါ... ခဲဝါ... ခဲဝါဖြင့် မထိမ်းနိုင် မသိမ်းနိုင် အူမိလေတော့၏။

ထိုအခါ ကျား၊ ခြင်္သေ့၊ ဆင်တို့မှာ ဟာ... ဒီတော့ဘုရင်က ခဲဝါကြီးပါလား။ ငါတို့ကို လိမ်ညာနေတာဘဲဟု သိသွားကြသဖြင့် ဆင်က လိမ်ညာဟန်ဆောင်သော တောဘုရင် ခွေးအခဲဝါကို နင်းသတ်လိုက်လေ၏။ ကျားနှင့် ခြင်္သေ့တို့သည် တစ်စစီ ဖဲစားပစ်လိုက်ကြလေ၏။

၂၀။ ကျိုးမကျိန်စာ

ကျိုးမကျိန်စာ

ရှေးအခါက တောရွာတစ်ရွာတွင် လယ်သမား လင်မယားနှစ်ဦး ရှိလေ၏။ သူတို့တွင် သားငယ်နှစ်ဦး ရှိလေ၏။

တစ်နေ့တွင် သူတို့အိမ်ရှေ့မှ သစ်ပင်တွင် ကျိုးမတစ်ကောင် သည် အသိုက်တည်လာ၏။ ထိုကျိုးသိုက်မှ ကျိုးငယ်လေးနှစ်ကောင် သားပေါက်လာ၏။ ကျိုးမသည် ကျိုးငယ်လေးများကို နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အစာရှာ၍ ကျွေးနေ၏။

တစ်ရက်တွင် အိမ်၌ မိဘများမရှိခိုက် သားငယ်နှစ်ဦးတို့သည် သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ကျိုးသိုက်မှ ကျိုးပေါက်သားငယ် နှစ်ကောင်ကို နှိုက်ယူပြီး သစ်ပင်အောက် တစ်နေရာ၌ ဆော့ကစားနေကြ၏။

ကျိုးမသည် အစာရှာပြီး သားငယ်တို့ကို အစာခွံ့ကျွေးရန် ရောက်လာသောအခါ အသိုက်ထဲ၌ မိမိ၏သားပေါက် ကျိုးငယ်နှစ်ကောင်ကို မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြင့် တအာအာဖြင့် ရင်ကွဲမတတ် လိုက်ရှာရာ သစ်ပင်အောက် တစ်နေရာ၌ ကျိုးငယ်များအား ဆော့ကစားနေသော လယ်သမား သားနှစ်ယောက်ကို တွေ့လေ၏။

သူ့သား ကျီးပေါက်နှစ်ကောင်သည် အလူးအလဲ ဆော့ကစားခြင်း ခံနေရသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျီးမသည် ပို၍ တအာအာဖြင့် အော်ပြီး ဤသို့ ကျိန်စာတိုက်လေ၏။

“ငါ့သားနှင့် ငါ ကွဲကွာရသကဲ့သို့ သင်တို့သည်လည်း သင်တို့ မိဘများနှင့် ကွဲကွာကြပါစေ။ ငါ ပူဆွေးရသကဲ့သို့ နင်တို့မိဘများကလည်း ပူဆွေးရပါစေ” ဟု ကျိန်စာတိုက်လေ၏။

ညနေစောင်းလောက်တွင် လယ်သမား လင်မယားတို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ ကျီးငှက်များ တစာစာ အော်နေ၍ သတိထားပြီး ကြည့်မိကြသောအခါ ကျီးသားပေါက်နှင့် ဆော့ကစားနေသော သားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြင့် သားတို့ကိုဆုံးမပြီး ကျီးငယ်များကို ကျီးသိုက်တွင် ပြန်ထားစေ၏။ သားနှစ်ယောက်လည်း သစ်ပင်ပေါ်ပြန်တက်ပြီး ကျီးငယ်တို့ကို ကျီးသိုက်ထဲ၌ ပြန်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျီးမသည် ရင်ကွဲနာကျ ရင်ထူမနာ ဖြစ်နေရာမှ သက်သာကျေးအေးသွားပြီး သူ၏ ကျိန်စာကိုလည်း ဤသို့ပြန်ဖျက်ပေးလေ၏။

“သင်တို့ နှစ်ယောက်လည်း ငါ့သားငယ်ကို ခေတ္တကွဲကွာပြီး ပြန်ရတိသကဲ့သို့ သင်တို့မိဘများနှင့် ကွဲကွာနေရာမှ ပြန်တွေ့ကြပါစေ” ဟု၍ ဆိုလေ၏။

မကြာမြင့်မီတွင် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် ဘုရင်သည် နတ်ရွာစံလေ၏။ ထီးမွေနန်းမွေ ဆက်ခံမည့်သူ မရှိသဖြင့် မျိုးမတ်ပြည်သူတို့၏ သဘောတူညီမှုအရ ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓလွတ်၍ မင်းလောင်းရှာရန် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

ထိုသတင်းသည် မြို့ရောတောပါ သတင်းယုံနှံ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် မင်းလောင်းရှာပွဲသို့ လယ်သမား လင်မယားသည် သားနှစ်ဦးကိုခေါ်ပြီး ကြည့်ရှုရန် သွားကြလေ၏။

နေပြည်တော်သို့ သွားရာတွင် မြစ်တစ်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီးမှ သွားရမည်ဖြစ်၏။ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးရန်မှာ ကုတိုးလှေတစ်စင်းသာ ရှိ၏။ ကုတိုးလှေမှာလည်း လှေငယ်သာဖြစ်ပြီး လှေကလည်း ဝမ်းဗိုက်ပေါက်ပြုနေသော လှေဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် လယ်သမားသည် သားငယ်နှစ်ဦးကို ဦးစွာ

သီးသန့်ပို့ဖို့ စီစဉ်လေ၏။ မြစ်ကို ကူးလှော်လာစဉ် လှေဝမ်းထဲသို့ ရေများ ဝင်လာ၏။ သို့သော်လည်း ကံကောင်းထောက်မ၍ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ လှော်ခတ်ရောက်သွားလေ၏။ သားငယ်နှစ်ဦးကို ကမ်း၌ထားခဲ့ပြီး သူ့ မိန်းမကို ခေါ်ဆောင်ရန် နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သူ့မိန်းမကိုခေါ်ပြီး လှော်ခတ်အလာတွင် မြစ်လယ်အရောက်၌ ရေတအားဝင်လာ၍ လှေသည် နစ်မြုပ်လေ၏။ ဤတွင် လင်မယားနှစ် ယောက်လည်း ရေစီးနှင့် မျောသွားကြပြီး တစ်ယောက်တကွစီ ဖြစ်သွား ကြ၏။ လယ်သမားသည် ရေကူးကျွမ်းသဖြင့် ရေစီးအတိုင်း မျောသွားရာ မှ အားကုန်ကူးခတ်ပြီး ကမ်းတစ်နေရာပေါ် ရောက်သွားလေ၏။

လယ်သမားကြီး၏ မိန်းမမှာ ရေစီးဖြင့် မျောပါသွားရာမှ သစ်တုံး တစ်တုံးကိုတွေ့၍ ဖက်တွယ်ပါသွားရာ အတော်အလှမ်းကွာသော တစ်နေ ရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုစဉ် လှေကြီးတစ်စီးက တွေ့ရှိသဖြင့် ထိုလှေ မှ ကယ်ဆယ်ထားလိုက်ကြလေ၏။

သားငယ်နှစ်ဦးမှာလည်း မိဘများ ရောက်မလာခဲ့သဖြင့် မြစ် ဆိပ်ကမ်း၌ တင်ပို့ ဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် လူတစ်ဦးရောက်လာပြီး သူတို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

လယ်သမားသည် မြစ်ကို ကူးခတ်လာရသဖြင့် မောပမ်းကာ မြစ်ကမ်းရှိ ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ခေတ္တလဲလျောင်း အမောအပမ်း ဖြေလိုက်၏။ အလွန်ညောင်းညာလာသဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

မင်းလောင်းရှာလာသော ဖုဿရထားသည်လည်း ထိုကျောက် ဖျာအနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ကျောက်ဖျာထက်တွင် မောပမ်းရင်း အိပ်မောကျနေသော လယ်သမားကို တွေ့မြင်သည့်အခါ ရပ်တန့်သွား လေ၏။ မှူးမတ်များကလည်း မင်းလောင်းတွေ့ပြီဟူ၍ အားရဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ သို့ဖြင့် လယ်သမားအား...

“ကျောက်ဖျာထက်ပေါ် စက်တော်ခေါ် ထတော်မူပါ ဘုရား၊ အရှင်သား” ဟု ဝိုင်းအော်ရင်း လယ်သမားကို နှိုးကြလေ၏။ လယ်သမား မှာလည်း လန့်ဖြတ်ပြီး နှိုးလာခဲ့၏။ ဗောင်းထုပ်၊ မောက်တို၊ မောက်ရှည်၊ ဓားလှဲများဖြင့် မင်းချင်းဝန်ကြီးတို့ကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသော

အခါ လယ်သမားသည် ကြောက်လန့်သွားလေ၏။

မှူးမတ်တို့က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြကြလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် လယ်သမားမှာ မမျှော်လင့်ပါဘဲ မင်းလောင်းရွေးပွဲ ကြည့်ဖို့လာခဲ့ရာမှ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မင်းဖြစ်ရသဖြင့် အထူးအံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေ၏။ မယုံနိုင် အောင်လည်း ဖြစ်နေ၏။

ဖုဿရထားက ဆောင်ယူသွားသဖြင့် နန်းတော်သို့ရောက်ပြီး တုရင်လုပ်ရလေ၏။ သို့သော်လည်း မပျော်ပိုက်ချေ။ မိမိ၏ ဇနီးမယား လယ်သူမကြီးနှင့် သားနှစ်ဦးကို အထူးသတိရနေ၏။ ကြေကွဲနေ၏။ သို့ဖြင့် မှူးမတ်တို့အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြပြီး လိုက်ရှာစေ၏။

မင်းချင်းတို့လည်း ငိုကြွေးနေသော ကလေးနှစ်ဦးနှင့် လယ်သူမ တို့ကို နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာကြရလေ၏။

ကလေးနှစ်ဦးမှာလည်း ခေါ်ဆောင်လာသောလူကြောင့် မြို့ တော်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုလူမှာလည်း ကုန်သည်လှေတို့ကို စောင့် ရန်သွားရာ ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

ထိုစဉ် ဆိပ်ကမ်း၌ လယ်သူမကြီးကို ကယ်ခဲ့သော လှေကြီးက လည်း ဆိုက်ကပ်လျက်ရှိရာ လှေထဲမှ လယ်သူမကြီးသည် သူ့သားနှစ်ဦး ကို တွေ့မြင်လေ၏။ သို့ဖြင့် ဝမ်းသာပြီး ပြေးထွက်လာကာ သားတို့ကို ဖက်၍ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြင့် ငိုကြွေးလေ၏။ သားများကလည်း မိခင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကြပြီး ငိုကြွေးကြလေ၏။

“သားတို့ရဲ့ ပါပါကော” ဟု မိခင်ဖြစ်သူကို သားနှစ်ဦးက မေး၏။

“မသိပါဘူး သားရယ်၊ အမေတို့လည်း သားတို့ကို ဒီဘက်လမ်းပို့ အပြီး နောက်ကလိုက်လာ အကူးမှာ လှေနစ်လို့ တစ်စစ် ကွဲသွားကြတယ်။ အမေကို ဟောဒီလှေက ကယ်ဆယ်ခဲ့တာ”

“သားတို့ကိုလည်း ဟောဒီက ဦးကြီးက ခေါ်ဆောင်ခဲ့တာ”

မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး သားအမိသုံးဦး ဖက် ပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးကြပြန်၏။

ထိုအချိန် မှူးမတ်တို့လည်း လူရှာရင်း ထိုနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ လေ၏။ ငိုကြွေးနေကြသော သားအမိကို တွေ့မြင်သွားကြလေ၏။ လယ်

သမား ဘုရင်ကြီး ရှာခိုင်းသူမှာ သူတို့ပင် ဖြစ်ရမည်ဟုဆိုကာ နန်းတော် သို့ အကျိုးအကြောင်းပြောကာ ခေါ်ဆောင်ယူလာခဲ့ကြ၏။

နန်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရင်နှင့် တွေ့ပေးရာ၊ ဘုရင် မှာ သူ့လင်၊ သူတို့၏ ဖခင်ပင်လျှင် ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာတွေ့ကြရ လေ၏။

သားအမိ၊ သားအဖတို့သည် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ကာ ဖက်ရမ်း ရင်း ငိုကြွေးကြလေ၏။

မမျှော်လင့်ဘဲ မင်းဖြစ်ရသည်ကိုလည်း အံ့ဩကြရ၏။ လယ်သူ မကြီးကို ကယ်တင်ခဲ့သော လှေသူကြီးနှင့် ကလေးနှစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့ သူတို့အား လယ်သမား ဘုရင်းကြီးသည် ဆုတော်လာဘ်တော်များ ပေး စေလေ၏။ နန်းတော်သို့လည်း အချိန်မရွေး ဝင်ခစားခွင့်ကိုလည်း ပြုလေ ၏။

ဤသည်မှာ ကျီးမ၏ ကျိန်စာအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝတစ်ခု ပင် ဖြစ်လေ၏။